

ปัญหากฎหมายควบคุมอาวุธปืน

โดย

นางสาวพรนัชชา ชวนชม

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

นิติศาสตรมหาบัณฑิต

สาขากฎหมายอาญา

คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ปีการศึกษา 2558

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ปัญหากฎหมายควบคุมอาวุธปืน

โดย

นางสาวพรนัชชา ชวนชม

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

นิติศาสตรมหาบัณฑิต

สาขากฎหมายอาญา

คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ปีการศึกษา 2558

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

The Problem of Gun Control Law

BY

MISS PORNNUTCHA CHUANCHOM

A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENTS
FOR THE DEGREE OF MASTER OF LAWS

CRIMINAL LAW

FACULTY OF LAW

THAMMASAT UNIVERSITY

ACADEMIC YEAR 2015

COPYRIGHT OF THAMMASAT UNIVERSITY

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

คณะนิติศาสตร์

วิทยานิพนธ์

ของ

นางสาวพรนัชชา ชวนชม

เรื่อง

ปัญหากฎหมายควบคุมอาวุธปืน

ได้รับการตรวจสอบและอนุมัติ ให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
นิติศาสตรมหาบัณฑิต

เมื่อวันที่ 11 สิงหาคม พ.ศ. 2559

ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

(ศาสตราจารย์ วีระพงษ์ บุญโญภาส)

กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(รองศาสตราจารย์ ดร.ปกป้อง ศรีสนิท)

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

(อาจารย์ ประธาน จฬาโรจน์มนตรี)

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

(พันตำรวจโท ดร.ศักดิ์วุฒิ วิบูลสมัย)

คณบดี

(ศาสตราจารย์ ดร.อุดม รัฐอมฤต)

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ปัญหากฎหมายควบคุมอาวุธปืน
ชื่อผู้เขียน	นางสาวพรนัชชา ชวนชม
ชื่อปริญญา	นิติศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชา/คณะ/มหาวิทยาลัย	กฎหมายอาญา นิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	รองศาสตราจารย์ ดร.ปกป้อง ศรีสนิท
ปีการศึกษา	2558

บทคัดย่อ

อาวุธปืนมักถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือประกอบอาชญากรรม ทำให้รัฐต้องพิจารณาควบคุมอาวุธปืนของประชาชนโดยการบัญญัติกฎหมาย ซึ่งการควบคุมอาวุธปืนมีแนวความคิดเห็นเป็น 2 แนวทาง 1. การควบคุมอาวุธปืนอย่างเข้มงวด โดยมีแนวคิดที่ว่าหากประชาชนไม่มีอาวุธปืนแล้วอาชญากรรมย่อมลดน้อยลงหรือหมดสิ้นไป ดังนั้นจึงควรห้ามประชาชนมีอาวุธปืนไว้ในครอบครอง 2. การควบคุมอาวุธปืนอย่างเสรี โดยแนวทางนี้เห็นว่าการที่จะห้ามประชาชนมีอาวุธปืนเป็นการลดรอนสิทธิเสรีภาพที่ประชาชนมีเพื่อปกป้องตนเองและทรัพย์สิน ยามที่รัฐไม่สามารถให้ความคุ้มครองประชาชนได้ ดังนั้นจึงสมควรให้ประชาชนมีอาวุธปืนไว้ในครอบครอง จึงจำเป็นที่จะต้องนำแนวความคิดเห็นดังกล่าวมาปรับใช้กับการควบคุมอาวุธปืนของประเทศไทย เพื่อให้สามารถควบคุมอาวุธปืนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ได้ศึกษาเปรียบเทียบกับกฎหมายอาวุธปืนของต่างประเทศทั้งประเทศที่มีการควบคุมอย่างเข้มงวด และประเทศที่มีการควบคุมอย่างเสรี ในการควบคุมอาวุธปืนเพื่อหาแนวทางปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมอาวุธปืนของประเทศไทย ทั้งนี้ จากการศึกษาพบว่า ทั้งประเทศที่มีการควบคุมอย่างเข้มงวด และประเทศที่มีการควบคุมอย่างเสรีต่างก็อนุญาตให้ประชาชนมี ใช้ และพกพาอาวุธปืนได้ โดยถือว่าเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชนที่จะป้องกันตนเองและทรัพย์สิน แต่มีความแตกต่างกันในเรื่องของมาตรการควบคุม หลักเกณฑ์การขออนุญาตมี ใช้

และพกพาอาวุธปืน การกำหนดเงื่อนไข วิธีการตรวจสอบ และความเข้มงวดในการพิจารณาอนุญาต โดยเสนอว่า กฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมอาวุธปืนของประเทศไทย ควรนำหลักเกณฑ์การควบคุมที่เป็นข้อดีของทั้งสองประเทศมาประยุกต์ใช้ และกำหนดหลักเกณฑ์เงื่อนไขการควบคุม การมีและใช้อาวุธปืนตามสภาพสังคมของประเทศไทย

คำสำคัญ: อาวุธปืน

Thesis Title	The Problem of Gun Control Law
Author	Miss Pornnutcha Chuanchom
Degree	Master of Laws
Department/Faculty/University	Criminal Law Faculty of Law Thammasat University
Thesis Advisor	Associate Professor Dr. Pokpong Sisanit
Academic Years	2015

ABSTRACT

Firearms are used in criminal commission. The government therefore has to control sale of firearms to the general public. The gun control has two lines of thought.

1. A strict control viewing that once the people are out of firearms crimes would be soon subside or extinct. Possession of firearms by the public should therefore be strictly forbidden.

2. An independence control viewing that to forbid the public from possessing firearm is to limit the right and liberty of people to carry out self-defense, and property, especially by time the state is still unable to protect the public. Therefore the public should be allowed to possess firearms.

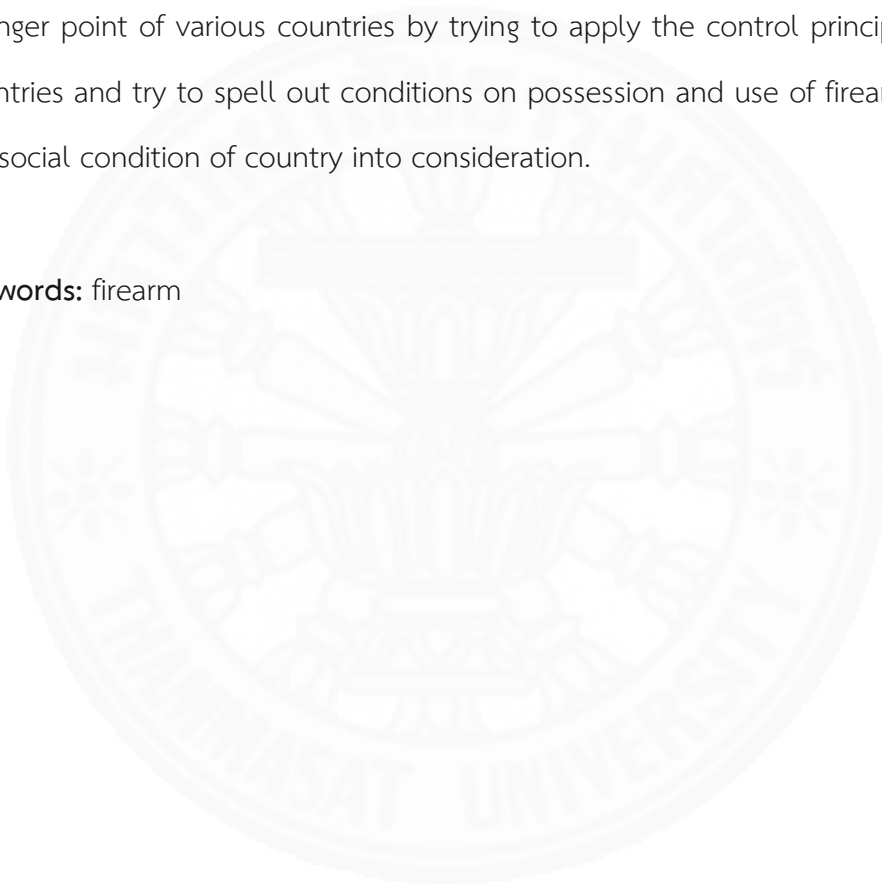
Therefore these two lines of thought should be adapted with the gun control law of Thailand for efficiency of gun control.

The thesis carries out a comparative study between Thai laws and those of Foreign countries, both stricter type and more liberal type in order to look for a guideline to carry out a reform on laws on firearms in Thailand to ensure an efficient law enforcement.

Result getting from study show that the countries under the study always allow the public to possess, use and carry firearms as basic right in self-defense for person or property. But the control very regarding the application for possession , use and carrying , the condition of which and the penalties offence in order to look after the safety of the public.

The study propose that law on firearm of Thailand should blend in the stronger point of various countries by trying to apply the control principles of those countries and try to spell out conditions on possession and use of firearms by taking the social condition of country into consideration.

Keywords: firearm

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี เนื่องด้วยความเมตตากรุณาช่วยเหลือและแนะนำในการจัดทำวิทยานิพนธ์ตลอดมาของ รองศาสตราจารย์ ดร.ปกป้อง ศรีสนิท ที่ได้รับเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ โดยท่านกรุณาให้คำแนะนำแนวความคิดและสนับสนุนร่างวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ซึ่งผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์เป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอกราบขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ วีระพงษ์ บุญโญภาส เป็นอย่างสูงที่ให้คำแนะนำและสละเวลามาเป็นประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์แก่ผู้เขียน ขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงสำหรับ พันตำรวจโท ดร. ศักดิ์วุฒิ วิบูลสมัย ที่กรุณาค้นคว้าข้อมูล ให้คำแนะนำ ตลอดจนสละเวลามาเป็นกรรมการสอบวิทยานิพนธ์แก่ผู้เขียน และขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ประธาน จุฬาโรจน์มนตรี ที่ให้คำแนะนำและสละเวลามาเป็นกรรมการสอบวิทยานิพนธ์แก่ผู้เขียน

ขอขอบคุณ นางสาวปรีดีชนก จุลเหลา และ นางสาวทิพย์วัล แสงอุไร ที่ให้ความช่วยเหลือในเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับวิทยานิพนธ์ และขอขอบคุณพี่ ๆ และเพื่อน ๆ สาขากฎหมายอาญาทุกคนที่ให้ความช่วยเหลือ และคำแนะนำต่าง ๆ

ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณ พันตำรวจเอกศักดิ์ชัย - นางนันทา ชวนชม คุณพ่อและคุณแม่ซึ่งเป็นผู้มีพระคุณสูงสุด ทั้งเป็นกำลังใจและสนับสนุนในด้านการศึกษาแก่ผู้เขียน และกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงต่อคณาจารย์ทุกท่าน ที่ได้ประสิทธิประสาทวิชาความรู้แก่ผู้เขียน

นางสาวพรนัชชา ชวนชม

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	(1)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	(2)
กิตติกรรมประกาศ	(3)
สารบัญตาราง (ถ้ามี)	(5)
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 สมมติฐานการศึกษา	6
1.3 วัตถุประสงค์ของการศึกษา	7
1.4 ขอบเขตของการศึกษา	7
1.5 วิธีดำเนินการศึกษา	7
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษา	8
บทที่ 2 แนวความคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับอาวูรปীন และ กฎหมายควบคุมอาวูรปীনของประเทศไทย	9

2.1 เจตนารมณ์เกี่ยวกับอาวุธปืน	9
2.1.1 เจตนารมณ์ในการควบคุมการมีและใช้อาวุธปืน	10
2.1.2 เจตนารมณ์ในการควบคุมการพกพาอาวุธปืนติดตัว	17
2.2 ความสัมพันธ์ของอาวุธปืนกับอาชญากรรม	22
2.3 ประวัติความเป็นมาของกฎหมายควบคุมอาวุธปืน	25
2.3.1 ประวัติความเป็นมาของกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศไทย	25
2.3.2 ประวัติความเป็นมาของกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศสหรัฐอเมริกา	31
2.3.3 ประวัติความเป็นมาของกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศอังกฤษ	32
2.4 กฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศไทย	34
2.4.1 วัตถุประสงค์ของการมีกฎหมายควบคุมอาวุธปืน	35
2.4.2 การขอใบอนุญาตมี ใช้และพาอาวุธปืนติดตัว	36
2.4.3 กฎหมายควบคุมอาวุธปืนอื่นๆ ของประเทศไทยที่เกี่ยวข้อง	51
บทที่ 3 กฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมอาวุธปืนของประเทศไทยและต่างประเทศ	58
3.1 กฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศสหรัฐอเมริกา	58
3.1.1 The Gun Control Act 1968	58
3.1.2 กฎหมายควบคุมอาวุธปืนในระดับมลรัฐ	75
3.2 กฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศอังกฤษ	103
3.2.1 Firearm (Amendment) Act 1988	104
3.2.2 Firearm (Amendment) Act 1997	108
บทที่ 4 วิเคราะห์สภาพปัญหาการขอใบอนุญาตมี ใช้อาวุธปืนของประเทศไทย กับกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของต่างประเทศ	115

	(5)
4.1 ปัญหาผู้มีอำนาจออกใบอนุญาตมี ใช้อาวุธปืน	117
4.2 ปัญหาคุณสมบัติของผู้ขออนุญาต	119
4.3 ปัญหากำหนดอายุใบอนุญาต	122
4.4 ปัญหาวัตถุประสงค์ในการอนุญาต	123
4.5 ปัญหาการถอดถอนใบอนุญาต	124
4.6 ความจำเป็นในการออกใบอนุญาตพกพาอาวุธปืน	126
บทที่ 5 บทสรุปและข้อเสนอแนะ	128
5.1 บทสรุป	128
5.2 ข้อเสนอแนะ	130
บรรณานุกรม	135
ภาคผนวก	
ภาคผนวก ก The Gun Control Act 1968	141
ภาคผนวก ข Firearm (Amendment) Act 1988	157
ภาคผนวก ค Firearm (Amendment) Act 1997	167
ประวัติผู้เขียน	

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1.1 แสดงสถิติคดีเกี่ยวกับอาชญากรรมเปรียบเทียบคดีที่ รัฐเป็นผู้เสียหายระหว่างปี พ.ศ. 2550 – 2558	4
3.2.2.1 เปรียบเทียบสาระสำคัญระหว่างประเทศไทย สหรัฐอเมริกา และอังกฤษ	113

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบัน สภาพสังคมไทยเกิดการเปลี่ยนแปลง และมีความสลับซับซ้อนมากกว่าในสภาพสังคมไทยในอดีต โดยการเปลี่ยนแปลงทางสังคมนั้นก็มีการเปลี่ยนแปลงไปในลักษณะรวดเร็ว และต่อเนื่อง เกิดปัญหาทางสังคมต่างๆ ขึ้นเป็นจำนวนมาก อาทิ ปัญหาทางเศรษฐกิจ ปัญหาการว่างงาน ปัญหาการเพิ่มขึ้นของจำนวนประชากร เป็นต้น ซึ่งย่อมก่อให้เกิดผลกระทบต่อสภาพความเป็นอยู่ของประชาชน ปัญหาเหล่านี้ก่อให้เกิดปัญหาด้านอาชญากรรมตามมา โดยอาชญากรรมนั้นสามารถเกิดขึ้นทุกเวลา ทุกสถานที่ และสามารถเกิดขึ้นได้กับทุกคน ทุกเพศ ทุกวัย อันก่อให้เกิดอันตรายต่อสภาพความเป็นอยู่ของประชาชน ทั้งทางด้านชีวิต ร่างกาย จิตใจ และทรัพย์สินของประชาชน ดังจะเห็นได้จากข่าวตามหน้าหนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ ซึ่งมีให้เห็นจนกลายเป็นเรื่องธรรมดาสามัญในสังคม และเมื่ออาชญากรรมจะเกิดขึ้นบ่อยครั้ง ก็ย่อมก่อให้เกิดความหวาดกลัวแก่ประชาชน โดยหวาดกลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกายของตนและคนในครอบครัวอันเป็นที่รัก หรือแม้กระทั่งเกิดอันตรายต่อทรัพย์สินต่างๆ ของตน เมื่อประชาชนต้องดำเนินชีวิตอย่างหวาดกลัว ก็ย่อมทำให้สังคมขาดความสงบสุข และเมื่อสังคมขาดความสงบสุข จึงส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจ สังคม การเมือง การปกครองของประเทศ ย่อมทำให้การพัฒนาประเทศเป็นไปได้อย่างล่าช้า

ปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นนั้น โดยมากผู้ก่ออาชญากรรมมักมีเครื่องมือ เพื่อช่วยในการประกอบอาชญากรรมเป็นไปได้อย่างสำเร็จลุล่วง หรือให้เป็นไปโดยสะดวก ละรวดเร็วมากยิ่งขึ้น และเครื่องมือที่มีคุณภาพที่สามารถทำให้ผู้ก่ออาชญากรรมสามารถประกอบอาชญากรรมได้อย่างรวดเร็ว มีประสิทธิภาพ พกพาได้สะดวกเนื่องจากมีขนาดกะทัดรัด สามารถพกพา ปิดบังซ่อนเร้นไว้กับตัวได้อย่างมิดชิด มีราคาไม่แพง และสามารถสร้างความหวาดกลัวให้แก่ บุคคลอื่นอย่างยิ่ง ก็คือ อาวุธปืน ดังนี้ อาวุธปืนจึงเป็นเครื่องมือสำคัญอันเป็นส่วนหนึ่งที่เกิดอาชญากรรมขึ้นในสังคมปัจจุบัน

อย่างไรก็ตาม แม้ “อาวุธปืน” จะเป็นเครื่องมือสำคัญอันเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดอาชญากรรมขึ้นในสังคม โดยทำให้อาชญากรรู้สึกเชื่อมั่นในการลงมือก่ออาชญากรรมมากยิ่งขึ้น เนื่องจาก อาวุธปืนเป็นอาวุธที่มีอำนาจ สามารถทำให้มีอันตรายแก่ชีวิต และร่างกายได้ แต่อาวุธปืนก็ยังสามารถสร้างความอบอุ่นใจให้แก่ประชาชนทั่วไปในสังคมที่มีอาชญากรรมเกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจผู้มีหน้าที่ดูแลความสงบเรียบร้อยในสังคม ไม่สามารถปกป้องคุ้มครองประชาชนได้อย่างทั่วถึง ไม่สามารถคุ้มครองประชาชนได้อย่างทั่วถึง เนื่องจากสังคมมีขนาดใหญ่ ทำให้เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถปกป้องคุ้มครองได้อย่างทั่วถึง ขาดแคลนงบประมาณที่จะทำให้สามารถใช้เทคโนโลยีใหม่ๆ ด้านกล้องวงจรปิด หรือเทคโนโลยีอื่นๆ ที่จะช่วยในเรื่องการรักษาความปลอดภัย อันทำให้ไม่สามารถดูแลสอดส่อง ได้อย่างทุกซอกทุกมุม ส่งผลให้บางกรณีการมีอาวุธปืนไว้เพื่อป้องกันชีวิต ร่างกายและทรัพย์สินของ ตนและบุคคลในครอบครัว จึงเป็นเรื่องที่น่าจะพิจารณาได้ว่าเป็นการจำเป็น เนื่องจากหากอาชญากรมีอาวุธปืน แต่ประชาชนที่ตกเป็นเหยื่อของอาชญากรไม่มีอาวุธปืนที่มีอำนาจทัดเทียมกันไว้ป้องกันตนจากอาชญากรรมนั้น ก็อาจเป็นเรื่องที่ทำให้อาชญากรยิ่งลำพองใจในการก่ออาชญากรรมมากขึ้น จึงทำให้ต้องชั่งน้ำหนักผลประโยชน์และโทษ หรือข้อดีและข้อเสียของการมี การใช้ และพกพาอาวุธปืนว่าอย่างไรเป็นผลดีหรือผลเสียยิ่งหย่อนกว่ากัน และกรณีใดที่จะเป็นการจำเป็นที่จะอนุญาตให้ประชาชน มี ใช้ หรือพกพาอาวุธปืนได้¹

ปัญหาอาชญากรรมในปัจจุบัน เกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาชญากรรมที่เกิดขึ้นโดยมีอาวุธปืนเป็นเครื่องมือในการประกอบอาชญากรรม ดังจะเห็นได้จาก ข้อมูลจากองค์การระหว่างประเทศด้านการวางแผนและนโยบายป้องกันการบาดเจ็บ จากการวางแผนและนโยบายจากการใช้อาวุธปืน “GUN POLICY” (กันโพลีซี) ระบุว่าประเทศไทยนั้น มีอัตราการก่ออาชญากรรมจากปืนสูงที่สุดในเอเชีย ทุก 100,000 คน จะถูกฆ่าด้วยอาวุธปืน 5.3 คน และประเทศไทยมีพลเมือง

¹ บงกช เอกกาญจนกร, ปัญหาเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนในประเทศไทย. (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2557). หน้า 2.

ครอบครองปืนมากที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มากกว่าประเทศที่มีชื่อ ด้านความรุนแรงอย่างฟิลิปปินส์ ถึง 4 เท่า หรือเพียง 0.2 คน เท่านั้น²

นอกจากนี้ยังมีการแสดงสถิติโดยนักวิจัยของประเทศสหรัฐอเมริกาเกี่ยวกับ กรณีการตายที่เกิดขึ้นจากความรุนแรงโดยอาวุธปืนในทวีปต่างๆ ที่เกิดขึ้นในปี พ. ศ. 2556 สำหรับสถิติการตายที่เกิดขึ้นจากความรุนแรงโดยอาวุธปืนในทวีปเอเชีย มีเพียงสองประเทศในทวีปเอเชียที่มีสถิติการตายโดยอาวุธปืนมากกว่าสถิติการตายที่เกิดขึ้นจากความรุนแรงโดยอาวุธปืนในประเทศสหรัฐอเมริกา อันได้แก่ ประเทศไทย และประเทศฟิลิปปินส์ ตามลำดับ โดยแสดงสถิติการตายเกิดขึ้นจากความรุนแรงโดยอาวุธปืนต่อจำนวนประชากร 100,000 คน ทั้งนี้ สถิติการตายที่เกิดขึ้นจากความรุนแรงโดยอาวุธปืนในประเทศไทย คิดเป็นร้อยละ 7.48 สถิติการตายที่เกิดขึ้นจากความรุนแรงโดยอาวุธปืนในประเทศฟิลิปปินส์ คิดเป็นร้อยละ 4.64 และ สถิติการตายที่เกิดขึ้นจากความรุนแรงโดยอาวุธปืนในประเทศสหรัฐอเมริกา คิดเป็นร้อยละ 3.55³

สถิติคดีอาญาของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550-2558 มีสถิติเกี่ยวกับคดีอาวุธปืนดังนี้

²ไทยพีบีเอส, "รอยเตอร์ชี้ไทยมีผู้ครอบครองปืนมากที่สุดในอาเซียน," สืบค้นเมื่อวันที่ 5 มีนาคม 2559, <http://news.thaipbs.or.th/content/รอยเตอร์ชี้ไทยมีผู้ครอบครองปืนมากที่สุดในอาเซียน>

³"The U.S. Is A World Leader In Gun Deaths," Accessed March 5, 2016, <http://www.npr.org/sections/goatsandsoda/2015/12/07/458815891/the-u-s-is-a-world-leader-in-gun-deaths>

ตารางที่ 1.1 แสดงสถิติคดีเกี่ยวกับอาวุธปืนเทียบกับคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหายระหว่างปี พ.ศ. 2550 - 2558⁴

พ.ศ.	จำนวนคดีที่รัฐเสียหาย (ราย*)	อาวุธปืนธรรมดา	อาวุธปืนสงคราม	อาวุธปืน (ราย) รวม
2550	192,053	16,088	738	16,826
2551	221,455	16,937	545	17,482
2552	250,638	19,431	621	20,052
2553	295,536	18,938	563	19,501
2554	451,028	24,616	601	25,217
2555	487,775	29,523	651	651
2556	554,029	34,549	618	34,549
2557	518,965	36,295	739	36,979
2558	432,715	31,919	629	32,489

หมายเหตุ: *แสดงผลจับกุม (ราย)

ที่มา : สถิติคดีอาญาของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

จากตารางสถิติดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่าสถิติในการจับกุมคดีเกี่ยวกับอาวุธปืนธรรมดาได้มากขึ้นเรื่อยๆ ยกเว้นในปี พ.ศ. 2558 ที่มีสถิติในการจับกุมคดีเกี่ยวกับอาวุธปืนธรรมดาลดลง แสดงถึงประสิทธิภาพของการใช้บังคับพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ว่าพระพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯที่ใช้บังคับใช้อยู่ในปัจจุบัน ไม่สามารถปราบปราม บังคับใช้ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้มีความเสี่ยงต่อการใช้อาวุธปืนในการก่ออาชญากรรมอันส่งผลกระทบต่อประชาชน และสังคมมากยิ่งขึ้น

⁴ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ, สืบค้นเมื่อวันที่ 5 มีนาคม 2559, <http://gis.police.go.th/cstat/stat/arr-percent/all#>

ทั้งนี้ พระราชบัญญัติ อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ประกาศใช้เมื่อ วันที่ 9 กันยายน พ.ศ. 2490 เป็นพระราชบัญญัติเกี่ยวกับอาวุธปืนที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งนับระยะเวลาจากวันที่ประกาศใช้จนมาถึงปัจจุบัน เป็นเวลาหลายสิบปี ซึ่งถือได้ว่าเป็นระยะเวลาที่ยาวนาน ย่อมสมควรได้รับการแก้ไข ปรับปรุง หรือเพิ่มเติมเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพสังคมในปัจจุบันซึ่งเปลี่ยนแปลงไปจากสภาพสังคมในอดีตที่ได้ตราพระราชบัญญัติ อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ขึ้น อาทิ ปัจจุบันมีการก่อคดีอาชญากรรมที่มีการใช้อาวุธปืนเป็นเครื่องมือในการประกอบอาชญากรรมเพิ่มมากขึ้นจากอดีตเป็นจำนวนมาก และอาวุธปืนก็ทำให้เกิดความสะดกในการกระทำความผิดมากขึ้น และส่งผลให้อาชญากรรมนั้นมีความรุนแรงยิ่งขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับอาชญากรรมที่ไม่ได้มีการใช้อาวุธปืนเป็นเครื่องมือประกอบอาชญากรรม นอกจากนี้ กฎหมายอาญาเกี่ยวกับความผิดต่างๆ ก็ได้มีการปรับปรุงแก้ไข และเพิ่มเติม เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพสังคมอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นกฎหมายควบคุมอาวุธปืน ซึ่งเป็นกฎหมายอาญาประเภทหนึ่งนั้น ก็ควรได้รับการปรับปรุง แก้ไข และเพิ่มเติม เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพสังคมในปัจจุบัน เช่นเดียวกัน

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อพิจารณาเจตนารมณ์ของการประกาศใช้พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 นั้น ระบุเหตุผลหรือความมุ่งหมายในการตราพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ว่า “โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุ ระเบิด และดอกไม้เพลิง กับควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืน...” ซึ่งจะเห็นได้ว่าไม่ได้แสดงเหตุผลไว้อย่างชัดเจน อย่างไรก็ตาม ปรากฎเหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุ ระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ในความมุ่งหมายของคณะปฏิรูปการปกครอง แผ่นดินในการที่ออกคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 44 ขึ้น เพื่อยกเลิก เพิ่มเติม พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุ ระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ซึ่งจะเห็นได้ว่าเจตนารมณ์ในการประกาศใช้ คือ ปราบปรามที่จะรักษาไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อย ภายในประเทศ และให้ประชาชนได้รับความปลอดภัยจากอาชญากรรมให้มากที่สุด และเพื่อแก้ไข กฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน ให้ เหมาะสมกับสถานการณ์และความเป็นไปของบ้านเมือง โดยประสงค์ที่จะให้มีส่วนช่วยรักษาความ สงบสุขและลดจำนวนความรุนแรงในการก่ออาชญากรรมลงได้

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าอาวุธปืนมักถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือประกอบอาชญากรรม ทำให้รัฐต้องพิจารณาควบคุมอาวุธปืนของประชาชนโดยการบัญญัติกฎหมาย ซึ่งการควบคุมอาวุธปืนมีแนวความคิดเห็นเป็น 2 แนวทาง 1. การควบคุมอาวุธปืนอย่างเข้มงวด โดยมีแนวคิดว่าหากประชาชนไม่มีอาวุธปืนแล้วอาชญากรรมย่อมลดน้อยลงหรือหมดสิ้นไป ดังนั้นจึงควรห้ามประชาชนมีอาวุธปืนไว้ในครอบครอง 2. การควบคุมอาวุธปืนอย่างเสรี โดยแนวทางนี้เห็นว่าการที่จะห้ามประชาชนมีอาวุธปืนเป็นการลิดรอนสิทธิเสรีภาพที่ประชาชนมีเพื่อปกป้องตนเองและทรัพย์สิน ยามที่รัฐไม่สามารถให้ความคุ้มครองประชาชนได้ ดังนั้นจึงสมควรให้ประชาชนมีอาวุธปืนไว้ในครอบครอง จึงจำเป็นที่จะต้องนำแนวความคิดเห็นดังกล่าวมาปรับใช้กับการควบคุมอาวุธปืนของประเทศไทย เพื่อให้สามารถควบคุมอาวุธปืนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากในปัจจุบันกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมอาวุธปืนของไทยที่มีผลบังคับใช้ในปัจจุบัน มีเพียงพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และ สิ่งเทียมอาวุธ พ.ศ.2490 เท่านั้น จึงทำให้เกิดช่องว่างในการบังคับใช้กฎหมายควบคุมอาวุธปืนหลายประการ ได้แก่ ความคลุมเครือ ล้าสมัย และไม่เหมาะสมกับสภาพสังคมของประเทศไทยในปัจจุบัน วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ได้ศึกษาเปรียบเทียบกับกฎหมายอาวุธปืนของต่างประเทศทั้งประเทศที่มีการควบคุมอย่างเข้มงวด และประเทศที่มีการควบคุมอย่างเสรีในการควบคุมอาวุธปืนเพื่อหาแนวทางปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมอาวุธปืนของประเทศไทย ทั้งนี้ จากการศึกษาพบว่า ทั้งประเทศที่มีการควบคุมอย่างเข้มงวด และประเทศที่มีการควบคุมอย่างเสรีต่างก็อนุญาตให้ประชาชนมี ใช้ และพกพาอาวุธปืนได้ โดยถือว่าเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชนที่จะป้องกันตนเองและทรัพย์สิน แต่มีความแตกต่างกันในเรื่องของมาตรการควบคุม หลักเกณฑ์การขออนุญาตมี ใช้ และพกพาอาวุธปืน การกำหนดเงื่อนไข วิธีการตรวจสอบ และความเข้มงวดในการพิจารณาอนุญาต โดยเสนอว่า กฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมอาวุธปืนของประเทศไทย ควรนำหลักเกณฑ์การควบคุมที่เป็นข้อดีของทั้งสองประเทศมาประยุกต์ใช้และกำหนดหลักเกณฑ์เงื่อนไขการควบคุมการมีและใช้อาวุธปืนตามลักษณะสภาพสังคมของประเทศไทย

1.2 สมมติฐานการศึกษา

พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และ สิ่งเทียมอาวุธ พ.ศ.2490 ที่ใช้บังคับในปัจจุบันมีปัญหาในการบังคับใช้ทำให้ไม่สามารถควบคุมอาวุธปืนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น การศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมอาวุธปืนของต่างประเทศ จึงเป็นสิ่งจำเป็นที่จะทำให้สามารถกำหนดแนวทางการปรับปรุงพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และ สิ่งเทียมอาวุธ พ.ศ.2490 ที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแก้ไขในประเด็นเรื่องผู้มีอำนาจในการออกใบอนุญาตที่

ควรกำหนดบุคคลผู้มีอำนาจในการออกใบอนุญาตที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับอาวุธปืน ส่วนประเด็นเรื่องกำหนดอายุใบอนุญาตที่ควรแก้ไขให้ใบอนุญาตมีกำหนดอายุเพื่อให้เกิดการควบคุม ตรวจสอบ และประเด็นเรื่องการถอดถอนใบอนุญาตที่ควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมเพื่อให้รัฐสามารถตรวจสอบได้ภายหลังมีการออกใบอนุญาตแล้ว

1.3 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาเจตนารมณ์ แนวคิดของการมี ใช้อาวุธปืนติดตัว
2. เพื่อศึกษาแนวทางการควบคุมอาวุธปืน หลักเกณฑ์การขอใบอนุญาตการมี ใช้อาวุธปืนติดตัว
3. เพื่อศึกษาถึงแนวทางการลงโทษของกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของต่างประเทศ
4. วิเคราะห์เปรียบเทียบเพื่อข้อดีและข้อด้อยของกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของต่างประเทศ

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

ศึกษาเกี่ยวกับเจตนารมณ์ แนวคิดของการมี ใช้อาวุธปืนติดตัว แนวคิดในการควบคุมอาวุธปืน ตลอดจนการบังคับใช้กฎหมาย โดยศึกษาเปรียบเทียบกับกฎหมายของต่างประเทศ ได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศอังกฤษ

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ซึ่งเน้นการศึกษาจากเอกสาร (Documentary Research) ตำรากฎหมาย ประมวลกฎหมาย บทความจากวารสารกฎหมาย และการสืบค้นข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต (E-Research)

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษา

1. ทำให้ทราบถึงเจตนารมณ์ แนวคิดของการมี ไข้และพาอาวุธปืนติดตัว
2. ทำให้ทราบแนวทางการควบคุมอาวุธปืน หลักเกณฑ์การขอใบอนุญาตการมี ไข้และพาอาวุธปืนติดตัว
3. เพื่อทราบถึงแนวทางการลงโทษของกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของต่างประเทศ เพื่อให้สามารถกำหนดบทลงโทษได้อย่างเหมาะสม
4. เพื่อให้ทราบข้อดีและข้อด้อยของกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของต่างประเทศ เพื่อให้สามารถนำมาเป็นแนวทางปรับปรุงกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของไทยได้อย่างเหมาะสม

บทที่ 2

แนวความคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับอาวุธปืน และกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศไทย

2.1 เจตนารมณ์เกี่ยวกับอาวุธปืน

ในสมัยดั้งเดิมที่ยังไม่อาวุธปืนมนุษย์แต่ละยุคแต่ละสมัยได้พัฒนาอาวุธใช้สำหรับว่าสัตว์ และใช้ทำร้ายคู่ต่อสู้ โดยการใช้หินและโลหะที่มีความแหลมคมทำเป็นอาวุธ อาวุธที่ใช้ในระยะประชิด ตัว เช่น ดาบ หอก แหวน หลาว ง้าว ส่วนอาวุธที่ใช้ทำร้ายคู่ต่อสู้ในระยะไกลๆ เช่น ธนู เกาทัณฑ์ หน้าไม้ เป็นต้น เมื่อโลกได้พัฒนาขึ้นเรื่อยๆ ในเวลาต่อมาได้มีการค้นพบสารเคมี คือ ถ่าน กำมะถัน และดินประสิว¹ ผสมกันตามสูตรนำมาบดอัดแน่นเข้าหากันใช้ทำเป็นลูกกระสุน เรียกว่ากระสุนดำ และได้มีการสร้างปืนใหญ่โดยใช้ลูกกระสุนดินดำนี้ ต่อมาได้มี การสร้างปืนเล็กขึ้น เช่น ปืนคาบชุด ปืนคาบศิลา (FLINTLOOK WEAPONS) ปืนแก๊ปนกลีบ (PERCUSSION WEAPON) เป็นต้น ในปัจจุบันยังมี ปืนที่ชาวบ้านทำขึ้นเองเรียกว่า ปืนแก๊ป โดยตัวปืนจะประกอบด้วยส่วนสำคัญสามประการ คือ ชุดลั่นไก พานท้ายและลำกล้อง การพัฒนาในปัจจุบันทำให้ลำกล้องปืนมีเกลียวเพื่อให้การยิงมีความแม่นยำขึ้น ต่อมาได้มีการพัฒนาเป็นปืนพกแบบสั้นแบบต่างๆ ใช้สำหรับพกพาติดตัวไปในที่ต่างๆ ได้ โดยสะดวกขึ้น² ซึ่งในปัจจุบันก็ได้มีนาเทคโนโลยีต่างๆ เข้ามาปรับใช้ทำให้การผลิตอาวุธปืนมีการพัฒนามากยิ่งขึ้น ส่งผลให้อาวุธปืนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ในขณะเดียวกันก็ทำให้อาวุธปืนมีอานุภาพร้ายแรงมากยิ่งขึ้นตามลำดับ

อาวุธปืนเป็นสิ่งที่อันตรายดังนั้นทุกประเทศจึงต้องมีกฎหมายบัญญัติรับรองไว้เพื่อควบคุมอาวุธปืน ซึ่งแต่ละประเทศก็มีกฎหมายที่แตกต่างกันออกไป บางประเทศก็มีลักษณะเป็นกฎหมายที่มีการควบคุมต่ำ หรือบางประเทศก็มีลักษณะเป็นกฎหมายที่มีการควบคุมสูง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับลักษณะ ขนาดของประเทศ รวมถึงวัฒนธรรมต่างๆ

¹ ฉัตรชัย สุวรรณภูมิ, นิติเวชวิเคราะห์ “บาดแผลจากกระสุนปืน”, เอกสารส่งเสริมวิชาการตำรวจ, ปีที่ 28, ฉบับที่ 310, (กรกฎาคม 2535), น. 62. อ้างถึงใน ชำนาญ ชื่นยินดี. “นโยบายของรัฐในการควบคุมอาวุธปืน.” (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540), น. 31.

² ชำนาญ ชื่นยินดี. “นโยบายของรัฐในการควบคุมอาวุธปืน.” (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540), น. 31.

โดยอาวุธปืนแบ่งเป็นหลายประเภท บางประเภทก็เป็นอาวุธปืนที่มีอำนาจร้ายแรง บางประเภทก็เป็นอาวุธปืนที่มีอำนาจไม่ร้ายแรง ซึ่งอาวุธปืนประเภทนี้ โดยส่วนใหญ่แล้วประเทศต่างๆ จะบัญญัติกฎหมายอนุญาตให้มีได้ ส่วนอาวุธปืนประเภทที่มีอำนาจร้ายแรงส่วนใหญ่มักจะบัญญัติกฎหมายห้ามประชาชนมีหรือไม่อนุญาตให้มี

กฎหมายอาวุธปืนของไทยได้อนุญาตให้บุคคลสามารถมีและใช้อาวุธปืนได้ โดยมีวัตถุประสงค์ 3 ประการ ดังนี้³

1. เพื่อใช้ในการป้องกันตัว
2. เพื่อใช้ในการกีฬา
3. เพื่อใช้ในการยิงสัตว์

2.1.1 เจตนารมณ์ในการควบคุมการมีและใช้อาวุธปืน

จะเห็นได้ว่าความคิดในการออกกฎหมายควบคุมการมีและใช้อาวุธปืนนั้นมีมานานตั้งแต่สมัย กรุงศรีอยุธยา ซึ่งใน พ. ศ. 2295 การออก “กฎให้แก่ผู้รักษาเมืองผู้รั้งกรมการเมือง จ. ศ. 144” ต่อมา มีข้อบังคับซึ่งมักจะอยู่ในรูปของประกาศ จนกระทั่งได้มาออกเป็นพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ. ศ. 2490 ที่ใช้มาจนถึงปัจจุบัน ตามที่ได้ กล่าวไว้แล้วในประวัติกฎหมายอาวุธปืน และเมื่อพิเคราะห์ตามประวัติกฎหมายอาวุธปืน ดังกล่าว จะเห็นได้ว่า แต่เดิมคนไทยมีสิทธิและเสรีภาพในการครอบครอง ซื่อขายอาวุธปืนได้อย่างเสรี ต่อมา ตระหนักได้ว่าอาวุธปืนมีอันตรายมากและมีอำนาจทะลุทะลวงได้สูงเกินกว่าที่มนุษย์จะคาดคิดได้ เช่น ยิงทะลุรถยนต์ ทะลุผนังบ้าน หรือแม้กระทั่งทะลุตัวมนุษย์เอง เป็นต้น จึงได้เกิดการกำหนดข้อห้าม ไม่ให้มีการยิงปืนโดยไม่มีเหตุอันควรขึ้น ต่อมาได้มีการออกกฎเกณฑ์กำหนดไม่ให้พกพาอาวุธปืนเข้าไป ในงานรื่นเริงหรืองานนักชัตฤกษ์ และเมื่ออาวุธปืนมีการครอบครองและใช้กันอย่างแพร่หลายมากขึ้น จึงได้มีการกำหนดให้มีการจดทะเบียนอาวุธปืนเฉกเช่นเดียวกับที่กำหนดในต่างประเทศ และออก ข้อกำหนดในการซื้อขายแลกเปลี่ยนและการโอนอาวุธปืน โดยต้องได้รับความยินยอมหรือได้รับ อนุญาตจากนายทะเบียนอำเภอด้วย ดังนั้นเจตนารมณ์ในการมีกฎหมายควบคุม

³ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ. ศ. 2490 มาตรา 9 ใบนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืน ให้ออกให้แก่บุคคล สำหรับใช้ในการป้องกันตัวหรือทรัพย์สิน หรือในการกีฬาหรือยิงสัตว์ใบนุญาตนั้นให้ออกสำหรับอาวุธปืนแต่ละกระบอก

อาวุธปืนในประเทศไทยจึงเกิดจากการตระหนักหรือคาดเห็นถึงภัยอันตรายที่สามารถก่อให้เกิดได้จากอาวุธปืน และ ต้องการที่จะจัดสรรระบบอาวุธปืนให้เป็นไปตามประเทศที่เจริญแล้ว

กฎหมายควบคุมอาวุธปืนในประเทศไทยในปัจจุบัน หรือ “ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ” นั้น ระบุเหตุผลหรือความมุ่งหมายในการตราแต่เพียงว่า “ โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด และดอกไม้เพลิง กับควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืน... ” ซึ่งไม่ได้แสดงเหตุผลไว้โดยชัดแจ้ง จนกระทั่งมีการแก้ไข “ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่ง เทียมอาวุธ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2501 ”⁴ จึงได้มีเหตุผลในการออกพระราชบัญญัติโดยระบุเป็นหมายเหตุไว้ตอนท้ายของพระราชบัญญัตินี้ ความว่า

. . . 1) เนื่องจากในขณะนี้ไม่มีกฎหมายกำหนดไว้โดยชัดเจนว่าอย่างไรเรียกว่าอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดใช้เฉพาะแต่ในการสงคราม จึงจำเป็นต้องแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายเกี่ยวกับเรื่องนี้เพื่อให้มีความหมายชัดเจน กับ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจกำหนดว่าสิ่งใดเป็นอาวุธที่ใช้ในการสงคราม ซึ่งถือได้ว่าเป็นอาวุธร้ายแรงอันประชาชนไม่ควรมิได้ครอบครอง

2) เพื่อเปิดโอกาสให้บุคคลที่มีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด โดยมีชอบด้วยกฎหมาย นำเอาอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดดังกล่าวมาขอรับใบอนุญาตเพื่อให้ถูกต้องตามกฎหมาย โดยเฉพาะในเรื่องให้นำมาจดทะเบียนรัฐบาลได้เคยเปิดโอกาสให้นำมาจดทะเบียนได้มาก่อนแล้ว แต่ยังไม่ปรากฏว่ามีผู้ลงทะเบียนไม่ปฏิบัติตามอยู่อีกเป็นจำนวนมาก และโดยที่อัตราโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน ฯ พ.ศ.2490 ยังไม่เป็นการเหมาะสม จึงสมควรกำหนดโทษให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

3) อัตราค่าธรรมเนียมซึ่งได้กำหนดไว้แต่เดิมนี้ เป็นอัตราต่ำอยู่ยังไม่เป็นเกณฑ์เหมาะสมเมื่อคำนึงถึงค่าเงินในปัจจุบัน . . .

⁴พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธ (ฉบับที่3) พ. ศ. 2501 ราชกิจจานุเบกษา 75, 72 (16 กันยายน 2501) หน้า 449.

จึงทำให้ทราบความมุ่งหมายหรือเจตนารมณ์ของ “พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2501” ว่าตราขึ้นเพื่ออุดช่องว่างของ กฎหมายฉบับก่อนๆ ที่มีบัญญัติและให้คำอธิบายชัดเจนว่า อย่างไรก็ดีจึงจะเรียกว่า อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดใช้เฉพาะแต่ในการสงคราม ทั้งยังทำให้ทราบว่ากฎหมายเดิมไม่สามารถ บังคับให้บุคคลที่ฝ่าฝืนกฎหมาย โดยมีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนและวัตถุระเบิดโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ให้นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนและวัตถุระเบิดมาจดทะเบียนอย่างถูกต้องตามกฎหมายได้ และมีการปรับอัตราค่าธรรมเนียมที่อยู่ในเกณฑ์ที่ต่ำให้สูงขึ้นอีกด้วย และเมื่อเวลาผ่านไปได้มีการออก พระราชบัญญัติมาแก้ไขเพิ่มเติมอีก กล่าวคือ “พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2510”⁵ โดยมีเหตุผลหรือเจตนารมณ์ในการ แก้ไข ความว่า

. . . เนื่องจากในปัจจุบันนี้มีผู้ผลิตอาวุธปืนจำหน่าย และมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นจำนวนมาก ทำให้การปราบปราม อาวุธปืนเถื่อนไม่ได้ผลตามความมุ่งหมาย รัฐบาลจึงเปิดโอกาสให้บุคคลที่มี อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดโดยมิชอบด้วยกฎหมาย นำเอาอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดดังกล่าว มาขอรับอนุญาตเพื่อให้ถูกต้องตามกฎหมายภายในระยะเวลาที่กำหนด กรณีทำนองเดียวกันนี้ รัฐบาลได้เคยเปิดโอกาสให้กระทำมาแล้ว และโดยที่อัตราโทษที่ใช้ลงโทษแก่ผู้กระทำ ความผิดยังไม่เหมาะสม สมควรแก้ไขเพิ่มเติมให้เหมาะสมอีกด้วย จึงได้ตราเป็นพระราชบัญญัติฉบับนี้ขึ้น . . .

เหตุผลของพระราชบัญญัติฉบับนี้ แสดงให้เห็นว่าแม้เคยได้ปรับอัตราโทษสำหรับผู้กระทำการ ฝ่าฝืนกฎหมายไว้สูงขึ้นเพียงใด ก็ยังไม่สามารถปราบปรามอาวุธปืนเถื่อนได้ตามความมุ่งหวังของ รัฐบาล เพราะยังมีผู้ผลิตอาวุธปืนจำหน่าย และมีผู้มีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตจาก นายทะเบียนอำเภออีกเป็นจำนวนมาก รัฐบาลจึงต้องเปิดโอกาสให้ผู้มีอาวุธปืน เครื่อง

⁵พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 4) พ. ศ. 2510 ราชกิจจานุเบกษา 84, 93 (3 ตุลาคม 2510) หน้า 771.

กระสุนปืน วัตถุ ระเบิดโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย สามารถมาขออนุญาตให้ถูกต้องตามกฎหมายได้ โดยกำหนด ระยะเวลาไว้⁶

ต่อมาได้มีการตรา “พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2517”⁷ โดยให้เหตุผลในการประกาศว่า “เพื่อให้ศาลใช้ดุลพินิจใน การพิพากษาคดีเกี่ยวกับบทลงโทษผู้มีเครื่องกระสุนปืนเพียงเล็กน้อยให้ได้รับโทษโดย ความเป็นธรรม”

และต่อมาได้มีการตรา “พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2518”⁸ โดยมีการระบุเหตุผลในการประกาศไว้ในหมาย เหตุ ความว่า

. . . เนื่องจากในปัจจุบันนี้มีผู้ผลิตอาวุธปืนจำหน่ายและมีอาวุธปืนไว้ในครอบครอง โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นจำนวนมาก ทำให้การปราบปรามอาวุธปืนเถื่อนไม่ได้ผล ตามความมุ่งหมาย และมีการใช้อาวุธปืนเถื่อนในการโจรกรรมกันทั่วไป จึงควรเปิด โอกาสให้บุคคลที่มีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน และวัตถุระเบิดโดยมิชอบด้วย กฎหมาย นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน และวัตถุระเบิดดังกล่าวมาขอรับอนุญาต เพื่อให้ถูกต้องตามกฎหมายในระยะเวลาที่กำหนด กรณีทำนองเดียวกันนี้รัฐบาลได้ เคยเปิดโอกาสให้กระทำมาแล้ว . . .

⁶ สวนิต สดงคุณท์, “ปัญหาและแนวทางในการปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน: ศึกษาในเชิงกฎหมายเปรียบเทียบ.” (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544), น. 34.

⁷ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 5) พ. ศ. 2517,ราชกิจจานุเบกษา 91, 109 (ฉบับพิเศษ) (26 มิถุนายน 2517) หน้า 22.

⁸ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 6) พ. ศ. 2518,ราชกิจจานุเบกษา 92, 174 (ฉบับพิเศษ) (29 สิงหาคม 2518) หน้า 1.

จะเห็นได้ว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้ก็ยังคงมีเจตนารมณ์หรือความมุ่งหมายเช่นเดิม กล่าวคือ เปิดโอกาสให้บุคคลที่ฝ่าฝืนกฎหมายโดยมีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน และวัตถุระเบิดที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายนำมาขออนุญาตให้ถูกกฎหมาย ภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดไว้ เนื่องจากยังคงมีการใช้อาวุธปืนเถื่อนในความครอบครองของบุคคลและการใช้อาวุธปืนเถื่อนในการก่ออาชญากรรมอยู่มาก⁹

ต่อมาได้มีการตรา “พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 7) พ.ศ. 2522”¹⁰ โดยได้ระบุเจตนารมณ์หรือเหตุผลไว้ในหมายเหตุความว่า

... โดยที่คำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 44 ลงวันที่ 21 ตุลาคม พ.ศ. 2519 ได้แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ให้หน่วยราชการและรัฐวิสาหกิจสามารถมีและใช้อาวุธปืนได้เพื่อป้องกันทรัพย์สินอันใช้เพื่อประโยชน์สาธารณะ และเป็นการลดภาระหน้าที่ของราชการตำรวจหรือทหาร และได้เปลี่ยนแปลงอัตราโทษตามกฎหมายเดิมให้สูงเพิ่มขึ้น การแก้ไขเพิ่มเติมในครั้งนั้นมีรายละเอียดต่างๆ ที่ไม่รัดกุมเพียงพอทำให้ไม่สามารถออกกฎกระทรวงกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับชนิด ขนาด จำนวน การมีและใช้การเก็บรักษา การพาดิตตัว การซ่อมแซม ฯลฯ และการอื่นอันจำเป็นเกี่ยวกับอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน เพื่อที่จะให้หน่วยราชการและรัฐวิสาหกิจบางประเภทสามารถมีและใช้ได้ ซึ่งอาจทำให้หน่วยงานราชการและรัฐวิสาหกิจต่างๆ มีและใช้อาวุธปืนโดยไม่มีมาตรการควบคุมที่เหมาะสม และนอกจากนั้น ในขณะนี้รัฐบาลได้ขยายโครงการให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการช่วยเหลือราชการของทหารและตำรวจมากขึ้น เพื่อป้องกันและรักษาความมั่นคงของประเทศและความสงบ

⁹ บงกช เอกกาญจนกร, “ปัญหาเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนในประเทศไทย.” (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2557). น. 24.

¹⁰ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 7) พ. ศ. 2522, ราชกิจจานุเบกษา 96, 28 (ฉบับพิเศษ) (1 มีนาคม 2522) หน้า 13.

เรียบบร้อยของประชาชนให้ปลอดภัยจากภัยต่างๆ ที่กำลังคุกคามอยู่ สมควรให้ประชาชนผู้ให้ความร่วมมือแก่ทางราชการดังกล่าว สามารถมีและใช้อาวุธบางประเภทและอาจพาติดตัว ได้ตามความเหมาะสม โดยไม่จำเป็นต้องอยู่ในกฎเกณฑ์ที่ใช้บังคับสำหรับประชาชนทั่วไป อนึ่ง การแก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดินดังกล่าว ได้กำหนดโทษอาญาแก่การกระทำบางอย่างไว้สูงเกินความจำเป็น สมควรแก้ไขเสียใหม่ให้เหมาะสมแก่ความร้ายแรงแห่งการกระทำ ความผิด และโดยที่การกำหนดหลักการให้กำหนดประเภทของอาวุธ ว่าอาวุธใดเป็นของสำหรับใช้เฉพาะในการสงครามนั้นไม่สะดวกแก่ทางปฏิบัติ เพราะอาวุธต่างๆ มีมากมายหลายประเภทเกินกว่าที่จะกำหนดให้ครบถ้วนได้ สมควรเปลี่ยนแปลงหลักการใหม่โดยให้กำหนดแต่ เฉพาะอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน และวัตถุระเบิดที่เอกชนอาจมีได้ แทนการกำหนดอาวุธให้เป็นอาวุธที่ใช้เฉพาะในราชการสงคราม และในประการสุดท้าย โดยที่กิจการอันเกี่ยวกับอาวุธที่เอกชนไม่อาจมีหรือกระทำได้ ตลอดจนการให้กระทรวง ทบวง กรมและรัฐวิสาหกิจต่างๆ มีและใช้อาวุธได้นั้น เป็นกรณีที่มีความสำคัญต่อความมั่นคงของประเทศ ดังนั้นสมควรให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมเข้ามามีส่วนในการควบคุมกิจการดังกล่าว โดยเป็นรัฐมนตรีผู้รักษาการตามกฎหมายนี้ด้วย จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ . . .

เมื่อพิจารณาเหตุผลในการออกพระราชบัญญัตินี้ จะเห็นได้ว่ามีเจตนารมณ์เพื่อให้ประชาชนทั่วไปสามารถมีและใช้อาวุธปืนบางประเภท และนำติดตัวไปได้หากเหมาะสม กำหนดโทษทางอาญาให้น้อยลงกว่าที่กำหนดในคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน กำหนดชนิดของอาวุธปืนที่เอกชนสามารถมีได้หรือมีไม่ได้ ตลอดจนถึงกำหนดให้กระทรวง ทบวง กรมและรัฐวิสาหกิจต่างๆ สามารถมีและใช้อาวุธได้ โดยให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมเข้ามาควบคุมดูแล¹¹

¹¹ อ่างแล้ว เจริญธรรมที่ 9, น. 25.

ต่อมามีการตราพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 8) พ. ศ. 2530¹² โดยมีหมายเหตุท้ายพระราชบัญญัติ ความว่า

. . . เนื่องจากปัจจุบันมีการนำอาวุธที่ใช้เฉพาะในการสงครามหรืออาวุธที่กฎหมายไม่อนุญาตให้มีและใช้ มาใช้ในการประกอบอาชญากรรมเพิ่มขึ้นเป็นลำดับซึ่งอาวุธดังกล่าวมีประสิทธิภาพในการทำลายสูง ก่อให้เกิดความหวาดกลัวแก่ประชาชน ประกอบกับกฎหมายที่ใช้อยู่ในปัจจุบันกำหนดโทษ ผู้มีและใช้อาวุธดังกล่าวไว้ต่ำ ดังนั้นเพื่อปราบปรามผู้ครอบครองอาวุธเหล่านี้ให้สิ้นไป สมควรเปลี่ยนแปลงบทกำหนดโทษเสียใหม่และยกเว้นโทษให้แก่ผู้มีอาวุธดังกล่าวที่นำอาวุธนั้น ๆ มามอบให้แก่นายทะเบียนท้องที่ ภายในเวลาที่กำหนด จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ . . .

และล่าสุดได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมโดยการตราพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2543¹³ ซึ่งใช้มาถึงปัจจุบันโดยมี เจตนารมณ์หรือเหตุผลในการตรา ดังนี้ ความว่า “อัตราค่าธรรมเนียมใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน และใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว ได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานาน ทำให้อัตราค่าธรรมเนียมไม่เหมาะสม กับสภาวะการณ์ในปัจจุบัน สมควรแก้ไขเพิ่มเติมอัตราค่าธรรมเนียมดังกล่าวให้เหมาะสมยิ่งขึ้น จึง จำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

เมื่อพิจารณาเจตนารมณ์หรือเหตุผลในการออกร่างพระราชบัญญัติอาวุธปืนตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันนั้น จะเห็นว่าเพื่อลดจำนวนอาชญากรรมที่เกิดจากการใช้อาวุธปืนที่ใช้ในเฉพาะการสงคราม หรือที่เรียกว่า ปืนเถื่อน โดยเปิดโอกาสให้ประชาชนที่ต้องการมีและใช้อาวุธปืนดังกล่าวนำอาวุธปืนดังกล่าวมาขออนุญาต หรือ นำามอบให้แก่นายทะเบียนท้องที่ ซึ่งการดังกล่าวเป็นวิธีลดปัญหาปืนเถื่อนหรืออาวุธปืนไม่มีทะเบียนในประเทศไทย และมีการเปิดโอกาสให้ประชาชนมีและใช้อาวุธปืนที่มีทะเบียนหรือถูกกฎหมาย ทั้งยังเปิดโอกาสให้มีการพกพาในสถานการณ์ที่เหมาะสม จึง

¹²พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 8) พ. ศ. 2530, ราชกิจจานุเบกษา 104, 141 (ฉบับพิเศษ) (24 กรกฎาคม 2530) หน้า 22.

¹³พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ 9) พ. ศ. 2543, ราชกิจจานุเบกษา 117, 92ก (11 ตุลาคม 2543) หน้า 4.

อาจกล่าวได้ว่า กฎหมายนั้นห้ามมิให้บุคคลมีอาวุธปืน เว้นแต่มาขออนุญาต และกฎหมายยกเว้นให้หน่วยงานราชการ และรัฐวิสาหกิจต่างๆมีอาวุธปืนได้เพื่อช่วยแบ่งเบาภาระของตำรวจและทหาร¹⁴

2.1.2 เจตนารมณ์ในการควบคุมการพกพาอาวุธปืนติดตัว

เจตนารมณ์ในการควบคุมการพกพาอาวุธปืนนั้นต้องศึกษาจากหลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้องหรือได้กล่าวเกี่ยวกับเรื่องการพกพาไว้ ดังนี้

จากบันทึกข้อสังเกตประกอบคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 405 ร.ศ. 128¹⁵ ของสมเด็จพระมหาลงราชบุรี มีความว่า

... ต้องยอมรับว่าในเวลานี้ราษฎรถืออาวุธกวัดแกว่งได้ในถนนหนทาง แต่อย่าบรรจกระสุน โค้ด [โค้ด หมายถึง กฎหมาย] ห้ามมิให้ถืออาวุธไปในที่ชุมชนและในการชดถุกซ์เท่านั้นเอง อันที่โค้ดลงโทษเป็นการน้อยไปเรื่องถืออาวุธนั้น ชิดเส้นยากว่าจะลงโทษเพียงใด ไม่ควรลงโทษเพียงใด เป็นต้น ถือปืนไปยิงนกเช่นนี้ เห็นได้แล้วว่าไม่ควรลงโทษ แต่ถ้าถือดาบขาวๆ กวัดแกว่งในตรอกมีตตรอกเปลี่ยว ก็มีคนเห็นกันมาว่าควรลงโทษเป็นข้อห้ามได้ กฎหมายอังกฤษชิดเส้นดังนี้ คือ ทำโทษคนที่ถืออาวุธโดยวิธีที่กระทำให้ และกฎหมายอังกฤษบทนี้ก็ได้เป็นกฎหมายมาแล้วหลายร้อยปี เหตุไรเราไม่เอาอย่างนั้น อธิบายไม่ได้ เรื่องถืออาวุธ เช่นในคดีเรื่องนี้ ถ้าเราพิจารณาตามกฎหมายอังกฤษแล้ว ข้อที่เป็นประเด็นนั้นมีว่า ผู้ที่ถืออาวุธนั้นได้ถือโดยสุภาพ หรือโดยกระทำให้สาธารณชนต้องหวาดเสียว ...¹⁶

ตามที่สมเด็จพระมหาลงราชบุรีทรงบันทึกข้อสังเกตดังกล่าวข้างต้นไว้ ทำให้มีการแก้ไขข้อความมาตรานี้ในเวลาต่อมา โดย พระราชบัญญัติแก้ไขเปลี่ยนแปลงกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 129 มาตรา 335(2) บัญญัติข้อความใหม่ว่า

¹⁴ อ่างแล้ว เจริญธรรมที่ 9, น. 26.

¹⁵ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 405 ร.ศ. 128 เจ้าพนักงานพลตระเวน โจทก์ นายแฉ่ม หรือเหรียญ จำเลย, คำพิพากษาบางเรื่องของเสด็จในกรมหลวงราชบุรี เล่ม 4 ร.ศ. 128, หน้า 626.

¹⁶ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 405 ร.ศ. 128 เจ้าพนักงานพลตระเวน โจทก์ นายแฉ่ม หรือเหรียญ จำเลย, คำพิพากษาบางเรื่องของเสด็จในกรมหลวงราชบุรี เล่ม 4 ร.ศ. 128, หน้า 628-629.

. . . ผู้ใดถืออาวุธปืนซึ่งอาจทำให้เป็นที่หวาดเสียวแก่สาธารณชน หรือมีอาวุธพาไป
ใน ถนนหลวงหรือที่ประชุมสาธารณสถานต่างๆ โดยมันไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้า
พนักงานอันชอบด้วยกฎหมายให้พาไปได้ ท่านว่ามันกระทำ ความผิด ต้องระวาง
โทษชั้น 1 แลให้ริบศัตรารัฐนั้นเสียด้วย แต่ข้อความนี้หาหมายความถึงการถือ
อาวุธไม่ ประจุไปเพื่อประโยชน์ในการยิงสัตว์อันชอบด้วยกฎหมายนั้นไม่ . . .¹⁷

จากบทบัญญัติพระราชบัญญัติแก้ไขเปลี่ยนแปลงกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 129
มาตรา 335(2) จะเห็นได้ว่านอกจากการควบคุมหรือห้ามพกพาอาวุธปืนเพื่อมิให้เกิดอาชญากรรมที่
ร้ายแรงขึ้นแล้ว พระราชบัญญัตินี้ยังแสดงให้เห็นเจตนารมณ์ที่จะป้องกันมิให้ผู้พกพาอาวุธปืนที่บรรจุ
กระสุน พาอาวุธปืนไปสร้างความหวาดกลัวให้แก่สาธารณชนหรือประชาชนโดยทั่วไป เนื่องจาก
กฎหมายอาญานั้นตราขึ้นเพื่อคุ้มครองความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน

ดังนั้น หากมีการพกพาอาวุธปืนที่มีการบรรจุกระสุนในลักษณะเปิดเผย กล่าวคือ ตั้งใจ
จะแสดงให้ผู้อื่นเห็นว่าตนพกพาอาวุธปืนติดตัวมาด้วยหรือพาอาวุธปืนไปในที่ชุมนุมชนที่จัดขึ้นเพื่อ
นมัสการ การรื่นเริง การมหรสพ หรือการอื่นใด อันถือได้ว่าก่อให้เกิดความหวาดกลัวแก่สาธารณชน
หรือประชาชนโดยทั่วไปอันเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน
พระราชบัญญัติฉบับนี้จึงกำหนดข้อห้ามและระวางโทษไว้

กฎหมายควบคุมการพกพาอาวุธปืนในสมัยสมเด็จพระมหาลงราชบุรี จะดูที่ความร้ายแรง
และ ลักษณะการพกพาอาวุธปืนเป็นสำคัญ หากการพาอาวุธปืนนั้นอยู่ในลักษณะที่ไม่บรรจุกระสุนปืน
กล่าวคือไม่สามารถนำมาใช้ได้ทันที หรือการพาไปเพื่อประโยชน์ในการยิงสัตว์ ก็สามารถจะพาติดตัว
ไปได้โดยไม่ต้องขออนุญาตจากเจ้าพนักงานเสียก่อน

นอกจากนี้ พระราชบัญญัติแก้ไขเปลี่ยนแปลงกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 129 ยังมี
มาตรา 335(2) ซึ่งบัญญัติว่า “ผู้ใดมีศัตรารัฐไม่ว่าอย่างใดใด เข้าไปในที่ประชุมชนเวลามีงานนักขัต
ฤกษ์ ท่านว่ามันมีความผิด ต้องระวางโทษชั้น 1 และให้ริบอาวุธปืนนั้น”¹⁸

เมื่อพิจารณาจากพระราชบัญญัติแก้ไขเปลี่ยนแปลงกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 129 ทั้ง
สอง อนุแล้วจะเห็นว่า มาตรา 335(2) วรรคแรกเมื่อมีใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัวไม่มีความผิดแต่
อาจถูก เจ้าพนักงานสั่งพักใช้ใบอนุญาตมีกำหนดเวลา หรือสั่งเพิกถอนใช้ใบอนุญาตได้ กรณีผู้ถือ

¹⁷ อ่างแล้ว เจริญธรรมที่ 6, น. 37.

¹⁸ อ่างแล้ว เจริญธรรมที่ 6, น. 37.

ใบอนุญาตให้ มีอาวุธปืนติดตัว ก่อให้เกิดความหวาดกลัวแก่สาธารณชนหรือประชาชนทั่วไป แต่หากมีอาวุธปืนติดตัว เข้าไปในที่ชุมนุมเวลามีงานนักขัตฤกษ์ตามมาตรา 335(3) กฎหมายไม่ได้บัญญัติข้อยกเว้นไว้ว่า “โดยมิได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงาน” เฉกเช่นเดียวกับ มาตรา 332(2) ฉะนั้นมาตรานี้จึงหมายความว่า แม้ จะมีใบอนุญาตให้ มีอาวุธปืนติดตัวก็มีความผิด¹⁹

ต่อมาเมื่อยกเลิกกฎหมายลักษณะอาญา และได้ใช้ประมวลกฎหมายอาญาแทนก็ได้มีบทบัญญัติในการห้ามพกพาอาวุธปืนติดตัวไว้ในมาตรา 371 ว่า “ผู้ใดพาอาวุธไปในเมืองหมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยเปิดเผยหรือโดยไม่มีเหตุสมควรหรือพาไปในที่ชุมนุมชนที่ได้จัดให้มีขึ้นเพื่อนมัสการ รื่นเริงหรือการอันใด ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งร้อยบาทและให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ริบอาวุธนั้น”

เมื่อพิจารณามาตรา 371 จะเห็นได้ว่าสามารถแยกการกระทำความผิดได้ 2 ประเภท คือ²⁰

- 1) การพาอาวุธไปในหมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยเปิดเผยหรือโดยไม่มีเหตุสมควรอย่างหนึ่ง และ
- 2) การพาอาวุธไปในชุมนุมชนที่ได้จัดให้มีขึ้นเพื่อนมัสการ รื่นเริงหรือการอันใดอีกอย่างหนึ่ง

จะเห็นได้ว่า ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 ต่างกับกฎหมายลักษณะอาญา เนื่องจาก ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 371 มิได้กล่าวถึงการได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงาน และได้แยกการ มีอาวุธปืนเข้าไปในสถานที่ต่างๆเป็นอนุตั้งที่ปรากฏในกฎหมายลักษณะอาญา แต่เขียนรวมเป็นวรรค เดียว²¹

ส่วนพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธ ปืน พ.ศ. 2490 แต่เดิมมิได้มีการบัญญัติเรื่องการพกพาอาวุธปืนเอาไว้ แต่เมื่อเกิดเหตุการณ์ใน

¹⁹ ภิญญา ภูประเสริฐ, ปัญหาเกี่ยวกับการมีอาวุธปืนติดตัว, สืบค้นเมื่อวันที่ 5 มีนาคม 2559, จาก http://elib.coj.go.th/Article/d5_10_6.pdf

²⁰ อ่างแล้ว เจริญธรรมที่ 9, น. 28.

²¹ อ่างแล้ว เจริญธรรมที่ 19.

วันที่ 6 ตุลาคม พ.ศ. 2519 พลเรือเอก สงัด ชลออยู่ หัวหน้าคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ได้ประกาศคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 44 ในวันที่ 21 ตุลาคม พ.ศ. 2519 โดยมีเจตนารมณ์ ดังนี้

. . . คณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดินมีความปรารถนาที่จะรักษาไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อยภายในประเทศ และให้ประชาชนได้รับความปลอดภัยจากอาชญากรรมให้มากที่สุด และโดยที่พึงเล็งเห็นว่าการแก้ไขกฎหมายว่า ด้วยอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน ให้เหมาะสมกับสถานการณ์และความเป็นไปของบ้านเมืองในระยะนี้ จะมีส่วนช่วยรักษาความสงบสุขและลดจำนวนความรุนแรงในการก่ออาชญากรรมลงได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแก้ไขบทบัญญัติในเรื่อง การออกใบอนุญาตสำหรับการพกพาอาวุธปืน การเพิ่มอัตราโทษการกระทำความผิดที่ฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้ ตลอดจนการให้หน่วยราชการและ รัฐวิสาหกิจต่าง ๆ ที่มีความจำเป็นสามารถมีและใช้อาวุธปืนได้ตามความเหมาะสม เพื่อป้องกันทรัพย์สินอันใช้เพื่อประโยชน์สาธารณะและเป็นการลดภาระหน้าที่ของราชการ ตำรวจหรือทหาร . . .

โดยข้อ 3 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น มาตรา 8 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ดังนี้

. . . มาตรา 8 ทวิ ห้ามมิให้ผู้ใดพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะ โดยไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว เว้นแต่เป็นกรณีที่ต้องมีติดตัวเมื่อมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ ไม่ว่ากรณีใด ห้ามมิให้พาอาวุธปืนไปโดยเปิดเผย หรือพาไปในชุมนุมชนที่ได้จัดให้มีขึ้น เพื่อนมัสการ การรื่นเริง การมหรสพ หรือการอื่นใด ความในมาตรานี้มิให้ใช้บังคับแก่เจ้าพนักงานซึ่งมีหน้าที่ปฏิบัติการในสถานที่นั้น . . .

จะเห็นได้ว่า มาตรา 8 ทวิ นั้นห้ามมิให้พกพาอาวุธปืนไปยังเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะ ห้ามไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว แต่ยังมีข้อยกเว้น ในกรณีจำเป็นและเร่งด่วน

ตามสมควรแก่พฤติการณ์ ซึ่งต้องดูเป็นกรณีๆ ไป แต่หากเป็นที่ชุมนุมชน การรื่นเริง หารมหรสพ เป็นต้น เช่นนี้ห้ามพกพาอาวุธปืนติดตัวไปโดยเด็ดขาด ไม่มีข้อยกเว้นแต่อย่างใด

จากการศึกษาปัจจุบันปัญหาอาชญากรรมมักจะเกิดขึ้นจากการพกพาอาวุธปืนไปยังที่สาธารณะเป็นประจำ จะเห็นได้จากข่าวตามหน้าหนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต หรือสื่อมวลชนอื่นๆ จึงต้องมาขังน้ำนักหาข้อดีข้อเสียว่า การพกพาอาวุธปืนเป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดการก่ออาชญากรรมขึ้นในสังคมไทยหรือไม่ และประชาชนทั่วไปพกพาอาวุธปืนติดตัวไปเนื่องจากเอาไว้ป้องกันชีวิตหรือทรัพย์สินของตนมากกว่าการพกพาเพื่อแสดงความมีอำนาจ หรือเพื่อให้ผู้อื่นหวาดกลัว หรือเพื่อก่อเหตุอาชญากรรมใช่หรือไม่

เมื่อมองในแง่สังคมไทยในปัจจุบัน การเปิดโอกาสให้บุคคลพกพาอาวุธปืนอย่างเสรีอาจนำมาซึ่งอันตรายที่ละเมิดความปลอดภัยของส่วนรวมหรือคนในสังคม ดังนั้นจึงต้องมีการควบคุมการพกพาอาวุธปืน ในทางกลับกัน เมื่อเจ้าหน้าที่รัฐ ทหาร ตำรวจไม่สามารถคุ้มครองความปลอดภัยของประชาชนในสังคมได้อย่างทั่วถึง ไม่สามารถรักษาความสงบเรียบร้อยในสังคมได้ อาวุธปืนก็เป็นเครื่องมือที่ใช้ป้องกันตนได้เป็นอย่างดี อย่างไรก็ตาม การควบคุมอาวุธปืนโดยห้ามพกพาอาวุธปืนนั้น แม้จะช่วยให้เกิดความปลอดภัยของสังคมส่วนรวม หรือไม่ก่อให้เกิดความหวาดกลัวในประชาชนทั่วไป ขณะเดียวกันก็เป็นการกระทบกระเทือนสิทธิและเสรีภาพของปัจเจกชนด้วย ซึ่งกฎหมายที่จะจำกัดสิทธิเสรีภาพของประชาชนทั่วไปได้นั้นต้องมีกฎหมายให้อำนาจไว้ และขณะเดียวกันก็มีการจำกัดการใช้อำนาจของรัฐโดยกฎหมายเช่นเดียวกัน²²

ดังนั้น อำนาจของรัฐในการจำกัดสิทธิเสรีภาพของประชาชนต้องกระทำตามกฎหมาย โดยเคร่งครัด และต้องขังน้ำหน้าระหว่างสัดส่วนของประโยชน์สาธารณะและการจำกัดสิทธิของปัจเจกชนอีกด้วย ซึ่งในปัจจุบันพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 เป็นกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมอาวุธปืนในประเทศไทยเพียงฉบับเดียวที่ใช้บังคับอยู่ ซึ่งแม้จะมีการแก้ไขอยู่หลายครั้งก็ยังไม่สามารถมีประสิทธิภาพพอที่จะใช้ควบคุมการก่อให้เกิดอาชญากรรมในสังคมไปพร้อมๆ กับการทำให้ประชาชนทั่วไปรู้สึกถึงความปลอดภัยในชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของตนได้²³ อีกทั้งยังมีช่องโหว่มากมายในการใช้อำนาจ

²² อ่างแล้ว เจริญธรรมที่ 9, น. 29.

²³ เกียรติกุล พูลศิลป์, Wการบังคับใช้พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ. ศ. 2490 เกี่ยวกับอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน.” (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2552), น. 25-26.

ดุลพินิจพิจารณาการออกใบอนุญาตพกพาอาวุธปืน และดุลพินิจในการพิจารณาว่าอย่างไรจึงเป็นเหตุจำเป็นเร่งด่วนและสมควรแก่พฤติการณ์ จึงเป็นปัญหาที่สมควรได้รับการแก้ไขโดยเร็ว²⁴

2.2 ความสัมพันธ์ของอาวุธปืนกับอาชญากรรม

อาชญากรรมที่เกิดขึ้นเป็นจำนวนมากในปัจจุบันมีความเกี่ยวข้องกับอาวุธปืนในสถานะที่เป็นอาวุธที่ใช้ในการก่ออาชญากรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาชญากรรมที่เกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ซึ่งเมื่อมีอาวุธปืนเข้ามาเกี่ยวข้องก็ย่อมส่งผลให้การก่ออาชญากรรมนั้นมีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น

สำหรับประเทศไทยนั้นถือได้ว่าประชาชนครอบครองอาวุธปืนเป็นจำนวนสูงที่สุดในกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยอ้างอิงข้อมูลจากองค์การระหว่างประเทศด้านการวางแผนและนโยบายป้องกันการค้าอาวุธปืนและการวางแผนและนโยบายจากการใช้อาวุธปืน "กันโพลีซี" เมื่อเดือนกรกฎาคม 2554 ระบุว่า "ประเทศไทย เป็นชาติที่มีผู้ถือครองปืนมากที่สุดในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้"

โดยประเทศไทยมีพลเมืองครอบครองปืนมากที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มากกว่าฟิลิปปินส์ 4 เท่า ในปี พ.ศ. 2554 ไทยมีอัตราการก่ออาชญากรรมจากปืนสูงที่สุดในเอเชีย ทุก 100,000 คน จะถูกฆ่าด้วยอาวุธปืน 5.3 คน เปรียบเทียบกับฟิลิปปินส์ที่มีเพียง 0.2 คน²⁵

นอกจากนี้จากข้อมูลของกระทรวงมหาดไทย (มท.) และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รายละเอียดอาวุธปืนทั่วประเทศทั้งหมดที่อนุญาตให้ครอบครอง ตั้งแต่ปี 2553-2554 และมีการอนุมัติให้นำเข้าอาวุธปืน ตั้งแต่ปี 2550-2554 มีดังนี้

1. ในปี 2554 อาวุธปืนที่อนุญาตให้บุคคลครอบครองทั่วประเทศมี 2 ประเภท คือ
 - 1.1 อาวุธปืนสั้น จำนวน 3,744,877 กระบอก
 - 1.2 อาวุธปืนยาว จำนวน 2,476,303 กระบอก
 รวมจำนวน 6,221,180 กระบอก
2. มีการอนุมัติให้นำเข้าอาวุธปืนตั้งแต่ปี 2550-2554 จำนวน 2 ชนิด คือ อาวุธปืนสั้น และอาวุธปืนยาว จำนวนทั้งสิ้นแยกเป็นรายปี ดังนี้
 - 2.1 ปี 2550 จำนวน 61,112 กระบอก แยกเป็น

²⁴ อ่างแล้ว เจริญธรรมที่ 9, นง 29-30.

²⁵ สืบค้นเมื่อวันที่ 5 พฤศจิกายน 2558, จาก <http://news.voicetv.co.th/thailand/54138.html>

- อาวุธปืนสั้น จำนวน 48,063 กระบอก
- อาวุธปืนยาว จำนวน 13,049 กระบอก
- 2.2 ปี 2551 จำนวน 64,798 กระบอก แยกเป็น
 - อาวุธปืนสั้น จำนวน 45,826 กระบอก
 - อาวุธปืนยาว จำนวน 18,972 กระบอก
- 2.3 ปี 2552 จำนวน 35,589 กระบอก แยกเป็น
 - อาวุธปืนสั้น จำนวน 15,933 กระบอก
 - อาวุธปืนยาว จำนวน 19,656 กระบอก
- 2.4 ปี 2553 จำนวน 80,730 กระบอก แยกเป็น
 - อาวุธปืนสั้น จำนวน 65,193 กระบอก
 - อาวุธปืนยาว จำนวน 15,537 กระบอก
- 2.5 ปี 2554 จำนวน 21,102 กระบอก แยกเป็น
 - อาวุธปืนสั้น จำนวน 11,175 กระบอก
 - อาวุธปืนยาว จำนวน 9,927 กระบอก

นอกจากนี้ ในปี พ.ศ.2555 มีตัวเลขของผู้ขึ้นทะเบียนอาวุธปืนถูกต้องตามกฎหมายในประเทศไทยรวมทั้งสิ้นสูงถึงจำนวน 6,221,180 กระบอก แบ่งเป็น อาวุธปืนสั้น 3,744,877 กระบอก และอาวุธปืนยาว จำนวน 2,476,303 กระบอก

จากการข้อมูลดังกล่าว ทำให้ทราบว่า มีปืนถูกกฎหมายในประเทศไทยถึง 6.2 ล้านกระบอก จากจำนวนประชากรไทยทั้งหมด 63 ล้านคน ซึ่งสามารถคำนวณง่าย ๆ คือ ทุก 10 คน จะมีปืนถูกกฎหมาย 1 กระบอก โดยจำนวนนี้นับเฉพาะปืนถูกกฎหมาย ยังไม่รวมปืนเถื่อนและปืนไทยประดิษฐ์ที่มีอยู่เป็นจำนวนมาก ซึ่งข้อมูลดังกล่าวจะทำให้หลายฝ่ายหันมาทบทวนกฎหมายเกี่ยวกับการครอบครองปืนอย่างจริงจัง ไม่ว่าจะเป็นปืน หรือกระสุนปืนชนิดใดก็ตาม เพื่อป้องกันปัญหาอาชญากรรมที่อาจเกิดขึ้นอีกในอนาคต²⁶

²⁶สืบค้นเมื่อวันที่ 5 พฤศจิกายน 2558, จาก

<http://www.isranews.org/%E0%B9%80%E0%B8%A3%E0%B8%B7%E0%B9%88%E0%B8%AD%E0%B8%87%E0%B9%80%E0%B8%94%E0%B9%88%E0%B8%99/item/18106-gun.html>

การใช้อาวุธปืนในการประกอบอาชญากรรมในปัจจุบัน

ในปัจจุบันแม้ประเทศไทยจะมีพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ซึ่งเจตนารมณ์ในการออกพระราชบัญญัติดังกล่าว และความมุ่งหมายของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดินในการที่ออกคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 44 ที่มีขึ้นเพื่อยกเลิก เพิ่มเติม พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 นั้น คือ ประารถนาที่จะรักษาไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อยภายในประเทศ ให้ประชาชนได้รับความปลอดภัยจากอาชญากรรมให้มากที่สุด รักษาความสงบสุข และลดจำนวนความรุนแรงในการก่ออาชญากรรมลงได้ แต่กลับมีปัญหาอาชญากรรมเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆจนมาถึงปัจจุบัน

โดยอาชญากรรมนั้นมักมีอาวุธปืนเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยในการก่ออาชญากรรมให้สะดวกมากขึ้น เนื่องจากมีอำนาจร้ายแรง สามารถทำให้ถึงแก่ความตายได้ เมื่อผู้ใดพบเห็นก็เกิดอาการเกรงกลัวต่อชีวิตและร่างกาย ทั้งยังมีขนาดเล็กกะทัดรัดพกพาสะดวก แอบซ่อนได้ง่ายอีกด้วย อาชญากรผู้ประสงค์ต่อชีวิตหรือทรัพย์สินของบุคคลอื่น จึงมักใช้อาวุธปืนเป็นตัวช่วยให้บรรลุวัตถุประสงค์ง่ายยิ่งขึ้น หรือแม้กระทั่งบุคคลอื่นผู้มิหรือพกพาอาวุธปืนติดตัวไปโดยมิเจตนาไม่ว่าจะเป็นป้องกันตัวเองหรือทรัพย์สิน หรือแม้กระทั่งต้องการทำให้ผู้อื่นเกรงกลัวนั้น เมื่อมีการบันดาลโทษหรือไม่อาจควบคุมอารมณ์โกรธของตนได้ก็อาจใช้อาวุธปืนนี้ ก่ออาชญากรรมหรือทำให้เกิดเหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความเสียหายขึ้นได้โดยไม่คาดคิด เช่น การยิงกันในสถานบันเทิง การช้บรถเฉี่ยวชนกันแล้วมีปากมีเสียงกันจนนำอาวุธปืนมายิงจนทำให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย อันเคยได้ปรากฏเป็นข่าวตามสื่อมวลชนต่างๆ มาแล้ว เป็นต้น ทำให้อาวุธปืนที่มีวัตถุประสงค์ในการมีอาวุธปืนตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุน ปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 กล่าวคือ เพื่อป้องกันตนเองไว้ในบ้าน เพื่อล่าสัตว์ และเพื่อการกีฬา กลับกลายเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการประกอบอาชญากรรม หรือ เอามาใช้ยิงกันโดยเห็นชีวิตคนเป็นผักเป็นปลา หรือนำมาป้องกันตัวกันภายในรถหรือยานพาหนะอื่นๆ ซึ่งรัฐ ควรหาทางแก้ไขปัญหารื่องอาวุธปืนอย่างเร็วที่สุด โดยเริ่มจากอาวุธปืนที่จดทะเบียนถูกต้องตาม กฎหมาย และเมื่อสามารถแก้ปัญหารื่องอาวุธปืนที่จดทะเบียนถูกต้องตาม

กฎหมายได้อย่างจริงจังแล้ว จึง ค่อยจัดการกับปัญหาอาวุธปืนที่ไม่จดทะเบียนอย่างถูกต้องตามกฎหมาย เป็นลำดับถัดไป²⁷

2.3 ประวัติความเป็นมาของกฎหมายควบคุมอาวุธปืน

2.3.1 ประวัติความเป็นมาของกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศไทย

จากหลักฐานทางประวัติศาสตร์พบว่าการนำปืนใหญ่มาใช้ตั้งแต่สมัยอยุธยาตอนต้น มีเอกสารโบราณที่กล่าวถึงปืนใหญ่หลายครั้ง เช่น พระราชพงศาวดารกรุงสยามเล่าว่า สมเด็จพระมหาจักรพรรดิ (ครองราชย์ พ.ศ. 2091-2111) โปรดเกล้าให้นำปืนใหญ่มีชื่อว่า “นารายณ์ สังหาร” ลงเรือไปยิงกองทัพของพระเจ้าหงสาวดีตะเบ็งชเวตี้²⁸

ในสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช เมื่อ พ.ศ. 2230 มงซิเออร์ เดอ ลาลูแบร์ เอกอัครราชทูตฝรั่งเศสผู้มีอำนาจเต็มของพระเจ้าหลุยส์ที่ 14 พระเจ้าแผ่นดินฝรั่งเศส ซึ่งเข้ามาทูลพระราชาสาส์นเจริญสัมพันธไมตรี ณ สยามประเทศ ได้บันทึกเรื่องราวที่พบเห็นในครั้งนั้นในหนังสือเรื่อง “จดหมาย เหตุ ลาลูแบร์” เกี่ยวกับปืนใหญ่ของชาวสยามว่า “ชาวสยามไม่มีใครมีปืนใหญ่มากไปตุเกตุ เมื่อมาเกาผู้หนึ่งถึงแก่กรรมในราชการสงครามได้หล่อปืนใหญ่ถวาย (สมเด็จพระนารายณ์ฯ) หลายกระบอกแต่ ปืนใหญ่ที่ไปตุเกตุหล่เหล่านั้ข้าพเจ้าสงสัยว่าเขารู้จักทำดีได้จริงจังเหมือนในทวีปยุโรป เจียวหรือ แต่บางท่านบอกข้าพเจ้าว่าเมื่อทำก็เอาข้อนตี้ย้ากระบอกปืนเวลาเผาแดง ให้เนื้อเหล็กแน่นด้วยเหมือนกัน มิใช่เทเหล็กหลอมเอาลวก ๆ แต่พอแล้ว ๆ ไป”²⁹

ส่วนอาวุธปืนนั้น แต่เดิมเรียกกันว่าปืนไฟ มีการนำมาใช้ในเมืองไทยเมื่อมีการติดต่อทางการค้ากับทางโปรตุเกสในสมัยสมเด็จพระรามาธิบดีที่ 2 (ครองราชย์ พ.ศ. 2034-2037) โดยเฉพาะในสมัยพระไชยราชาธิราช (ครองราชย์ พ.ศ. 2076-2089) มีการว่าจ้างกองพลปืนไฟและทหารรับจ้าง

²⁷ อ่างแล้ว เจริญธรรมที่ 9, น. 64-65.

²⁸ สรรักษ์ สุวรรณเสรี และอาคม ศรียาภัย, กฎหมายและคดีอาวุธปืน, (กรุงเทพมหานคร: หจก.แสงจันทร์การพิมพ์, 2553), น. 1-3.

²⁹ พระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระนราธิปประพันธ์พงศ์, จดหมายเหตุลาลูแบร์ เล่ม 1, (พระนคร: องค์การค้าของคุรุสภา, 2505), น. 83.

ชาวโปรตุเกสเข้ามาเป็นทหารในราชสำนัก ปืนที่นำเข้ามามีสองแบบหลักๆ กล่าวคือ ปืนไฟแบบพกพา ซึ่งเป็นปืนขนาดสั้นบรรจุกระสุนทีละ 1 นัด แล้วยังในระยะกลาง และปืนคาบศิลาเป็นปืนยาวที่ ออกแบบมาให้ยิงในระยะไกล

แม้ว่ามีการนำอาวุธปืนมาใช้ในประเทศไทยตั้งแต่สมัยอยุธยาตอนต้น แต่ยังไม่ปรากฏว่ามีกฎหมายออกมาควบคุมการใช้อาวุธปืนโดยตรง แต่ก็มีความคิดที่จะออกกฎหมายควบคุมการมีอาวุธปืนไว้ในความครอบครองของบุคคลมานานแล้ว ดังที่ปรากฏในสมัยกรุงศรีอยุธยา พ.ศ. 2295 ได้มีการออก “กฎให้แก่ผู้รักษาเมืองผู้รั้งกรมการเมือง จ.ศ. 144” กำหนดให้มีการทำตำหนิรูปพรรณปืนไว้ว่า “...ถ้าลูกบ้านนั้นมีปืนไว้สำหรับตัวใช้ ก็ให้เอาปืนนั้นมาช่วยบอกแก่ผู้ใหญ่ นายบ้าน และให้ผู้ใหญ่บ้าน นั้นวัดชั่งยาวและกฎหมายเอารูปพรรณปืนนั้นไว้ ถ้าแลหาจากภูมิได้ให้เอาไปให้ผู้รักษาเมือง ผู้รั้ง กรมการเมืองจากปืนนั้นลงในล้ากลองปืนนั้นให้สำคัญตามกฎหมาย” แล้วให้มอบปืนนั้นไว้ให้แก่เจ้าของให้ เอาไว้สำหรับตัว...”³⁰ กล่าวคือ กำหนดว่าถ้าบุคคลใดมีอาวุธปืนเอาไว้ใช้ส่วนตัว ถ้าปืนไม่มีรูปพรรณ หรือมีแต่เป็นภาษาที่อ่านไม่ได้ ให้มาทำเครื่องหมายไว้

ต่อมาได้มีข้อบังคับเกี่ยวกับอาวุธปืน เท่าที่ปรากฏส่วนใหญ่มักอยู่ในรูปของประกาศ กล่าวคือ ในปี จ.ศ. 1220 (พ. ศ. 2401) ได้มี “ประกาศตั้งผู้จับคนยิงปืนในแขวงกรุงเทพฯ โดยมีได้ บอกลปากเสีย” และในปี จ. ศ. 1220 นั้นเองก็ได้มี “ประกาศเรื่องยิงปืนให้ขออนุญาตก่อน”

ในปี จ. ศ. 1222 (พ. ศ. 2403) พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 4 ได้โปรดเกล้าให้มีพระราชบัญญัติกฎหมายท้องน้ำ, ห้ามบุกรุก, ห้ามยิงปืน ฯลฯ ที่เกี่ยวกับการห้ามยิงปืน ตอนหนึ่งมีความว่า

“...อนึ่ง ถ้ายิงปืนศิลาแลปืนนกลอก ตามวังเจ้าต่างกรมแลเจ้ายังไม่ได้ตั้งกรมแลบ้าน ข้าราชการผู้ใหญ่ผู้น้อยจะตั้งป้อมหัดบุตรหลานญาติพี่น้องว่าไพร่ให้ชานิชานาญในการยิงปืนเล็กก็ได้ แต่ให้จดหมายไปบอกต่อเจ้าพนักงานกรมมหาดไทย กรมพระกระลาโหม ให้รู้กำหนดเวลาทุกวันฤาใน

³⁰ นริ่งสรรคร์ ศิลป์ประกอบ, “มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืน.” (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม, 2554), น.15.

วันมีกำหนด เจ้าพนักงานกรมมหาดไทยจะได้ให้กรมพระแสงไปตรวจตราดูป้อมที่จะหัดยิงให้พ้นทางคนเดินไปเดินมา เมื่อหัดยิงนั้นจะได้ไม่ถูกเป็นอันตราย

อนึ่งถ้าไปยิงสัตว์ก็ยิงได้แต่ที่ป่าที่ทุ่งนาที่มีโช้วัดที่บ้านมิใช่ทางคนที่เดินไปมา ถ้าจะยิงในวัด ที่บ้านที่หนทางคนเดินไปมาผู้ที่ยิงกลางที่คนดีบ้าง คนเมาสุราบ้าง ไม่ทันเห็นคนก็จะไปถูกคนป่วย เจ็บตาย ครั้นไปเอาตัวผู้ที่ยิงถูกคนตายนั้นมาจะปรับไหมท โทษตามกฎหมายว่ายิงคนตาย ผู้ที่ยิงนั้นก็ เสียว่าหาได้แก่งยิงคนไม่ ต้องถ่วงถ่วงโอ้ออกเกินกว่าจะตัดสินตลกก็ยาก ปืนนั้นก็ปืนอาวุธทางไกล อาจที่จะทำลายชีวิตคนได้กว่าจักษุเห็น คือบังฝา บังต้นไม้ ไม่เห็นได้ด้วยจักษุ ปืนก็ตลอดไปถูกคนตาย ได้ เหตุนี้จึงได้ตั้งกฎหมายไว้ห้ามมิให้ยิงปืนเล็กที่บ้านหรือที่ป่าที่ทุ่งก็ดี ห้ามมิให้ยิง ช้างม้า แลโค กระบือแลสัตว์ ที่เจ้าของหวงห้ามเลี้ยงไว้ถ้าผู้ใดไม่ฟังขึ้นยิงปืนให้ผิดแต่กฎหมายนี้ จะต้องปรับไหมเงิน ตั้งแต่ 160 บาทขึ้นไป และ 400 บาทลงมา ตามยิงมากแลน้อยตามกฎหมาย ถูกช้างม้าโค กระบือสุกร เป็ดไก่สัตว์ที่มีเจ้าของเลี้ยงอยู่ทำให้ตาย จะต้องคิดเงินให้ตามราคาของๆเจ้าของตามของมากแลน้อย อีกส่วนหนึ่ง ถ้าคนฝ่ายไทยยิงถูกคนป่วยเจ็บตายจะปรับไหมลงโทษ ตามกฎหมายเดิมในประเทศสยาม ถ้าคนต่างประเทศถูกยิงคนป่วยเจ็บตาย กงสุลจะปรับไหมท โทษตามกฎหมาย”³¹ กฎหมายนี้ ได้เลิกใช้เมื่อในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5

ในปี จ.ศ. 1229 (พ.ศ. 2410) มี “ประกาศห้ามมิให้พนักงานผู้ยิงปืนพิธิตรุช ท าย่าง อ้าย นาก อ้ายแย้ม ปีเถาะนพศก” ในประกาศฉบับนี้มีความบัญญัติว่า อ้ายนาก หลวงสุรินทรเดช และอ้าย แย้มขุนจงใจยุทธ ทำความผิดให้ขัดเคืองใต้ฝ่าละอองฯ ให้ลงพระราชอาญาจำไว้ ณ คุณ ถ้าพนักงานยิง ปืนในพระราชพิธิตรุช ณ วัน 14ฯ 4 ค่ำ ปีเถาะนพศก ถ้าผู้ต้องการยิงปืนกระทำความผิดให้ขัดเคือง ฝ่าละอองฯ เหมือนอย่างอ้ายนาก อ้ายแย้ม จะเอาตัวผู้นั้นทำโทษถึงประหารชีวิตพร้อมด้วยกันกับอ้าย นาก อ้ายแย้มนั้น ต่อมาไม่ปรากฏแน่ชัดว่าเป็นปีใด ได้มี “ประกาศยิงปืน อาภูนา ผิงตะวันตก”

ในปี จ.ศ. 1236 (พ.ศ. 2417) มี “ประกาศเรื่องปืนแคตริงกัน” โดยกำหนดห้ามมิให้ซื้อขาย แลกเปลี่ยน หรือหาไว้ใช้สอยซึ่งปืนแคตริงกันหรือปืนหลายลำกล้อง

³¹ อ่างแล้ว เจริญธรรมที่ 6, น.31.

ในปี จ.ศ. 1246 (พ.ศ. 2427) มี “ประกาศห้ามเครื่องศาสตราวุธ กระสุนดินดำ” โดยกำหนด ห้ามมิให้นำเครื่องศาสตราวุธ และกระสุนดินดำและเครื่องระเบิดต่างๆ เข้ามาในราชอาณาจักร และมี “ประกาศเจ้านครเชียงใหม่ ห้ามมิให้ราษฎรลักลอบซื้อเครื่องศาสตราวุธ กระสุนดินดำ” กล่าวคือใน สมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 5 ในช่วงต้นรัชกาลนั้น เชียงใหม่ยังมีฐานะ เป็นประเทศราชของสยาม ทางกรุงเทพฯเพียงแต่ส่งข้าหลวงกำกับขึ้นไปเป็นที่ปรึกษาให้กับเจ้าผู้ครอง นครเท่านั้น ดังนั้น เชียงใหม่จึงมีอำนาจที่จะออกกฎหมายภายในใช้เองได้³²

ต่อมา ร.ศ. 118 (พ.ศ. 2442) มี “ประกาศข้อบังคับสำหรับอาวุธต่างๆ กระสุนปืนซึ่งมาจากต่างประเทศให้ใช้ไปพลางก่อน ร.ศ. 118” โดยห้ามมิให้ผู้ใดบรรทุกเครื่องศาสตราวุธ กระสุนดินดำเข้าในราชอาณาจักรสยาม เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากพนักงานฝ่ายสยามก่อน และให้ตราพระราชบัญญัติเข้าโดยผิดกฎหมายที่กำหนดมิโทษปรับและจำขัง หรือทั้งปรับทั้งจำและให้รับเป็นของรัฐบาลสยาม ในปี ร.ศ. 118 (พ.ศ. 2442) อีกเช่นกัน ได้มี “ประกาศห้ามมิให้ถืออาวุธปืนและยิงปืน และให้จุดใต้ตามเพลิงในเวลากลางคืนในมณฑลต่างๆ” แต่ประกาศนี้ได้ถูกยกเลิกไปในปี ร.ศ.128 (พ.ศ.2452)

ในปี ร.ศ. 127 (พ.ศ. 2450) พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 ได้ทรง โปรดเกล้าตรากฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 ขึ้นใช้บังคับ โดยกฎหมายฉบับนี้ได้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องอาวุธปืนในส่วนลหุโทษ กล่าวคือ ปรับไม่เกินหนึ่งร้อยบาทในลักษณะความผิดที่ผู้ใดพกพาอาวุธปืนที่บรรจุกระสุนปืนเข้าไปในหมู่บ้านในเมืองในที่ชุมนุมชน และห้ามเด็ดขาดมิให้นำอาวุธปืนเข้าไปในงานนักขัตฤกษ์³³

ในปี ร.ศ. 128 (พ.ศ. 2452) ก็ได้มี “ประกาศข้อบังคับสำหรับการที่จะนำปืนและปิดตันกระสุนดินดำเข้ามาในมณฑลภูเก็ต” ซึ่งเป็นการให้อำนาจข้าหลวงเทศาภิบาล และผู้ว่าราชการเมืองในมณฑลภูเก็ต ออกใบอนุญาตให้นำปืนเข้ามาในเมืองได้ตามข้อบังคับที่กำหนดไว้

³² อ่างแล้ว เชียงธรรมที่ 30, น.15.

³³ อ่างแล้ว เชียงธรรมที่ 6, น.32.

ในสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 ปี ร.ศ.131 (พ.ศ. 2455) อารู ปืนในประเทศไทยมีความแพร่หลายมากขึ้น จึงได้มี “พระราชบัญญัติอารูปืน และเครื่องกระสุนปืน รัตนโกสินทรศก 131” พระราชบัญญัตินี้ห้ามมิให้ผู้ใดทำ หรือซ่อมแซม หรือค้าขาย หรือมี อารูปืน เครื่องกระสุนปืนในราชอาณาจักร โดยมีได้รับอนุญาตจากรัฐบาล กล่าวคือต้องได้รับอนุญาต จากนาย ทะเบียนอำเภอเสียก่อน ส่วนอารูปืนและเครื่องกระสุนปืนที่ใช้ในยามสงคราม ห้ามมิให้ ออก ใบอนุญาตในการนำเข้า ทำ ซ่อมแซม เป็นอันขาด แต่เมื่อมีการประกาศใช้พระราชบัญญัติ อารูปืน และเครื่องกระสุนปืน รัตนโกสินทรศก 131 (พ.ศ. 2455) นั้น ให้ใช้บังคับเฉพาะ กรุงเทพมหานคร (ตั้งแต่ 1 ตุลาคม ร.ศ. 113 เป็นต้นไป) และได้กำหนดว่าถ้าจะให้บังคับใช้ในมณฑล อื่นจะประกาศในราชกิจจานุเบกษา จนกระทั่งวันที่ 7 สิงหาคม ร.ศ. 132 (พ.ศ. 2546) จึงมี “พระราชบัญญัติอารูปืน และเครื่องกระสุนปืน รัตนโกสินทรศก 131” กำหนดให้ใช้ใน 17 มณฑล ตั้งแต่ 1 พฤศจิกายน ร.ศ. 132 (พ.ศ. 2456) เป็นต้นไป

หลังจากได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติอารูปืน และเครื่องกระสุนปืนรัตนโกสินทรศก 131 แล้ว ก็ได้มีประกาศและกฎเสนาบดีต่าง ๆ ที่ออกตามพระราชบัญญัติอารูปืน และเครื่องกระสุน ปืน รัตนโกสินทรศก 131 และในปี พ.ศ. 2458 ก็ได้มี “ประกาศแก้ไขเปลี่ยนแปลงพระราชบัญญัติ อารู ปืน และเครื่องกระสุนปืน รัตนโกสินทรศก 131” โดยกำหนดคำว่าอารูปืนเสียใหม่ ให้มี ความหมาย ว่าอารูปืนทุกชนิดรวมทั้งที่ใช้อย่างอื่นด้วยวิธีอัดลมหรือเครื่องกลอย่างใด และตลอดถึงส่วน ใดของอารู ปืนนั้น ๆ ด้วย แต่ไม่กินความถึงปืนสำหรับเด็กเล่น³⁴

จนกระทั่งปี พ.ศ. 2477 จึงประกาศใช้ “พระราชบัญญัติอารูปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุ ระเบิด และดอกไม้เพลิง พ.ศ. 2477” ประกาศใช้เมื่อวันที่ 19 สิงหาคม พ.ศ. 2477³⁵ บทบัญญัติของ พระราชบัญญัตินี้มีสาระสำคัญดังนี้ คือ³⁶

³⁴ อัคริน วัฒนวิบูลย์, “การพกพาอารูปืนโดยเสรีและการห้ามพกพาอารูปืนโดยเด็ดขาดใน ทศนคติของเจ้าพนักงานในกระบวนการยุติธรรมและกลุ่มประชาชนทั่วไป.” (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, 2527), น.16.

³⁵ อ้างแล้ว เจริญธรรมที่ 28, น.3.

³⁶ อ้างแล้ว เจริญธรรมที่ 34, น.16.

- 1) ห้ามมิให้บุคคลใดมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนบางชนิด เช่นอาวุธปืน และกระสุนปืนที่ใช้ในการสงคราม
- 2) กำหนดการอนุญาตให้บุคคลผู้มีได้ออกร้านค้าอาวุธปืนหรือผู้ทำ มีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนได้โดยการได้รับอนุญาตก่อน
- 3) มีการอนุญาตให้ผู้ออกร้านค้าอาวุธปืน หรือผู้สั่งทำ ซ่อม และค้าอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนได้โดยรับใบอนุญาตก่อน
- 4) วัตถุประสงค์ และดอกไม้เพลิง ห้ามมิให้ผู้ใดทำ สิ่ง นำเข้า ค่า หรือมี เว้นแต่จะ ได้รับอนุญาตก่อน
- 5) ถ้าผู้ใดฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งกฎหมายนี้ ต้องระวางโทษจำคุก ปรับ หรือทั้งจำทั้งปรับ

พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุประสงค์ และดอกไม้เพลิง พุทธศักราช 2477 ใช้บังคับอยู่ในระหว่างปี พ.ศ. 2477 จนถึง พ.ศ. 2490 และมีการแก้ไขเพิ่มเติมรวม 5 ครั้ง

- 1) พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุประสงค์ และดอกไม้เพลิง พุทธศักราช 2477 ซึ่งเป็นการแก้ไขบทเฉพาะกาลโดยกำหนดให้ผู้มีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน โดยไม่ได้รับใบอนุญาตไปขอรับใบอนุญาตได้
- 2) พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุประสงค์ และดอกไม้เพลิง พุทธศักราช 2477 (ฉบับที่ 3) เป็นการแก้ไขคุณสมบัติของผู้ที่จะขอใบอนุญาตมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน
- 3) พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุประสงค์ และดอกไม้เพลิง (ฉบับที่ 4) พุทธศักราช 2479 โดยกำหนดยกเว้นไม่ให้บังคับกับอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุประสงค์ และดอกไม้เพลิง ซึ่งเจ้าพนักงานได้รับมาจากรัฐบาลเพื่อทำการตามหน้าที่ หรือรัฐบาลสั่งเข้ามา นำเข้ามา ส่งออกไป ทำขึ้น ได้มาขาย หรือจำหน่ายโดยวิธีอื่น แต่อาวุธปืนของกระทรวงทบวงกรมในรัฐบาล นอกจากกระทรวงกลาโหมและกรมตำรวจให้รัฐมนตรีผู้มีหน้าที่รักษาการมีอำนาจจำกัด ชนิดและจำนวนได้และไม่บังคับถึงอาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืน วัตถุประสงค์หรือดอกไม้เพลิงในเรือเดินทะเล ซึ่งเป็นของประจำเรือที่มีไว้ตามปกติ

- 4) พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด และดอกไม้เพลิง (ฉบับที่ 5) พุทธศักราช 2484 โดยกำหนดให้มีการแก้ไขวันที่และเดือนเท่านั้น
- 5) พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด และดอกไม้เพลิง (ฉบับที่ 6) พุทธศักราช 2487 ซึ่งอนุญาตให้ผู้ที่มีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน โดยไม่มีใบอนุญาต ถ้ายื่นขอใบอนุญาต ตามกำหนดผู้นั้นไม่ต้องรับโทษ

พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด และดอกไม้เพลิง พุทธศักราช 2477 ใช้บังคับอยู่ 13 ปี จึงตรากฎหมายขึ้นใหม่อีกครั้งยกเลิกฉบับเดิมเสีย และได้เพิ่มเรื่องสิ่งเทียมอาวุธปืน ขึ้นมาโดยใช้ชื่อว่า พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียม อาวุธปืน พ.ศ. 2490 ซึ่งได้ประกาศใช้เมื่อวันที่ 9 กันยายน พ.ศ. 2490 และมีการบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 10 กันยายน พ.ศ. 2490 จนถึงปัจจุบัน³⁷ หลังจากนั้นได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมอีก 9 ครั้ง ครั้งล่าสุดเมื่อ พ.ศ. 2543 ซึ่งใช้ต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน

2.3.2 ประวัติความเป็นมาของกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศสหรัฐอเมริกา

ประเทศสหรัฐอเมริกามีชื่อเสียงในด้านการเป็นประเทศที่มีกฎหมายควบคุมอาวุธปืนอย่างเสรี โดยมีการกำหนดกำหนดรับรองสิทธิในการมีและถืออาวุธปืนของประชาชนไว้ใน The Second Amendment (Amendment II) ของรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกา

โดย The Second Amendment (Amendment II) ของรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกานั้น ปกป้องสิทธิในการมีและถืออาวุธปืนของประชาชน และได้ถูกนำมาใช้ในวันที่ 15 ธันวาคม ค. ศ. 1791 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของ the first ten amendments

The Second Amendment (Amendment II) ของรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกาทั้งอยู่บนพื้นฐานของกฎหมายจารีตประเพณีของอังกฤษ และได้รับอิทธิพลจาก English Bill of Rights of 1689 ซึ่งเซอร์วิลเลียม แบล็คโสตน์ ได้บรรยายว่าเป็นสิทธิซึ่งสนับสนุนสิทธิป้องกันตนเองตามธรรมชาติ³⁸

³⁷ อ่างแล้ว เจริญธรรมที่ 28, น.3.

³⁸ “Second Amendment to the United States Constitution,” Accessed November 9, 2015, https://books.google.co.th/books?id=z2BcSYLomQgC&pg=PA405&redir_esc=y#v=onepage&q&f=false

โดยศาลปกครองสูงสุดของสหรัฐอเมริกาได้ตัดสินว่า สิทธิในการมีและถืออาวุธปืนเป็นของเอกชน และยังตัดสินอีกว่าสิทธินี้ไม่อาจถูกจำกัดและห้ามโดยกฎหมายได้ไม่ว่าโดยกฎหมายควบคุมอาวุธปืนหรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

อย่างไรก็ตาม ปรากฏว่าได้มีการอภิปรายเกิดขึ้นในสหรัฐอเมริกาหลายครั้ง สืบเนื่องมาจากการฆาตกรรมหมู่โดยผู้ใช้อาวุธปืน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การฆาตกรรมเด็กนักเรียนจำนวน 20 คน ในเมืองนิวยอร์ก รัฐคอนเนคติกัต ในช่วงเดือนธันวาคม ปี ค. ศ. 2012³⁹ อาจกล่าวได้ว่าแม้กระทั่งประเทศสหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นประเทศที่มีการควบคุมอาวุธปืนอย่างเสรีก็เริ่มมีการตระหนักถึงการที่จะต้องมีการควบคุมอาวุธปืนที่มากยิ่งขึ้น

โดยในช่วงเดือนมกราคม ค. ศ. 2016 ประธานาธิบดีโอบามาได้ประกาศนโยบายในการที่จะยับยั้งความรุนแรงจากอาวุธปืน รวมทั้งมาตรการในการเพิ่มการตรวจสอบประวัติของผู้ซื้ออาวุธปืน⁴⁰

2.3.3 ประวัติความเป็นมาของกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศอังกฤษ

ประเทศอังกฤษมีชื่อเสียงในด้านการเป็นประเทศที่มีกฎหมายควบคุมอาวุธปืนที่มีเข้มงวดที่สุดในโลก โดยกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศอังกฤษมีได้ถูกตราขึ้นในช่วงปี ค. ศ. 1951 – 1960 แต่ได้รับการแก้ไขเพิ่มเติมในช่วงปลายศตวรรษที่ 20 ให้จำกัดความเป็นเจ้าของอาวุธปืนในอนาคต เพื่อที่จะตอบสนองต่อการสังหารหมู่ซึ่งมีอาวุธที่ได้รับอนุญาตตามกฎหมายเข้ามาเกี่ยวข้อง ปืนพกเป็นอาวุธที่ต้องห้ามและต้องได้รับการอนุญาตเป็นกรณีพิเศษ อาวุธปืนและปืนพกต้องได้รับการรับรองความเป็นเจ้าของจากเจ้าหน้าที่งานตำรวจ รวมทั้งผู้ยื่นขอใบอนุญาตจะต้องมีเหตุผลที่ดีในการร้องขอครอบครองอาวุธปืน สิทธิในการป้องกันตนเอง หรือความต้องการทั่วไปในการครอบครองอาวุธปืนนั้น จะไม่ได้รับการพิจารณาในฐานะเป็นเหตุผลที่ดีในการร้องขอครอบครองอาวุธปืน นอกจากนี้การเก็บรักษาอาวุธปืนอย่างปลอดภัยก็ถือเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่ง ที่นำมาพิจารณาเมื่อใบอนุญาตครอบครองอาวุธปืนได้รับการอนุมัติ

³⁹ Deputy Editor, “U.S. Gun Policy: Global Comparisons Jonathan Masters,” Accessed November 9, 2015, <http://www.cfr.org/society-and-culture/us-gun-policy-global-comparisons/p29735>

⁴⁰ *Ibid.*

เนื่องจากประเทศอังกฤษมีชื่อเสียงในด้านการเป็นประเทศที่มีกฎหมายควบคุมอาวุธปืนที่มีเข้มงวดที่สุดในโลก เจ้าพนักงานตำรวจ สมาชิกของกองกำลังแห่งชาติ หรือเอกชนที่ได้รับการอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากสำนักงานเลขาธิการเท่านั้น ที่จะสามารถเป็นเจ้าของปืนพกได้ ผลของกฎหมายที่เข้มงวดนี้ ทำให้ประเทศอังกฤษมีสถิติการใช้อาวุธปืนในการประกอบอาชญากรรมที่ค่อนข้างต่ำ โดยในปี ค. ศ. 2008 – 2009 มีการใช้อาวุธปืนในการประกอบอาชญากรรมเพียงร้อยละ 0.3 ของอาชญากรรมทั้งหมดที่เกิดขึ้น และทำให้เกิดการตายของประชาชนเพียง 39 คน เท่านั้น

การควบคุมความเป็นเจ้าของอาวุธปืนในพระราชบัญญัติฉบับแรกๆ มีลักษณะค่อนข้างจำกัด The Gun Licenses Act 1870 และ The Pistols Act 1903 เป็นพระราชบัญญัติที่ทำให้รัฐมีรายได้จากการเก็บค่าธรรมเนียมและเรียกร้องให้เจ้าของอาวุธปืนต้องไปรับใบอนุญาตจากที่ทำการไปรษณีย์ โดยระบบนี้ได้รับการกล่าวถึงว่าเป็นระบบที่ไม่มีประสิทธิภาพ ต่อมาในปี ค. ศ. 1920 มีการออก The Firearms Act เพื่อที่จะหยุดยั้งการที่อาวุธปืนถูกนำไปใช้โดยอาชญากร และบุคคลอื่นที่ชั่วร้ายหรือไม่มีความรู้จักผิดชอบ ในขณะที่วัตถุประสงค์ประการหนึ่งของการจำกัดความเป็นเจ้าของอาวุธปืนเพื่อยับยั้งอาชญากรรมความรุนแรงต่างๆ วัตถุประสงค์ประการอื่นนั้น เชื่อว่า ได้แก่ ความกังวลของการลুকฮือในรัสเซียที่หลังไหลเข้ามาในประเทศอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การสิ้นสุดลงของสงครามโลกครั้งที่ 1 และการหวนคืนของกองทหารนับพันนายในการใช้อาวุธปืน และการเพิ่มขึ้นของจำนวนอาวุธ โดยพระราชบัญญัติฉบับนี้ยังคงเป็นพื้นฐานของระบบการอนุญาตให้ครอบครองอาวุธปืนมาจนถึงปัจจุบัน โดยระบบนี้ระบุให้หัวหน้าเจ้าพนักงานตำรวจในเขตที่ผู้ขออนุญาตครอบครองอาวุธปืนมีอำนาจในการออกใบอนุญาต สิทธิของประชาชนในการพกพาอาวุธปืนจึงได้รับการพิจารณาเมื่อพระราชบัญญัตินี้มีผลบังคับใช้ อย่างไรก็ตาม สิทธิของประชาชนในการพกพาอาวุธปืนนี้ได้ถูกโต้แย้งว่าเท่าที่มีการแก้ไขในเวลาที่ผ่านมาก็เหมาะสมแล้ว นอกจากนี้สำหรับการควบคุมอาวุธปืนที่มากขึ้นนั้นเริ่มปรากฏในปี ค. ศ. 1937 ที่มีการจำกัดความเป็นเจ้าของที่เข้มงวดมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในอาวุธที่อันตราย ได้แก่ ปืนกล

กฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศไทยได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมในปี ค. ศ. 1968 โดยการประกาศใช้พระราชบัญญัติอาวุธปืน ซึ่งเป็นกฎหมายฉบับที่ ยังคงมีผลใช้บังคับอยู่จนถึงปัจจุบัน

การพัฒนาของการเปลี่ยนแปลงหลักๆ ในกฎหมายควบคุมอาวุธปืนสมัยใหม่ในประเทศอังกฤษ ส่วนใหญ่นั้นเป็นผลมาจากโศกนาฏกรรมต่างๆ และการเปลี่ยนแปลงไปของทัศนคติของสาธารณชนที่มีต่อการเป็นเจ้าของอาวุธปืน

The Firearms Act 1968 ถือเป็นกฎหมายในขั้นต้นที่มีการควบคุมการใช้และการครอบครองอาวุธปืน และพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้รับการแก้ไขเพิ่มเติมหลายครั้ง ได้กำหนดให้อาวุธปืนจำนวนมากกว่าห้าสิบบประเภทเป็นความผิด โดยมีความมุ่งหมายที่จะควบคุมและจำกัดการใช้อาวุธปืน พระราชบัญญัติฉบับนี้ได้รับการกล่าวถึงในฐานะเป็นกฎหมายที่ บังคับใช้โดยวิธีทางของความผิดอาญาและการลงโทษตามกฎหมาย ประเภทต่างๆ ของอาวุธที่กำหนดไว้โดยพระราชบัญญัตินี้ ได้แก่ อาวุธปืน อาวุธปืนที่ต้องห้าม ปืนสั้น และอาวุธทางอากาศ⁴¹

2.4 กฎหมายควบคุมอาวุธปืนของไทย

กฎหมายควบคุมอาวุธปืนของไทยที่มีผลใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันมีเพียงฉบับเดียว ได้แก่ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.๒๔๙๐

คำว่า “อาวุธปืน” ตามความหมายทั่วไปที่รู้จักกัน หมายถึง สิ่งที่มีรูปร่างลักษณะเป็นอาวุธปืน ที่มีลำกล้อง ใช้บรรจุกระสุน และเหนียวไกออกไปได้ แต่ตาม พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.๒๔๙๐ ได้ให้คำนิยามไว้ ดังนี้ มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

"อาวุธปืน" หมายความว่า ความรวมตลอดถึงอาวุธทุกชนิดซึ่งใช้ส่งเครื่องกระสุนปืนโดยวิธีระเบิดหรือกำลังดันของแก๊สหรืออัดลมหรือเครื่องกลใด ๆ ซึ่งต้องอาศัยอำนาจของพลังงานและส่วนหนึ่งส่วนใดของอาวุธนั้น ๆ ซึ่งรัฐมนตรีเห็นว่าสำคัญและได้ระบุไว้ในกฎกระทรวง

จากความหมายดังกล่าวตามมาตรา ๔ (๑) อาวุธปืน จึงหมายถึง

1. อาวุธทุกชนิดซึ่งใช้ส่งเครื่องกระสุนปืนโดยวิธีระเบิดหรือกำลังดันของแก๊สหรืออัดลมหรือเครื่องกลใด ๆ ซึ่งต้องอาศัยอำนาจของพลังงาน
2. ส่วนหนึ่งส่วนใดของอาวุธปืนซึ่งรัฐมนตรีเห็นว่าสำคัญและได้ระบุไว้ในกฎกระทรวง

⁴¹ “Firearms-Control Legislation and Policy: Great Britain,” Accessed November 9, 2015, <https://www.loc.gov/law/help/firearms-control/greatbritain.php>

อาวุธปืน จึงต้องเป็นอาวุธที่สามารถส่งเครื่องกระสุนปืนออกไปได้ ด้วยวิธีการดังนี้
การระเบิด หมายถึง การทำให้เกิดแรงอัดอย่างสูง ทำให้เกิดอำนาจในการผลักดัน ซึ่งเกิดจาก
การขยายตัวของสารอย่างกะทันหัน
กำลังดันของแก๊ส
การอัดลม
เครื่องกลไกอย่างใด ๆ ซึ่งอาศัยอำนาจของพลังงาน

โดยกฎกระทรวงฉบับที่ ๓ (พ.ศ.๒๔๙๑) ออกตามความใน พระราชบัญญัติอาวุธปืน
เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.๒๔๙๐ ข้อ ๑⁴² กำหนดให้ส่วน
ของอาวุธปืนต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็น “อาวุธปืน” ตามความในมาตรา ๔ (๑) คือ

ลำกล้อง

เครื่องลูกเลื่อน หรือส่วนประกอบสำคัญของเครื่องลูกเลื่อน

เครื่องลั่นไก หรือส่วนประกอบสำคัญของเครื่องลั่นไก

เครื่องส่งกระสุน ซองกระสุน หรือส่วนประกอบสำคัญของสิ่งเหล่านี้

2.4.1 วัตถุประสงค์ของการมีกฎหมายควบคุมอาวุธปืน

กฎหมายอาวุธปืนของไทยได้อนุญาตให้บุคคลสามารถมีและใช้อาวุธปืนได้ โดยมี
วัตถุประสงค์ 3 ประการ ดังนี้⁴³

⁴² ข้อ 1 ส่วนของอาวุธปืนซึ่งจะกล่าวต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็น "อาวุธปืน" ตามความ
ในมาตรา 4 (1) คือ

(1) ลำกล้อง

(2) เครื่องลูกเลื่อน หรือส่วนประกอบสำคัญของเครื่องลูกเลื่อน

(3) เครื่องลั่นไก หรือส่วนประกอบสำคัญของเครื่องลั่นไก

(4) เครื่องส่งกระสุน ซองกระสุน หรือส่วนประกอบสำคัญของสิ่งเหล่านี้

⁴³ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน
พ. ศ. 2490 มาตรา 9 ใบนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืน ให้ออกให้แก่บุคคล
สำหรับใช้ในการป้องกันตัวหรือทรัพย์สิน หรือในการกีฬาหรือยิงสัตว์ใบนุญาตนั้นให้ออกสำหรับ
อาวุธปืนแต่ละกระบอก

1. เพื่อใช้ในการป้องกันตัว
2. เพื่อใช้ในการกีฬา
3. เพื่อใช้ในการยิงสัตว์

2.4.2 การขอใบอนุญาตมี ไข่และพาอาวุธปืนติดตัว

กฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมอาวุธปืนของประเทศไทย ได้แก่ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.๒๔๙๐ ซึ่งหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการขออนุญาตเกี่ยวกับอาวุธปืนตาม พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.๒๔๙๐ มี 2 ประการ ดังนี้

1. หลักเกณฑ์การขออนุญาตมีและใช้อาวุธปืน

โดยพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.๒๔๙๐ ได้วางหลักเกณฑ์การขออนุญาตมีและใช้อาวุธปืนไว้ ดังต่อไปนี้

1. บุคคลที่ประสงค์จะมีและใช้อาวุธปืนนั้น จะต้องได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนท้องถิ่น ทั้งนี้ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 7
2. การออกใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนนั้นให้ออก ได้ 3 กรณี คือ สำหรับใช้ในการป้องกันตัวหรือทรัพย์สิน สำหรับใช้ในการกีฬา หรือสำหรับใช้ในการยิงสัตว์ ทั้งนี้ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 9 วรรคแรก
3. ใบอนุญาตหนึ่งใบสำหรับอาวุธปืนหนึ่งกระบอกเท่านั้น ทั้งนี้ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 9 วรรคสอง
4. อาวุธที่ได้ออกใบอนุญาตให้ จะต้องให้นายทะเบียนทำเครื่องหมายประจำอาวุธปืนนั้นตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง เรียกว่าเครื่องหมายประจำอาวุธปืนแต่ละกระบอก ทั้งนี้ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 10
5. บุคคลที่จะออกใบอนุญาตให้จะต้องเป็นบุคคลที่มีคุณสมบัติครบตามที่กำหนดไว้ในกฎหมาย ทั้งนี้ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 13
6. เจ้าพนักงานที่มีอำนาจออกใบอนุญาตให้แก่บุคคลที่ได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน คือ อธิบดีกรมการปกครอง สำหรับในเขตกรุงเทพมหานคร และทั่วราชอาณาจักร และผู้ว่าราชการจังหวัด เฉพาะรายในเขตจังหวัดของตนเท่านั้น ทั้งนี้ ตามที่กำหนดไว้ใน ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง แต่งตั้งนายทะเบียน เจ้าพนักงาน และเจ้าหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ. ศ. 2490
7. ใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน มีกำหนดอายุตลอดเวลาที่ผู้รับใบอนุญาตเป็นเจ้าของอาวุธปืนนั้น ทั้งนี้ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 23(3)

8. การที่นายทะเบียนจะออกใบอนุญาตให้ได้ ตามมาตรา 7 ซึ่งได้กำหนดประเภท ชนิด และขนาดของอาวุธปืน (มาตรา 55) กำหนดในกฎกระทรวง ฉบับที่ 11 (พ. ศ. 2522) ข้อ 2

9. หลังจากได้รับใบอนุญาตแล้ว บุคคลที่นายทะเบียนต้องออกใบอนุญาตยังต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดด้วย

10. กรณีปรากฏว่าภายหลังพบว่าผู้ที่ได้รับใบอนุญาตเป็นผู้ซึ่งจะออกใบอนุญาตให้ไม่ได้ ทั้งนี้ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 66 หรือผู้รับใบอนุญาตแล้ว ต่อมาตกเป็นผู้ซึ่งจะออกใบอนุญาตให้ไม่ได้ ทั้งนี้ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 65 ซึ่งเป็นกรณีที่บุคคลขาดคุณสมบัติ โดยกฎหมายกำหนดให้นายทะเบียนเพิกถอนใบอนุญาต โดยผู้ได้รับใบอนุญาตต้องส่งมอบอาวุธปืนและใบอนุญาต เพื่อนายทะเบียนดำเนินการโอนหรือขายทอดตลาด ต่อไป ตามมาตรา 67

11. หากบุคคลใดฝ่าฝืนบทบัญญัติ มาตรา 7 กฎหมายกำหนดบทลงโทษ ต้องระวางโทษจำคุก ตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองหมื่นบาท ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 72

12. หากบุคคลใดฝ่าฝืนบทบัญญัติ มาตรา 21 และ กฎหมายกำหนดบทลงโทษ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท ทั้งนี้ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 83⁴⁴

การขออนุญาตมีและใช้อาวุธปืน

หลักเกณฑ์ในการพิจารณาออกใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน

การพิจารณาออกใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืนให้แก่บุคคล สำหรับใช้ในการป้องกันตัว และทรัพย์สิน ให้พิจารณาตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้⁴⁵

1. คุณสมบัติของผู้ขอมีและใช้อาวุธปืน

ผู้ขอมีและใช้อาวุธปืนต้องเป็นบุคคลที่มีคุณสมบัติไม่ขัดต่อมาตรา 13 แห่งพระราชบัญญัติ อาวุธปืนฯ คือ

(1) บุคคลซึ่งต้องโทษจำคุก สำหรับความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาดังต่อไปนี้.

ก. มาตรา 57 ถึงมาตรา 111 มาตรา 120 มาตรา 177 ถึงมาตรา 183
 มาตรา 249 มาตรา 250 หรือ มาตรา 298 ถึงมาตรา 303

⁴⁴ OKNATION BLOG. สืบค้นเมื่อวันที่ 5 พฤศจิกายน 2558, จาก

<http://www.oknation.net/blog/kit001/2008/09/14/entry-2>

⁴⁵ เฟิงอ้วง.

ข. มาตรา 254 ถึงมาตรา 257 และพันโทฯยังไม่เกิน 5 ปี นับแต่วันพันโทฯ ถึงวันที่ยื่นคำขออนุญาต เว้นแต่ ในกรณีความผิดที่กระทำโดยความจำเป็น หรือเพื่อป้องกัน หรือโดย ถูกยั่วโทสะ

(2) บุคคลซึ่งต้องโทษจำคุก สำหรับความผิดอันเป็นการฝ่าฝืนต่อพระราชบัญญัติ อาวุธปืน เครื่อง กระสุนปืน วัตถุระเบิด และดอกไม้เพลิง พุทธศักราช 2477 มาตรา 7 มาตรา 11 ถึง มาตรา 22 มาตรา 24 มาตรา 29 มาตรา 33 หรือมาตรา 38

(3) บุคคลซึ่งต้องโทษจำคุก ตั้งแต่สองครั้งขึ้นไป ในระหว่างห้าปีนับย้อนหลังขึ้นไป จากวันที่ยื่นคำขอสำหรับ ความผิดอย่างอื่น นอกจากบัญญัติไว้ใน (1)(2) เว้นแต่ความผิดที่ได้กระทำ โดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(4) บุคคลซึ่งยังไม่บรรลุนิติภาวะ

(5) บุคคลซึ่งไม่สามารถจะใช้ปืนได้โดยกายพิการ หรือทุพพลภาพ เว้นแต่จะมีไว้เพื่อ เก็บตาม มาตรา 11 แห่ง พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ

(6) บุคคลซึ่งเป็นผู้ไร้ความสามารถ หรือปรากฏว่าเป็นคนวิกลจริตหรือจิตฟั่นเฟือน ไม่สมประกอบ

(7) บุคคลซึ่งไม่มีอาชีพและรายได้

(8) บุคคลซึ่งไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง

(9) บุคคลซึ่งมีความประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง อันอาจกระทบกระเทือนถึงความสงบ เรียบร้อยของประชาชน

(10) ภูมิลำเนาของผู้ขอมิและใช้อาวุธปืนต้องเป็นบุคคลที่มีชื่อในทะเบียนบ้านตาม กฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎร และมีถิ่นที่อยู่ประจำในท้องที่ที่บุคคลนั้นขออนุญาตไม่น้อยกว่า หกเดือน

2. การสอบสวนคุณสมบัติและความจำเป็น

ต้องทำการสอบสวนพิจารณาถึงสภาพความเป็นอยู่หรือสิ่งแวดล้อม ตามหลักเกณฑ์ที่ กำหนดไว้ในคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ 674/2490 ลงวันที่ 10 ตุลาคม 2490 ข้อ 12 และระเบียบ การตำรวจไม่เกี่ยวกับคดีลักษณะที่ 47 บทที่ 3 ข้อ 16 ดังนี้

(1) ผู้ขออนุญาตมีอายุเท่าใด เป็นหัวหน้าครอบครัว หรืออาศัยผู้ใดอยู่

(2) บ้านอยู่ในที่เปลี่ยวหรือไม่ และในบ้านนั้นมีผู้ได้รับอนุญาตให้มีอาวุธปืนอย่างใดอยู่ บ้างแล้วหรือไม่

(3) บ้านที่อยู่เป็นนของผู้รับใบอนุญาตเอง หรือเช่าเขาอยู่

(4) ความประพฤติตามปกติเป็นอย่างไร

(5) เคยต้องโทษทางอาญาอย่างใดบ้างหรือไม่

- (6) เกี่ยวข้องกับพวกคนพาลหรือพวกนักเลงหรือไม่
- (7) มีหลักทรัพย์สมบัติอะไรบ้าง ประมาณราคามากน้อยเท่าใด
- (8) ประกอบอาชีพทางใด
- (9) การขอมืออาวุธปืน เพื่อประโยชน์อย่างไร
- (10) มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการรักษาเงิน หรือทรัพย์สมบัติเป็นพิเศษอย่างไร
- (11) เคยถูกประทุษร้ายต่อทรัพย์และร่างกาย หรือถูกขู่ขู่ขู่ว่าจะทำร้ายอย่างไรบ้าง

หรือไม่

- (12) เป็นคนมีสติไม่ปกติเป็นบางครั้งคราวหรือไม่
- (13) เป็นคนมีนิสัยฉุนเฉียว หรือเกะกะระรานเพื่อนบ้านใกล้เคียงหรือผู้อื่นบ้างหรือไม่
- (14) เคยได้รับอนุญาตมีอาวุธปืนมาแล้วหรือเปล่า ถ้าเคยมีแล้ว เหตุใดจึงขออนุญาตอีก
- (15) เจ้าพนักงานผู้ปกครองท้องที่ใกล้ชิด เช่น สารวัตรตำรวจนครบาล ตำรวจภูธร

หัวหน้าสถานี กำหนดผู้ใหญ่บ้าน เห็นสมควรอนุญาตหรือไม่

- (16) ถ้าเป็นบุคคลต่างด้าว ต้องสอบให้ทราบ ว่า
 - ก. มีภูมิลำเนาอยู่ในประเทศไทยนานเท่าใด
 - ข. พูดภาษาไทยได้หรือไม่
 - ค. มีครอบครัวเป็นคนต่างด้าวหรือคนไทยอยู่ในประเทศไทยหรือไม่
 - ง. เป็นผู้มีความตั้งใจใฝ่ลัทธิใดลัทธิหนึ่ง อันเป็นภัยต่อประเทศหรือไม่
- (17) ถ้าเป็นการขอรับมรดก ต้องสอบให้ได้ความว่าได้มีทายาทคนใดคัดค้านการขอรับ

โอนบ้างหรือไม่ หากมีการ คัดค้านก็ให้ระงับการออกใบอนุญาตไว้จนกว่าคดีจะถึงที่สุด

3. การสอบสวนผู้ขออนุญาตมีและใช้อาวุธปืน

เพื่อให้นายทะเบียนท้องที่ออกใบอนุญาตได้พิจารณาถ้อยแถลง ที่จะอนุญาตให้บุคคลมี และใช้อาวุธปืนได้ถูกต้อง ให้ดำเนินการดังนี้

ก. ในท้องที่กรุงเทพมหานคร ให้นายทะเบียนส่งเรื่องให้สารวัตรใหญ่หรือสารวัตรสถานี ตำรวจนครบาลท้องที่ ดำเนินการดังนี้

(1) พิมพ์ลายนิ้วมือของผู้ขออนุญาตเพื่อตรวจสอบประวัติประกอบการพิจารณาด้วย เว้นแต่ผู้ขอเป็นข้าราชการ ประจําการไม่ต้องพิมพ์ลายนิ้วมือตรวจสอบ

(2) ทำการสอบสวนคุณสมบัติและเหตุผลความจำเป็น รายงานเสนอถึงผู้กำกับการ ตำรวจนครบาล เพื่อพิจารณาแล้ว ส่งเรื่องไปยังนายทะเบียนดำเนินการต่อไป

การสอบสวนคุณสมบัติ และเหตุผลความจำเป็นดังกล่าวข้างต้น ให้อยู่ในความ รับผิดชอบของสารวัตรใหญ่ หรือสารวัตรสถานีตำรวจท้องที่หรือผู้รักษาการแทนที่จะต้องดำเนินการ โดยรอบคอบและตรงต่อความเป็นจริง

ข. ในจังหวัดอื่นให้ถือปฏิบัติตามความคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ 674/2490 ลงวันที่ 10 ตุลาคม 2490 เรื่องระเบียบการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 และคำสั่งที่ 759/2494 เรื่องระเบียบการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 และคำสั่งกระทรวงมหาดไทยที่ 798/2501 ลงวันที่ 13 พฤศจิกายน 2501 เรื่องการอนุญาตให้บุคคลมีอาวุธปืนและระเบียบปฏิบัติเกี่ยวกับการพิจารณา ออกใบอนุญาตมีอาวุธปืน ซึ่งกำหนดให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นนายทะเบียนท้องที่ประจำจังหวัด และนายอำเภอ เป็นนายทะเบียนท้องที่ประจำอำเภอ การสอบสวนผู้ขออนุญาตให้มีอาวุธปืนเป็นเครื่องกระสุนปืน ก่อนที่จะพิจารณา อนุญาตตามความในข้อ 2 ด้วย⁴⁶

4. ชนิดและขนาดอาวุธปืนที่จะอนุญาต

โดยในการอนุญาตให้พิจารณาถึงฐานะ และความจำเป็นของผู้อนุญาตเป็นราย ๆ ไป โดยระลึกว่าการอนุญาตให้เอกชนมีอาวุธปืนนั้นเป็นการอนุญาตตามความในพระราชบัญญัติอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 9 ซึ่งมีวัตถุประสงค์ให้มิไว้เพื่อป้องกันตัวหรือทรัพย์สินหรือในการกีฬา หรือในการยิงสัตว์

การพิจารณาอนุญาตดังกล่าวข้างต้นนี้ มีหลักเกณฑ์ในการอนุญาตสำหรับชนิดและขนาดอาวุธปืนตามคำสั่ง กระทรวงมหาดไทยที่ 674/2490 ลงวันที่ 10 ตุลาคม 2490 ข้อ 13 และหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ 0515/13548 ลงวันที่ 25 ตุลาคม 2515 ที่ 0313/ว8583 ลงวันที่ 25 กรกฎาคม 2517 และที่ 0515/ว686 ลงวันที่ 30 ธันวาคม 2517 ดังนี้

ก. ถ้าผู้ขออนุญาตเป็นข้าราชการ ซึ่งมีหน้าที่ปราบปรามตามกฎหมาย หรือมีหน้าที่ปฏิบัติงานเขตพื้นที่ที่เสี่ยง อันตรายต่อชีวิตและผู้บังคับบัญชา ตั้งแต่หัวหน้ากองหรือเทียบเท่าขึ้นไป รับรองหน้าที่การงานมาเป็นที่ยึดถือได้ หรือผู้ขออนุญาตเพื่อการศึกษาโดยมีหนังสือรับรองเป็นนักกีฬา ยิงปืน และมาฝึกซ้อมยิงปืนเป็นประจำจากเลขาธิการ สมาคมยิงปืน หรือนายสนามยิงปืนนั้น ๆ ในการพิจารณาอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนพกให้อนุญาตขนาดลำกล้อง ไม่เกิน .45 หรือ 11 มม.ได้

ข. สำหรับบุคคลทั่วไปที่มีความจำเป็นต้องมีอาวุธปืนพก อนุญาตให้มีได้ลำกล้องไม่เกินขนาด .38 หรือ 9 มม. สำหรับบุคคลที่มีคุณสมบัติไม่ขัดกับมาตรา 13 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ. 2490 ทั้งนี้ต้องไม่ขัดต่อ กฎกระทรวงที่ใช้บังคับอยู่ตามที่ระบุไว้ในข้ออื่น ๆ ด้วย

⁴⁶ ศูนย์บริการประชาชน สำนักงานการสอบสวนและนิติกร, สืบค้นเมื่อวันที่ 5 พฤศจิกายน 2558, จาก <http://ilab.dopa.go.th/service/download-28.html>

สำหรับอาวุธปืนที่มีอนุภาพร้ายแรงแม้ขนาดลำกล้องไม่เกิน .38 หรือ 9 มม. เช่นอาวุธปืนขนาด .357 ก็ไม่ควรอนุญาตเว้นแต่ผู้ขออนุญาตเป็นข้าราชการตำรวจ ทหารหรือข้าราชการอื่นซึ่งมีหน้าที่ปราบปรามตามกฎหมาย หรือเป็นข้าราชการในท้องที่กัณดาร และผู้บังคับบัญชาตั้งแต่หัวหน้ากองหรือเทียบเท่าขึ้นไปรับรองหน้าที่การงาน มาเป็นที่เชื่อถือได้ก็ให้พิจารณาอนุญาตได้ สำหรับในต่างจังหวัดให้นายทะเบียนฯ เสนอขอรับความเห็นชอบจาก ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นลายลักษณ์อักษรด้วย

5. การอนุญาตให้มีอาวุธปืน ตามปกติควรมีได้เพียงคนละ 2 กระบอก คือ สั้นและยาว แต่ในการพิจารณา อนุญาตมาน้อยเพียงใดแล้วแต่หลักฐานความจำเป็นของแต่ละบุคคล และควรเข้มงวดกวดขันอย่าให้มีมากเกินไป ความจำเป็นไม่ซ้ำขนาดกันให้วงเล็บวัตถุประสงค์มีและใช้อาวุธปืนในใบอนุญาต (ป.4) ให้ชัดเจน

6. การพิจารณาอนุญาตสำหรับข้าราชการ ตำรวจ ทหารประจำการ ให้มีอาวุธปืนให้ถือปฏิบัติดังนี้

ก. ข้าราชการตั้งแต่สัญญาบัตรขึ้นไป ไม่ต้องดำเนินการตามข้อ 3 แต่ต้องให้ผู้บังคับบัญชาตั้งแต่ชั้นหัวหน้ากอง หรือเทียบเท่าหรือผู้กำกับการตำรวจ หรือผู้บังคับกองพันทหารรับรองความประพฤติและตำแหน่งหน้าที่การงานเพื่อประกอบการพิจารณาด้วย

ข. ข้าราชการต่ำกว่าชั้นสัญญาบัตรไม่ต้องพิมพ์ลายนิ้วมือ แต่ต้องสอบสวนตามข้อ 3 เว้นแต่กรณีผู้มีหน้าที่สืบสวน และปราบปรามโจรผู้ร้ายเป็นประจำ หรือมีหน้าที่ต้องปฏิบัติในพื้นที่ที่เสี่ยงอันตรายต่อชีวิต หรือมีหน้าที่ควบคุมเงิน ไม่ต้องสอบสวนแต่ต้องมีหนังสือรับรองความประพฤติและตำแหน่งหน้าที่การงานจากผู้บังคับบัญชาตามข้อ ก.⁴⁷

7. การขอรับโอนอาวุธปืน

ก. การรับโอนอาวุธปืนระหว่างบุคคลทั่วไป พิจารณาตามหลักเกณฑ์ดังกล่าวข้างต้น

ข. การรับโอนปืนมรดก ถ้าผู้รับโอนมีคุณสมบัติครบถ้วน และเป็นทายาทโดยตรง ต้องการรับโอนไว้ก็อนุญาตได้

8. นักเรียน นักศึกษา ที่เรียนอยู่ในสถานศึกษา ซึ่งทางการนับเวลาการศึกษานั้นเป็นวันรับราชการ เช่น นักเรียน นายร้อย นายเรืออากาศ นายร้อยตำรวจ ควรมีสิทธิได้รับอนุมัติให้มีอาวุธปืนได้ แต่ควรพิจารณาให้เฉพาะเป็นกีฬา หรือในกรณีรับโอนมรดกซึ่งไม่มีทายาทผู้อื่นที่จะรับโอนไว้ได้ หรือผู้ที่ได้รับปริญญาแล้วยังไม่ประกอบอาชีพแต่ กำลังศึกษาต่ออีกควรพิจารณาให้ตามหลักเกณฑ์ดังกล่าวข้างต้น

⁴⁷ อ่างแล้ว เจริญธรรมที่ 5.

9. การพิจารณาออกใบอนุญาตสำหรับเครื่องกระสุนปืนของบุคคลนั้น ต้องสอบให้ทราบว่ามีผู้ขออนุญาตมี อาวุธปืน ซึ่งใช้กับอาวุธปืนที่ขออนุญาตหรือไม่ หากไม่มีห้ามออกใบอนุญาตให้ ถ้ามีและจะขออนุญาตต้องเสนอว่ามี เหตุผลจำเป็นเพียงใดสำหรับอัตราที่จะต้องขออนุญาตให้ถือปฏิบัติตามคำสั่งกระทรวงมหาดไทยที่ 759/2494 ลงวันที่ 15 ธันวาคม 2494 ข้อ 14 ตามกำหนดและอัตราอย่างสูงต่อไป

(1) กระสุนโดด ปืนยาวทุกชนิด อนุญาตให้ส่งหรือนำเข้ามา ได้ไม่เกินปีละ 100 นัด แต่การส่งหรือนำเข้ามานี้จะขอ อนุญาตได้ไม่เกิน 50 นัด สำหรับกระสุนปืนชนิดนั้น ๆ ถ้าขอซื้อภายในราชอาณาจักรให้อนุญาตได้ไม่เกินปีละ 60 นัด แต่การอนุญาตให้อนุญาตได้ไม่เกินคราวละ 15 นัด สำหรับกระสุนปืนชนิดหนึ่ง ๆ

(2) กระสุนปืนพกทุกชนิดอนุญาตให้ส่งหรือนำเข้ามาได้ไม่เกิน 50 นัด แต่การส่งหรือนำเข้ามานี้จะอนุญาตได้ไม่เกิน คราวละ 25 นัด สำหรับกระสุนปืนชนิดหนึ่ง ๆ ถ้าขอซื้อภายในราชอาณาจักร ให้อนุญาตได้ไม่เกินปีละ 36 นัด แต่การขออนุญาตนี้ ให้อนุญาตได้ไม่เกินคราวละ 12 นัด สำหรับกระสุนปืนชนิดหนึ่ง ๆ

(3) กระสุนลูกของชนิดต่าง ๆ แบ่งเป็น 4 ขนาด ตามรายการในบัญชีเทียบขนาดกระสุนต่าง ๆ ต่อไปนี้

ขนาดที่ 1 อนุญาตให้ส่งหรือนำเข้าไม่เกินปีละ 100 นัด แต่การส่งหรือนำเข้ามานี้จะอนุญาตได้ไม่เกินคราวละ 25 นัด สำหรับกระสุนปืนชนิดหนึ่ง ๆ

ขนาดที่ 2 อนุญาตให้ส่งหรือนำเข้าไม่เกินปีละ 200 นัด แต่การส่งหรือนำเข้ามานี้จะอนุญาตได้ไม่เกินคราวละ 50 นัด สำหรับกระสุนปืนลูกของชนิดหนึ่ง ๆ

ขนาดที่ 3 อนุญาตให้ส่งหรือนำเข้าไม่เกินปีละ 300 นัด แต่การส่งหรือนำเข้ามานี้จะขอ อนุญาตได้ไม่เกินคราวละ 75 นัด สำหรับกระสุนปืนลูกของชนิดหนึ่ง ๆ

ขนาดที่ 4 อนุญาตให้ส่งหรือนำเข้าไม่เกินปีละ 400 นัด แต่การส่งหรือนำเข้ามานี้จะ อนุญาตได้ไม่เกินคราวละ 100 นัด สำหรับกระสุนปืนลูกของชนิดหนึ่ง ๆ แต่ทั้งนี้ขอรวมกันคราวเดียว ทุกขนาดให้อนุญาตไม่เกินปีละ 1,000 นัด แต่การอนุญาตนี้จะอนุญาตไม่เกินคราวละ 250 นัด สำหรับกระสุนปืนลูกของชนิดหนึ่ง ๆ จำนวนที่กำหนดนี้เป็นอันตราอย่างสูงที่จะอนุญาตให้ส่งหรือ นำเข้ามาจากต่างประเทศ ส่วนการขอซื้อภายในราชอาณาจักรให้อนุญาตได้ไม่เกินปีละ 500 นัด แต่ ในการอนุญาตครั้งหนึ่งต้องไม่เกิน 25 นัด เฉพาะกระสุนปืนลูกของตามบัญชีเทียบขนาดที่ 1 กรัม ตำรวจได้พิจารณาแล้วเห็นว่าเป็นกระสุนปืนที่โดยปกติใช้ล่า สัตว์ใหญ่ จึงให้อนุญาตปีละไม่เกิน 100 นัด แต่ในการอนุญาตครั้งหนึ่ง ๆ ต้องไม่เกิน 10 นัด ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้อง กับนโยบายในการสงวน พันธุ์สัตว์ป่า

(4) กระสุนอัดลมอนุญาตให้ส่งหรือนำเข้า หรือซื้อภายในราชอาณาจักรได้ไม่เกินคราวละ 1,000 สำหรับกระสุนปืน อัดลมชนิดหนึ่ง ๆ

(5) กระสุนลูกกรวดทุกชนิดให้อนุญาตส่งได้ไม่เกินปีละ 100 นัด ถ้าเป็นการซื้อในราชอาณาจักรให้อนุญาตได้ไม่เกิน คราวละ 200 นัด แต่ต้องไม่เกินปีละ 1,000 นัด

การอนุญาตกระสุนปืนตามคำสั่งนี้ ได้กำหนดอัตราขึ้นไว้ เพื่อให้เป็นระดับเดียวกันในการอนุญาตตามปกติ แต่ถ้ามี กรณีซึ่งจะต้องผ่อนผันการออกใบอนุญาตเป็นพิเศษ เช่น ในกรณีที่คนต่างด้าว หรือข้าราชการสถานทูตอันมีสัมพันธไมตรี ต่อประเทศไทยนำติดตัวเข้ามา ก็ให้พิจารณาผ่อนผันได้เป็นกรณีพิเศษเฉพาะรายไปแล้วแจ้งให้กรมศุลกากรทราบ ถ้าเป็นกรณีซื้อภายในราชอาณาจักรเมื่อได้ผ่อนผันไปแล้วให้รายงานเหตุที่ผ่อนผันให้กระทรวงทราบเฉพาะคนต่างด้าว ที่ได้รับการผ่อนผันข้างต้นต้องเป็นบุคคลที่ได้รับสิทธิคุ้มกัน เช่นเจ้าหน้าที่องค์การระหว่างประเทศ

10. ในกรณีพิเศษต่าง ๆ นอกจากนี้ ให้อยู่ในดุลยพินิจของนายทะเบียนเฉพาะเรื่องเฉพาะรายที่จะพิจารณาสั่งการ

11. กรณีเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจท้องที่ มีความสงสัยพฤติการณ์ไม่น่าไว้วางใจ

ถ้าเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจท้องที่ มีความสงสัยพฤติการณ์ไม่น่าไว้วางใจว่าผู้รับใบอนุญาตคนใดจะเป็นผู้ต้องห้ามในการออกใบอนุญาตตามมาตรา 13 (7)(8) หรือ(9) ก็ให้พนักงานสอบสวนท้องที่รายงาน พฤติการณ์ไปยังนายทะเบียนท้องที่ เพื่อเรียกตัวผู้รับใบอนุญาตมาทำประกัน ทัณฑ์บน หรือพิจารณาเพิกถอนใบอนุญาต เป็นราย ๆ ไป การทำประกันทัณฑ์บน ให้นายทะเบียนท้องที่เรียกตัวผู้รับใบอนุญาตมาดำเนินการดังนี้

ก. ให้นำหลักฐาน การประกอบอาชีพ และรายได้มาแสดง

ข. ให้นำหลักฐาน ภูมิลำเนาถิ่นที่อยู่ และบัตรประจำตัวมาแสดง

ค. ให้นำบุคคลที่เชื่อถือได้มารับรองทำสัญญาประกันและให้ผู้ได้รับอนุญาตทำทัณฑ์บน ต่อนายทะเบียนท้องที่ โดย กำหนดระยะเวลาไม่น้อยกว่า 6 เดือน และไม่เกิน 1 ปี นับแต่วันทำประกันทัณฑ์บน ถ้าผู้รับใบอนุญาตดังกล่าวหาประกันที่เชื่อถือไม่ได้ หรือไม่ยอมทำทัณฑ์บนภายในเวลาอันสมควรตามที่นายทะเบียน ได้กำหนดให้ ซึ่งต้องไม่น้อยกว่า 30 วัน ให้ถือว่าผู้รับใบอนุญาตนั้นเป็นผู้ซึ่งจะออกใบอนุญาตให้ไม่ได้ ให้นายทะเบียน ท้องที่เพิกถอนใบอนุญาตทุกรายไป เมื่อนายทะเบียนท้องที่ได้ทำสัญญาประกันทัณฑ์บนแล้ว ให้แจ้งสารวัตรใหญ่หรือ สารวัตรสถานีตำรวจท้องที่โดย มิชักช้า เพื่อสอดส่องพฤติการณ์ และหากปรากฏว่าผู้ทำสัญญาประกันหรือทัณฑ์บนผิดสัญญา

ประกัน หรือทัณฑ์บน ก็ให้สารวัตรใหญ่หรือสารวัตรสถานีตำรวจท้องที่ แจ้งให้นายทะเบียนท้องที่ ทราบเพื่อดำเนินการต่อไป⁴⁸

12. การเพิกถอนใบอนุญาต

ให้เจ้าพนักงานตำรวจท้องที่เอาใจใส่ตรวจสอบบุคคลซึ่งได้รับอนุญาตให้มีและใช้อาวุธ ปืน หากสงสัยพฤติการณ์ของผู้รับใบอนุญาตหรือปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาตเป็นผู้มีลักษณะต้องห้ามมิ ให้ออกใบอนุญาต ก็รวบรวมหลักฐานรายงานนายทะเบียนท้องที่โดยมิชักช้า เพื่อดำเนินการเพิกถอน ใบอนุญาตต่อไป

การสอบสวนคดีอาญา ในคดีความผิดตามที่ระบุไว้ในมาตรา 13 แห่งพระราชบัญญัติ อาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 ให้พนักงานสอบสวนสอบสวนผู้ต้องหาให้ปรากฏ ว่าเป็นผู้ได้รับอนุญาตให้มีและ ใช้อาวุธปืนหรือไม่ หากปรากฏว่าผู้ต้องหาเป็นผู้ได้รับอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน และเป็นผู้ซึ่งมี ลักษณะต้องห้ามมิให้ออกใบอนุญาต ก็ให้รวบรวมหลักฐานรายงานนายทะเบียนท้องที่โดยมิชักช้า และเมื่อผลคดีถึงที่สุดเป็นประการใดให้รายงานนายทะเบียนทราบ เพื่อดำเนินการเพิกถอนใบอนุญาต ดังกล่าวข้างต้นต่อไป

เมื่อปรากฏว่าผู้ได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนผู้ใดเป็นผู้จะต้องดำเนินการเพิกถอน ใบอนุญาต นายทะเบียนอาวุธปืนท้องที่กรุงเทพมหานครรายงานพฤติการณ์ข้อเท็จจริงพร้อม พยานหลักฐาน เสนอขอความเห็นชอบจากกรมตำรวจก่อน หากกรมตำรวจเห็นชอบแล้วให้ทำคำสั่ง เพิกถอนใบอนุญาต แล้วจัดเจ้าหน้าที่ไปร่วมกับตำรวจท้องที่ที่ผู้รับอนุญาตมีภูมิลำเนาอยู่ แจ้งคำสั่ง เพิกถอนใบอนุญาตให้ผู้รับอนุญาตหรือผู้อนุบาล หรือผู้พิทักษ์ หรือผู้ควบคุมดูแลทราบ เพื่อขอรับ อาวุธปืนและใบอนุญาตมีและใช้อาวุธปืนมาดำเนินการต่อไป และให้เจ้าพนักงานตำรวจท้องที่นั้น ๆ ลงประจำวันไว้เป็นหลักฐาน

ในกรณีที่ไม่สามารถติดตามผู้รับใบอนุญาตได้ หรือไม่มีผู้อนุบาล หรือควบคุมดูแล ให้ นายทะเบียนอาวุธปืนท้องที่ประกาศคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตไว้ ณ ที่ทำการของนายทะเบียนอาวุธปืน ท้องที่ และที่อยู่ของผู้รับอนุญาต ภายในกำหนด 30 วัน เมื่อพ้นกำหนดดังกล่าวให้นายทะเบียน อาวุธปืนท้องที่ แจ้งสถานีตำรวจดำเนินคดีกับผู้ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตต่อไป

ในกรณีที่ย้ายทะเบียนอาวุธปืน ผู้สั่งเพิกถอนแจ้งให้นายทะเบียนผู้ออกใบอนุญาตทราบ เพื่อหมายเหตุในทะเบียนคุมต่อไป

13. หลักเกณฑ์การพิจารณาอนุญาต ให้บุคคลมีและใช้อาวุธปืนนี้เป็นหลักเกณฑ์ โดยทั่วไป สำหรับใช้เป็นแนวทางพิจารณาของนายทะเบียนอาวุธปืนเท่านั้น

⁴⁸ อ่างแล้ว เจริญธรรมที่ 5.

หากรายใดนายทะเบียนมีเหตุผลอันสมควรว่าผู้ขอมีพฤติการณ์ ไม่เหมาะสม หรือมี เหตุผลความจำเป็นไม่เพียงพอ แม้จะเป็นผู้มีคุณสมบัติไม่ขัดต่อมาตรา 13 แห่งพระราชบัญญัติ อาวุธ ปืน ฯ พ.ศ. 2490 ก็ตาม นายทะเบียนจะไม่อนุญาตก็ได้

มีขั้นตอนปฏิบัติในการยื่นขอ ดังนี้

1. ยื่นคำขอ ตามแบบ ป.1 ระบุ ชนิด ประเภท จำนวน พร้อมทั้งแหล่งที่จะขอซื้อพร้อม แนบสำเนาบัตรประจำตัวและ ทะเบียนบ้าน หนังสือรับรองของผู้บังคับบัญชากรณีเป็นข้าราชการ หรือหนังสือรับรองของกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน กรณีเป็น ราษฎรทั่ว ๆ ไป

2. สอบสวนคุณสมบัติ

- สอบสวนในประเด็นเกี่ยวกับการต้องโทษคดีอาญา อาชีพ ความสามารถและความ ประพฤติ ได้แก่ (พ.ร.บ.อาวุธปืน พ.ศ. 2490 ม.13)

- สอบสวนสภาพความเป็นอยู่ และสิ่งแวดล้อมของผู้ประกอบการพิจารณาด้วย

- ถ้าเป็นเขตกรุงเทพมหานคร กรณีเป็นบุคคลที่ไม่เคยมีอาวุธปืนมาก่อน ต้องส่งเรื่องราว คำร้องให้ตำรวจท้องที่ สอบสวนคุณสมบัติ และหลักทรัพย์(ยกเว้นผู้ขอเป็นผู้ใหญ่บ้าน)

- สำหรับต่างจังหวัด ให้นายทะเบียนท้องที่พิจารณาสอบสวนคุณสมบัติอย่างรอบคอบ และรวดเร็ว โดยราษฎรให้ สอบสวนจากเจ้าพนักงานปกครองที่ใกล้ชิดเช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน เฉพาะ กรณีสงสัยให้นายทะเบียนพิจารณาตรวจสอบ คุณสมบัติร่วมกับผู้บังคับกอง หรือ หัวหน้าสถานีตำรวจ

3. ถ้านายทะเบียนอนุญาตก็ให้ออก ป.3 ให้ไปซื้ออาวุธปืน

4. เมื่อได้รับ ป.3 แล้วจะต้องซื้ออาวุธปืน ณ ท้องที่ หรือ บุคคลที่ระบุไว้ใน ป.3 เท่านั้น เมื่อซื้อแล้วให้นำอาวุธปืนและ ใบคู่มือประจำปืนไปขอ ออกใบอนุญาต ป.4

5. เมื่อออก ป.4 แล้ว นายทะเบียนต้องเพิ่มรายการลงในทะเบียนอาวุธปืนประจำราย ตำบลและประเภทอาวุธปืน⁴⁹

การโอนอาวุธปืน

กฎหมายห้ามมิให้โอนอาวุธปืนให้แก่บุคคลที่ไม่ได้รับอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน แม้ผู้ โอนจะเป็นผู้ได้รับอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนได้ แต่ถ้าโอนอาวุธปืนให้แก่ผู้ที่ไม่ใช่ใบอนุญาตผู้โอนจะมี ความผิด

“การโอน” หมายถึง การโอนกรรมสิทธิ์อาวุธปืนของตนให้ผู้อื่นเป็นเจ้าของ

⁴⁹ อ่างแล้ว เจริญธรรมที่ 3 .

การขอรับโอนมรดกอารุปีน

ในกรณีที่เจ้าของอารุปีนซึ่งมีใบอยู่แล้วถึงแก่ความตายกฎหมายกำหนดให้ทายาทของผู้ตายหรือบุคคลอื่นๆ ซึ่งมีอารุปีน เครื่องกระสุนปืน หรือใบอนุญาตให้มี หรือใช้อารุปีนของผู้ตาย ไปแจ้งการตายของเจ้าของปืนให้นายทะเบียนทราบภายใน 30 วัน นับแต่วันที่รู้ถึงการตายของผู้ตาย ถ้าไม่มาแจ้งถือว่ามีความผิดต้องโทษปรับไม่เกิน 1,000 บาท

สำหรับนายทะเบียนที่จะไปแจ้งการตายดังกล่าวได้ ได้แก่

1. นายทะเบียนท้องที่ที่ออกใบอนุญาตให้มีหรือใช้อารุปีนนั้น
2. นายทะเบียนท้องที่ที่ผู้ตายมีภูมิลำเนาอยู่
3. นายทะเบียนท้องที่ที่ผู้แจ้งการตายมีภูมิลำเนาอยู่

เมื่อได้แจ้งการตายต่อนายทะเบียนแล้ว ให้ทายาทผู้ได้รับอารุปีนซึ่งเป็นมรดกของผู้ตายไปติดต่อกับนายทะเบียนท้องที่ภายใน 6 เดือนนับแต่วันที่ตาย (เจ้าของปืน) ถึงแก่ความตายเพื่อขอรับใบอนุญาตใหม่ ทั้งนี้ เพราะถึงแม้ว่าทายาทจะได้กรรมสิทธิ์ในอารุปีนนั้นแล้วก็ตาม แต่ก็ยังถือว่าเป็นการมีอารุปีนในความครอบครองโดยมิได้รับอนุญาตซึ่งผิดกฎหมาย เพราะฉะนั้นจึงต้องยื่นคำร้องต่อนายทะเบียนท้องที่ เพื่อขอใบอนุญาตให้มีหรือใช้อารุปีน (แบบ ป.4) ซึ่ง ทางราชการก็จะพิจารณาว่า ทายาทหรือผู้ขออนุญาตมีคุณสมบัติที่ต้องห้ามตามกฎหมายหรือไม่ ถ้าไม่มีก็จะได้จัดออกใบอนุญาตให้ต่อไป

ขั้นตอนการขอรับโอนมรดกอารุปีน

1. ถ้ามีพินัยกรรมให้ดำเนินการตามพินัยกรรม ถ้ามีผู้จัดการมรดกให้ดำเนินการให้เป็นไปตามที่มีผู้จัดการ หากไม่มี ให้สอบปากคำทายาท และให้ได้สาระสำคัญว่าไม่มีทายาทผู้อื่นคัดค้าน จึงจะดำเนินการต่อไปได้ เว้นมีการโต้เถียง ให้รอไว้จนคดีถึงที่สุด
2. ทายาท ยื่นคำขอตามแบบ ป.1 ขอรับโอนมรดกอารุปีน
3. เรียก ป.4 เก่าคืน ออกใบ ป.4 ให้ใหม่ แก้ไขเพิ่มเติมรายการในทะเบียนอารุปีนประจำตำบล⁵⁰

กรณีต้องแจ้งนายทะเบียน

1. อารุปีนหายหรือถูกทำลายต้องแจ้งนายทะเบียนภายใน 15 วัน

⁵⁰สืบค้นเมื่อวันที่ 5 พฤศจิกายน 2558, จาก

2. ใบอนุญาตสูญหายหรือถูกทำลาย ต้องขอใบอนุญาตแทนภายใน 30 วัน นับแต่ทราบเหตุการณ์สูญหายหรือถูกทำลาย
3. ถ้าผู้ได้รับอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนตาย ทายาทต้องแจ้งนายทะเบียนภายใน 30 วัน นับแต่วันทราบวันตายของผู้ได้รับใบอนุญาต มิฉะนั้นมีความผิด
4. ผู้ได้รับใบอนุญาตย้ายที่อยู่ ต้องแจ้งย้ายต่อนายทะเบียนภายใน 15 วัน นับแต่วันย้าย โดยต้องแจ้ง ๒ ที่ คือแจ้งต่อนายทะเบียนท้องที่ที่ย้ายออกภายใน 15 วัน นับแต่วันย้ายออก และแจ้งต่อนายทะเบียนที่ย้ายเข้าภายใน 15 วัน นับแต่วันย้ายเข้า ใครไม่แจ้งมีความผิด
5. ผู้ได้รับใบอนุญาต หากกลายเป็นผู้ไม่มีสิทธิรับใบอนุญาตในภายหลัง เช่น กลายเป็นคนวิกลจริต หรือคนไร้ความสามารถ ต้องคืนอาวุธปืนและใบอนุญาตต่อนายทะเบียนโดยมิชักช้า มิฉะนั้นจะมีความผิด
6. ผู้ได้นำอาวุธปืนมาจากต่างประเทศ ต้องส่งมอบอาวุธปืนแก่พนักงานศุลกากร หรือแจ้งต่อนายทะเบียนท้องที่โดยมิชักช้า มิฉะนั้นจะมีความผิด⁵¹

2. หลักเกณฑ์การขออนุญาตพาอาวุธปืนติดตัว

1. การออกใบอนุญาตให้บุคคลใดพาอาวุธปืนติดตัวได้นั้นเฉพาะแก่บุคคลที่ได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนจากนายทะเบียนท้องที่แล้วเท่านั้น หมายความว่าบุคคลที่จะพาอาวุธปืนติดตัวได้นั้นจะต้องมีใบอนุญาต 2 ประเภท คือใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน และใบอนุญาตพาอาวุธปืนติดตัว มิฉะนั้น บุคคลย่อมไม่อาจพาอาวุธปืนติดตัวได้โดยถูกต้องตามกฎหมาย
2. บุคคลใดจะพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะไม่ได้ เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตให้พาอาวุธปืนติดตัว ทั้งนี้ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 8 ทวิ
3. ซอยกเว้นกรณีที่ไม่มีใบอนุญาตพาอาวุธปืน พาอาวุธปืนติดตัวเข้าไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะ ต้องมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ ทั้งนี้ เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 8 ทวิ
4. ข้อห้ามเด็ดขาดสำหรับบุคคลใดที่จะพาอาวุธปืนไปโดยเปิดเผย โดยไม่จำกัดว่าเป็นเวลาและสถานที่ใด หรือพาไปในที่ชุมนุมที่ได้จัดมีขึ้นเพื่อนมัสการ การรื่นเริง การมหรสพ หรือการอื่นใด แม้จะเป็นผู้ที่ได้รับใบอนุญาตให้พาอาวุธปืนติดตัวก็มิได้รับความคุ้มครอง เป็นการต้องห้ามทั้งสิ้น ทั้งนี้ ตามที่กำหนดไว้ใน มาตรา 8 ทวิ วรรคสอง

⁵¹ อ่างแล้ว เจริญธรรมที่ 5.

5. ใบอนุญาตให้พาอาวุธปืนติดตัวนั้น ผู้มีอำนาจออกใบอนุญาต อธิบดีกรมการปกครอง สำหรับในเขตกรุงเทพมหานคร และทั่วราชอาณาจักร และผู้ว่าราชการจังหวัด เฉพาะรายในเขต จังหวัดของตนเท่านั้น ซึ่งเป็นบุคคลเดียวกันกับผู้ที่มีอำนาจออกใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน ทั้งนี้ ตามที่ กำหนดไว้ในประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง แต่งตั้งนายทะเบียน เจ้าพนักงาน และเจ้าหน้าที่ ตาม พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ. ศ. 2490

6. ใบอนุญาตให้พาอาวุธปืนติดตัวมีอายุ 1 ปี นับแต่วันที่ออกใบอนุญาต ทั้งนี้ เป็นไป ตามความในมาตรา 23 (7)

7. หากบุคคลใดฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา 8 ทวิ กฎหมายกำหนดบทลงโทษ ต้องระวาง โทษจำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ทั้งนี้ เป็นไปตามที่กำหนดไว้ใน มาตรา 72 ทวิ วรรคสอง⁵²

หลักเกณฑ์ในการพิจารณาออกใบอนุญาตมีอาวุธปืนติดตัว

1. บุคคลที่จะได้รับอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว ต้องเป็นผู้ที่ได้รับให้มีและใช้อาวุธปืน ตามมาตรา 7 และ มาตรา 9 แห่ง พ.ร.บ.อาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 อยู่แล้ว และมีเหตุผลความจำเป็นเพื่อ ใช้ในการป้องกันตัวและหรือทรัพย์สิน หรือเพื่อการกีฬา

2. บุคคลประสงค์จะมีและใช้อาวุธปืนติดตัว ต้องยื่นคำขอรับใบอนุญาตจากนาย ทะเบียนท้องที่ (ที่ทำการปกครองอำเภอ) ซึ่งตนมีภูมิลำเนาอยู่ในทะเบียนบ้านตามกฎหมายว่าด้วย การทะเบียนราษฎร และต้องมีใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน(แบบ ป.4) ขึ้นทะเบียนอยู่ในท้องที่นั้น ด้วย และเป็นบุคคลผู้มีคุณสมบัติไม่ต้องห้ามตามมาตรา 13 แห่ง พ.ร.บ.อาวุธปืนฯ พ.ศ. 2490

3. คุณสมบัติของผู้ขออนุญาต (เพื่อประกอบการพิจารณาของนายทะเบียน)

ผู้ขออนุญาตต้องมีคุณสมบัติตาม มาตรา 13 แห่ง พ.ร.บ.อาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 ดังนี้

- (1) เป็นบุคคลที่บรรลุนิติภาวะ
- (2) ไม่เป็นบุคคลซึ่งไม่สามารถใช้อาวุธปืนได้โดยกายพิการหรือทุพพลภาพ
- (3) ไม่เป็นบุคคลไร้ความสามารถหรือเสมือนไร้ความสามารถ หรือจิตฟั่นเฟือนไม่

สมประกอบหรือวิกลจริต

(4) ประกอบสัมมาอาชีพ มีถิ่นที่อยู่ประจำในท้องที่ขออนุญาต และมีชื่อในทะเบียน บ้านตามกฎหมายว่าด้วยทะเบียนราษฎรไม่น้อยกว่า 6 เดือน

⁵² ศูนย์บริการประชาชน สำนักงานการสอบสวนและนิติกร, สืบค้นเมื่อวันที่ 5 พฤศจิกายน 2558, จาก <http://ilab.dopa.go.th/service/download-28.html>

(5) ไม่เป็นบุคคลที่มีความประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงอันอาจกระทบต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน

(6) ไม่เคยต้องโทษจำคุกในฐานความผิดที่กฎหมายกำหนด

4. เจ้าหน้าที่ตรวจสอบคำขอและเอกสารแล้วเห็นว่า คำขอไม่ถูกต้อง หรือขาดเอกสารหรือหลักฐานใดจะแจ้งผู้ยื่นคำขอทราบเพื่อดำเนินการแก้ไขทันที กรณีแก้ไขไม่ได้ในทันที ให้จัดทำบันทึกความบกพร่องและกำหนดระยะเวลาและลงนามทั้งสองฝ่ายไว้ในวันนั้น

5. เจ้าหน้าที่ส่งตัวผู้ขอรับใบอนุญาตเพื่อพิมพ์ลายนิ้วมือ ตรวจสอบประวัติอาชญากรรม โดยให้ผู้ขออนุญาตถือหนังสือไปยังสถานีตำรวจในพื้นที่

6. เมื่อนายทะเบียนท้องที่อำเภอ ได้รับผลการตรวจสอบประวัติจากกองทะเบียนประวัติอาชญากรรมแล้ว ให้ประมวลเรื่องพร้อมความเห็นส่งให้นายทะเบียนท้องที่จังหวัด ดำเนินการ เว้นแต่กรณีผู้ขออนุญาตได้รับสิทธิไม่ต้องพิมพ์ลายนิ้วมือตรวจสอบประวัติ ก็ไม่ต้องรอผลการตรวจสอบประวัติ

7. เมื่อนายทะเบียนท้องที่จังหวัด รับเรื่องจากนายทะเบียนท้องที่อำเภอแล้ว หน่วยรับเรื่อง(ที่ทำการปกครองจังหวัด) ตรวจสอบเอกสารประกอบการขออนุญาต แล้วส่งเรื่องให้คณะกรรมการกึ่งกรงระดับจังหวัดพิจารณาเห็นเสนอผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณาสั่งการ

8. ผู้มีอำนาจในการออกใบอนุญาตให้แก่บุคคลที่ได้รับอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนติดตัวภายในเขตจังหวัด(แบบ ป.12) คือ ผู้ว่าราชการจังหวัด

9. ใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนติดตัวภายในเขตจังหวัด (แบบ ป.12) มีอายุ 1 ปี⁵³

ขั้นตอนการขออนุญาตมีอาวุธปืนติดตัว

การขออนุญาตมีอาวุธปืนติดตัว ตาม พ.ร.บ.อาวุธปืน ฯ พ.ศ. 2490 (แบบ ป.12) มีขั้นตอนในการดำเนินการ ดังนี้

กรณีการขออนุญาตมีอาวุธปืนติดตัวในเขตจังหวัด

1. ผู้ขออนุญาตยื่นคำขอต่อนายทะเบียนท้องที่ที่มีภูมิลำเนา
2. นายทะเบียนท้องที่ตรวจสอบคุณสมบัติ เอกสารหลักฐาน ส่งเรื่องให้จังหวัด

พิจารณา

3. จังหวัดตรวจสอบ เอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้อง เสนอคณะกรรมการที่ผู้ว่าราชการ

⁵³คู่มือสำหรับประชาชน: การขออนุญาตมีอาวุธปืนติดตัวในเขตจังหวัด, สำนักงานสอบสวนและนิติการ กระทรวงมหาดไทย, 27 มกราคม 2558.

จังหวัดแต่งตั้งพิจารณา

(ตามนัยหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท 0302/ว 1777 ลงวันที่ 31 กรกฎาคม 2523)

4. ผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณาออกใบอนุญาตภายในเขตจังหวัด (แบบ ป.12) และแจ้งให้ ผู้ขออนุญาตทราบ
5. ผู้ขออนุญาตขอรับใบอนุญาตพร้อมชำระค่าธรรมเนียม 1,000 บาท⁵⁴

เอกสารหรือหลักฐานประกอบการขออนุญาตมีอาวุธปืนติดตัว

การขออนุญาตมีอาวุธปืนติดตัว ตาม พ.ร.บ.อาวุธปืน ฯ พ.ศ. 2490 (แบบ ป.12) บุคคลผู้ขออนุญาตจะต้องยื่นเอกสารหรือหลักฐาน ดังต่อไปนี้

เอกสารประกอบการขออนุญาตมีอาวุธปืนติดตัว สำหรับข้าราชการ

1. รูปถ่ายหน้าตรงแต่งกายชุดข้าราชการ หรือชุดสากล หรือชุดสุภาพ ไม่สวมหมวก ขนาด 1 นิ้ว จำนวน 2 รูป
2. สำเนาบัตรข้าราชการ หรือบัตรประจำตัวพนักงานองค์การหรือหน่วยงานของรัฐ พร้อมสำเนา 1 ชุด
3. ทะเบียนบ้าน พร้อมสำเนา 1 ชุด
4. ใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน (แบบ ป.4) กรุณาตรวจสอบภูมิสำเนาให้ถูกต้องตรงกับทะเบียนบ้านและข้อมูลควรเป็นปัจจุบันทุกรายการ พร้อมสำเนา 1 ชุด
5. หนังสือรับรองความประพฤติจากผู้บังคับบัญชา
6. ใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนติดตัว พร้อมสำเนา 1 ชุด (ถ้ามี)
7. ใบรับรองแพทย์ ที่ยืนยันว่าเป็นผู้มีสภาพร่างกายและจิตใจสมบูรณ์แข็งแรง กรณีมีอายุตั้งแต่ 75 ปี ขึ้นไป

หลักฐานที่ใช้ประกอบการยื่นคำร้องฯ ให้บุคคลมีอาวุธปืนติดตัว สำหรับประชาชนทั่วไป

1. รูปถ่ายหน้าตรง แต่งชุดสากล หรือชุดสุภาพ ไม่สวมหมวก ขนาด 1 นิ้ว 2 รูป
2. บัตรประชาชน พร้อมสำเนา
3. ทะเบียนบ้าน พร้อมสำเนา
4. ป.4 (ภูมิสำเนา ป.4 ต้องถูกต้องตรงกับทะเบียนบ้าน) พร้อมสำเนา 1 ชุด

⁵⁴ พ.อ.อ.สุริยาจตุ บัญญาวารรัตน์, “การขอ ป.12 บทความน่ารู้,” สืบค้นเมื่อวันที่ 5 พฤศจิกายน 2558, จาก <https://www.evensi.cz>

5. หนังสือรับรองการทำงาน ลงนามโดยกรรมการซึ่งลงชื่อผูกพันบริษัทได้
6. หลักฐานการประกอบอาชีพ เช่น ในกรณีเป็นเจ้าของกิจการ จะใช้สำเนาหนังสือรับรองการจดทะเบียนบริษัท โดยการรับรองจากกรรมการซึ่งลงชื่อผูกพันบริษัทได้ หรือสำเนาใบทะเบียนการค้า
7. สำเนาบัญชีเงินฝากกระแสรายวันของบริษัท ในรอบ 1 ปี โดยการรับรองจากกรรมการ ใช้ในกรณี ที่เป็นเจ้าของกิจการ หรือกรรมการผู้จัดการบริษัท หรือกรรมการผู้รับมอบอำนาจผูกพันบริษัท และบริษัทดังกล่าวต้องมีทุนจดทะเบียนตั้งแต่ 10,000,000 บาทขึ้นไป และมีเงินทุนหมุนเวียนในบัญชี กระแสรายวันของบริษัท ในรอบ 1 ปี ตั้งแต่ 1,000,000 ขึ้นไปเท่านั้น (กรณี ยื่นขอในนามเจ้าของกิจการ หากผู้ขออนุญาตเป็นเจ้าของกิจการ)
8. บัญชีเงินฝากธนาคาร โดยการรับรองจากธนาคาร ถ่ายสำเนาทุกหน้า และรับรองทุกหน้าพร้อมตราประทับโดยธนาคาร (บัญชีฝากประจำ หรือออมทรัพย์ หรือ สำเนาพันธบัตรรัฐบาล หรือสำเนาสลากออมสิน) จำนวน 1,000,000 บาทขึ้นไป เป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า 6 เดือน ติดต่อกันจนถึงวันที่ยื่นคำร้อง
9. สำเนาหลักฐานการเสียภาษีเงินได้ส่วนบุคคลในรอบปีที่ผ่านมา
10. ใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว พร้อมสำเนา 1 ชุด (กรณี เคยมี ป.12 มาก่อนแล้ว)
11. ใบรับรองแพทย์ กรณี ผู้ขอ มีอายุ ตั้งแต่ 75 ปีขึ้นไป
12. หลักฐานแสดงเหตุผลความจำเป็น พิเศษมากกว่าปกติธรรมดา ที่ต้องการใช้ เป็นหลักฐานประกอบในการพิจารณาอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว⁵⁵

2.4.3 กฎหมายควบคุมอาวุธปืนอื่นๆ ของประเทศไทยที่เกี่ยวข้อง

กฎหมายควบคุมอาวุธปืนอื่นๆ ของประเทศไทยที่เกี่ยวข้องส่วนใหญ่จะเป็นกฎหมายที่มีผลบังคับใช้ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งมีการออกกฎหมายนั้นเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพของสถานการณ์บ้านเมืองที่เกิดขึ้นในช่วงเวลานั้น โดยมีการออกกฎหมายในรูปแบบของพระราชบัญญัติ และประกาศ คณะรักษาความสงบแห่งชาติ อย่างไรก็ตาม กฎหมายเหล่านี้มีประเด็นที่น่าสนใจที่ควรนำมาพิจารณา คือ ประเด็นเรื่องการนิรโทษกรรมที่เกี่ยวกับอาวุธปืน กฎหมายเหล่านี้ ได้แก่

⁵⁵อ้างแล้ว เจริญธรรมที่ 3.

พระราชบัญญัติยกเว้นความผิดทางอาญาให้แก่ผู้นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด ที่กฎหมายห้ามออกใบอนุญาต มามอบให้แก่ทางราชการ พ.ศ. 2535

พระราชบัญญัติยกเว้นความผิดทางอาญาให้แก่ผู้นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดที่ไม่ได้รับอนุญาตหรือที่กฎหมายห้ามออกใบอนุญาต มามอบให้แก่ทางราชการ พ.ศ. 2546

ประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ฉบับที่ 59/2557 เรื่อง ขยายระยะเวลาการนำส่งมอบอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด ที่ใช้เฉพาะแต่การสงคราม

ประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ฉบับที่ 62/2557 เรื่อง ให้ผู้ที่มีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด โดยไม่ได้รับอนุญาตหรือที่มีกฎหมายห้ามออกใบอนุญาตนำส่งมอบ

ประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ฉบับที่ 84/2557 เรื่อง ให้ผู้ที่ครอบครองอาวุธปืน เลื่อยเกราะ หรือเครื่องยุทโธปกรณ์ ของทางราชการทหาร นำส่งมอบ

โดยนิรโทษกรรมเป็นการถือเสมือนหนึ่งว่า ผู้กระทำความผิดนั้นๆมิได้กระทำความผิดเลย เป็นการออกกฎหมายให้มีผลย้อนหลัง ซึ่งปกติมิอาจกระทำได้ แต่การนิรโทษกรรมเป็นการย้อนหลังที่ให้คุณแก่ผู้กระทำความผิดจึงสามารถบังคับใช้ได้ การนิรโทษกรรมเป็นการยกเลิกความผิดของกฎหมายแห่งกฎหมายในระดับพระราชบัญญัติ ซึ่งต้องกระทำโดยฝ่ายนิติบัญญัติ คือ รัฐสภาที่จะผูกพันต้องออกเป็นกฎหมายที่มีลำดับศักดิ์ไม่น้อยกว่าพระราชบัญญัติ ทั้งนี้ อาจกระทำในรูปพระราชบัญญัติ พระราชกำหนด หรือเป็นการระบุไว้ในรัฐธรรมนูญ⁵⁶

ประเทศไทยมีการใช้กฎหมายนิรโทษกรรมหลายครั้ง แม้โดยลักษณะของการนิรโทษกรรมเองนั้น อาจกล่าวได้ว่ามีใช้สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นปกติระบบกฎหมายปกติ แต่การนิรโทษกรรมในประเทศไทยก็เป็นทางเลือกที่ได้รับการพิจารณากระบวนการแรกๆ ในการใช้แก้ไขปัญหาที่มีวัตถุประสงค์ทางการเมืองการปกครอง และการดำเนินนโยบายบางประการของรัฐบาลหรือผู้มีอำนาจทางการเมืองในขณะนั้นอยู่เสมอมา

⁵⁶ ณ์วัฒน์ ศรีปัดดา, ลักษณะบางประการเกี่ยวกับกฎหมายนิรโทษกรรมในประเทศไทย, สำนักส่งเสริมวิชาการรัฐสภา สถาบันพระปกเกล้า, ไม่ปรากฏปีที่พิมพ์, น. 2.

การนิรโทษกรรมตามที่เกี่ยวข้องกับอาวุธปืน ถือเป็น การนิรโทษกรรมที่ใช้ในลักษณะ มาตรการเพื่อวัตถุประสงค์ในทางการบริหารของรัฐ ซึ่งเป็นลักษณะของการใช้การนิรโทษกรรมเป็น เครื่องมือของรัฐในการจัดระเบียบ โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะก่อให้เกิดการปฏิบัติตามกฎหมายในภาย หน้าที่ เพื่อให้ลืมและไม่หลงโทษในการกระทำความผิดที่ทำมาก่อนนั้น และชักจูงให้ผู้กระทำความผิดได้เริ่มต้น กระทำการที่ถูกกฎหมายต่อไป ซึ่งกฎหมายประเภทนี้มักจะไม่ใช่คำว่านิรโทษกรรมโดยตรงแต่เนื้อหา ของบทบัญญัติมักจะแสดงให้เห็นว่า หากมีการกระทำตามเงื่อนไขของกฎหมายที่ได้ออกมาบังคับใช้ ภายหลังแล้ว ผู้กระทำความผิดก็จะได้รับการยกเว้นและไม่ต้องถูกลงโทษจากการกระทำนั้น⁵⁷

เมื่อพิจารณาเหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติ ที่ระบุไว้ในหมายเหตุของ พระราชบัญญัติยกเว้นความผิดทางอาญาให้แก่ผู้นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดที่ไม่ได้ รับอนุญาตหรือที่กฎหมายห้ามออกใบอนุญาต มามอบให้แก่ทางราชการ พ. ศ. 2546 ที่ระบุว่า

“เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากในปัจจุบันมีผู้ครอบครอง อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดที่ไม่ได้รับอนุญาตหรือที่กฎหมายห้ามออกใบอนุญาต และ มีการนำอาวุธดังกล่าวไปใช้ในทางที่ผิดกฎหมาย ดังนั้น เพื่อประโยชน์ในการรักษาความปลอดภัยและ ป้องกันระงับการประกอบอาชญากรรม ทั้งภายในประเทศและอาชญากรรมข้ามชาติ สมควรให้ผู้ที่มี อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดที่ไม่ได้รับอนุญาตหรือที่กฎหมายห้ามออกใบอนุญาต นำ อาวุธดังกล่าวมามอบให้แก่ทางราชการภายในระยะเวลาที่กำหนด โดยกำหนดยกเว้นความผิดทาง อาญาแก่บุคคลนั้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้”

ทำให้ทราบว่า เป็นการใช้การนิรโทษกรรมตามพระราชบัญญัติยกเว้นความผิดทางอาญา ให้แก่ผู้นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดที่ไม่ได้รับอนุญาตหรือที่กฎหมายห้ามออก ใบอนุญาต มามอบให้แก่ทางราชการ พ. ศ. 2546 เป็นเครื่องมือของรัฐในการจัดระเบียบ เพื่อ ประโยชน์ในการรักษาความปลอดภัยและป้องกันระงับการประกอบอาชญากรรม ทั้งภายในประเทศ และอาชญากรรมข้ามชาติ

⁵⁷ เฟิงอ่าว, น. 10.

ขอบเขตของการนิรโทษกรรม

การกำหนดขอบเขตของการนิรโทษกรรมนั้นเป็นส่วนสำคัญและมีความจำเป็นที่ต้องมี เพื่อให้กฎหมายนิรโทษกรรมยังสามารถกระทำได้ในระบบกฎหมายที่มีอยู่ การนิรโทษกรรมเป็นการกำหนดกฎหมายให้มีผลย้อนหลังไปยกเว้นโทษที่บุคคลจะต้องได้รับจากการกระทำของตนเอง ให้ไม่ต้องรับโทษจากการกระทำดังกล่าว การมีผลย้อนหลังเช่นนี้เป็น “ข้อยกเว้น” ของระบบกฎหมายปกติ เมื่อกฎหมายนิรโทษกรรมกำหนดลบล้างความผิดในเรื่องใด ก็จะกระทบต่อหลักว่าด้วยความแน่นอนอันคงแห่งกฎหมายของกฎหมายแห่งกฎหมายนั้น อันเป็นหลักประกันสิทธิเสรีภาพของประชาชนที่จะได้รับความคุ้มครองจากกฎหมายที่ชัดเจนและต่อเนื่อง การกระทบต่อหลักการดังกล่าว ย่อมทำให้ความเชื่อมั่นของประชาชนต่อกฎหมายลดลง หากมีการใช้โดยไม่ขอบเขตจะทลายระบบกฎหมายได้ การตรากฎหมายนิรโทษกรรมทุกครั้ง จึงต้องมีการกำหนดขอบเขตแห่งผลของการนิรโทษกรรม เพื่อเป็นการจำกัดกรอบการถูกระทบของกฎหมายที่มีอยู่เดิม เมื่อเงื่อนไขภายในขอบเขตผลของการนิรโทษกรรมนั้นๆ บรรลุแล้ว กฎหมายที่ถูกกระทบด้วยผลของการนิรโทษกรรมก็กลับมาบังคับได้อย่างกลมกลืนอย่างปกติต่อไป

ในการนิรโทษกรรมที่ผ่านมาของประเทศไทยนั้น มีการกำหนดขอบเขตแห่งผลของกฎหมายนิรโทษกรรมซึ่งอาจจำแนกเป็นขอบเขตด้านสถานการณ์ และขอบเขตด้านเวลาที่กฎหมายนิรโทษกรรมจะมีผล

ขอบเขตด้านสถานการณ์ที่จะยกเว้นความผิด กฎหมายนิรโทษกรรมแต่ละฉบับจะกำหนดขอบเขตสถานการณ์ที่จะยกเว้นความผิดแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับเจตนารมณ์ในการนิรโทษกรรมในแต่ละครั้ง ความผิดอย่างเดียวกันหากกระทำในช่วงเวลาต่างกันอาจได้รับหรือไม่ได้รับการนิรโทษกรรมก็ได้ โดยการกำหนดสิทธิของบุคคลที่อยู่ในสถานการณ์นั้นๆ จะที่จะได้รับสิทธิที่จะไม่ถูกบังคับการตามกฎหมายอื่นที่บัญญัติว่าต้องรับผิด

การกำหนดให้มีการมีผลต้องยึดโยงกับพฤติการณ์ที่เป็นฐานความผิดบางอย่าง และกำหนดช่วงเวลาที่ไม่ต้องรับผิด หากได้มีการดำเนินการตามที่รัฐกำหนดไว้ในช่วงเวลาที่กำหนดได้แก่

พระราชบัญญัติกเว้นความผิดทางอาญาให้แก่ผู้นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดที่ไม่ได้รับอนุญาตหรือที่กฎหมายห้ามออกใบอนุญาต มามอบให้แก่ทางราชการ พ.ศ. 2546 มาตรา 3 กำหนดว่า

“มาตรา 3 ผู้ใดมีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด ที่ไม่ได้รับอนุญาตหรือที่กฎหมายห้ามออกใบอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน ถ้าได้นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดดังกล่าวมามอบให้แก่นายทะเบียนท้องที่ภายในกำหนดหกสิบวัน นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับให้ผู้นั้นได้รับยกเว้นจากความผิดทางอาญาตามกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน และกฎหมายว่าด้วยการควบคุมยุทธภัณฑ์...”

การกำหนดเงื่อนไขลักษณะนี้มักจะใช้ในการนิรโทษกรรมในเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับทางการเมือง แต่เป็นการดำเนินนโยบายบางอย่างตามวัตถุประสงค์ของรัฐขณะนั้น โดยยกเว้นไม่เอาโทษในการกระทำความผิดที่ทำมาก่อนนั้น และชักจูงให้ผู้กระทำความผิดได้เริ่มต้นกระทำการที่ถูกกฎหมายต่อไป⁵⁸

จากความใน มาตรา 3 ของพระราชบัญญัติกเว้นความผิดทางอาญาให้แก่ผู้นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดที่ไม่ได้รับอนุญาตหรือที่กฎหมายห้ามออกใบอนุญาต มามอบให้แก่ทางราชการ พ.ศ. 2546 จะเห็นได้ว่าเป็นการจูงใจให้ผู้ที่นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิดที่ไม่ได้รับอนุญาตหรือที่กฎหมายห้ามออกใบอนุญาต มามอบให้แก่นายทะเบียนท้องที่ในระยะเวลาที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ แล้วผู้นั้นจะได้รับยกเว้นจากความผิดทางอาญาตามกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน และกฎหมายว่าด้วยการควบคุมยุทธภัณฑ์ และผู้นั้นก็จะสามารถเริ่มต้นกระทำการที่ถูกกฎหมายต่อไป โดยหากต้องการมีอาวุธปืนไว้ในความครอบครองก็ต้องไปดำเนินการขอใบอนุญาตตามกฎหมายต่อไป

⁵⁸ อ่างแล้ว เจริญธรรมที่ 15, น. 14-16.

ผลทางกฎหมายของการนิรโทษกรรม

กฎหมายนิรโทษกรรมมีลักษณะเป็นข้อยกเว้นของกฎหมายปกติ จึงต้องตีความเนื้อหาของ การนิรโทษกรรมโดยเคร่งครัด ทั้งนี้ เนื่องจากว่าการกระทำอันเป็นข้อเท็จจริงนั้นได้เกิดขึ้นแล้ว กฎหมายนิรโทษกรรมไม่อาจลบล้างข้อเท็จจริงแห่งการกระทำนั้นได้ คงลบล้างได้แต่เพียง องค์ประกอบทางกฎหมาย และโทษหรือความรับผิดที่จะมีต่อเรื่องนั้น ทั้งนี้ ผลทางกฎหมายของการ นิรโทษกรรมจะมีเพียงใด ก็แล้วแต่เนื้อการของบทบัญญัติแห่งการนิรโทษกรรมแต่ละครั้ง ซึ่งพิจารณา ได้ ดังนี้

1. ผลต่อความผิดอาญา

การกระทำใดจะเป็นความผิดอาญาได้ต้องประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 ประการ คือ องค์ประกอบทางกฎหมาย (element legal) องค์ประกอบทางการกระทำ (element materiel) และองค์ประกอบทางจิตใจ (element moral) การกระทำใดจะเป็นความผิดอาญาได้ต้องมีกฎหมาย ที่ใช้อยู่ในขณะนั้นบัญญัติว่าเป็นความผิด การนิรโทษกรรมที่เป็นการลบล้างความผิดอาญาจึงต้องทำ เป็นกฎหมายเช่นเดียวกัน กฎหมายนิรโทษกรรมตราขึ้นภายหลังเพื่อใช้บังคับแก่การกระทำความผิด อาญาซึ่งได้เกิดขึ้นแล้ว โดยลบล้างองค์ประกอบทางกฎหมายของการกระทำนั้น เพื่อไม่ให้เกิดการกระทำ นั้นเป็นความผิดอาญาอีกต่อไป กฎหมายนิรโทษกรรมจึงมีผลย้อนหลังไปตั้งแต่มีการกระทำนั้น ซึ่งเมื่อ ได้รับการนิรโทษกรรม จะเกิดสภาพที่เป็นทั้งเว้นความผิดและยกเว้นโทษ คือ

กรณีที่เป็นกฎหมายยกเว้นความผิด กฎหมายนิรโทษกรรมจะส่งผลให้การกระทำ ความผิดที่เกิดขึ้นถูกลบลงไปเสมือนว่าไม่เคยมีการกระทำความผิดนั้นเลย สังเกตได้จากกฎหมายมัก ใช้คำว่า “ห้ามมิให้ถือว่าเป็นการละเมิดกฎหมาย” หรือ “ให้เป็นอันพ้นจากความผิดนั้นๆทั้งสิ้น” และ ที่ใช้กันมากที่สุดคือคำว่า “ให้ผู้กระทำพ้นจากความผิดและความรับผิด”

กรณีที่เป็นกฎหมายยกเว้นโทษ เป็นกรณีที่กฎหมายมิได้บัญญัติว่าความผิดที่ได้กระทำ ถูกลบลงหรือไม่ เพียงแต่บัญญัติยกเว้นโทษสำหรับการกระทำนั้น กฎหมายมักใช้คำว่า “ถ้ายังมีได้ถูก ฟ้องต่อศาลก็ดี หรืออยู่ในระหว่างพิจารณาของศาลก็ดี ให้ระงับคดีและไม่เอาโทษต่อไป หรือถ้าได้รับ โทษอยู่แล้วในวันใช้พระราชบัญญัตินี้ ก็ให้ยกโทษที่ยังมิได้รับนั้นเสีย”

2. ผลต่อวิธีพิจารณาคดีอาญา

โดยเนื้อหาของกฎหมายนิรโทษกรรม อาจถือเป็นเงื่อนไขระดับสติความตามมาตรา 39 (5) และ(7)แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาได้ โดยหากผู้ที่ได้รับการนิรโทษกรรมยังมีได้ ถูกฟ้องร้องต่อศาลในวันที่กฎหมายนิรโทษกรรมใช้บังคับ พนักงานสอบสวน หรือพนักงานอัยการต้อง ระวังการสอบสวนหรือการฟ้องร้องแล้วแต่กรณี⁵⁹

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า การนิรโทษกรรมเกี่ยวกับอาวุธปืนนั้น มีข้อดีหาก นำมาใช้อย่างเหมาะสม ดังเช่นกรณี พระราชบัญญัติยกเลิกเว้นความผิดทางอาญาให้แก่ผู้นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด ที่กฎหมายห้ามออกใบอนุญาต มามอบให้แก่ทางราชการ พ.ศ. 2535 และพระราชบัญญัติยกเลิกเว้นความผิดทางอาญาให้แก่ผู้นำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุ ระเบิดที่ไม่ได้รับอนุญาตหรือที่กฎหมายห้ามออกใบอนุญาต มามอบให้แก่ทางราชการ พ.ศ. 2546 ที่ เป็นการตราพระราชบัญญัติดังกล่าวขึ้นเพื่อเป็นเครื่องมือของรัฐในการจัดระเบียบสังคม และเป็นการ จูงใจให้ผู้กระทำความผิดกลับใจ หันมาเริ่มกระทำการให้ถูกต้องตามกฎหมาย

⁵⁹ อ่างแล้ว เจริญธรรมที่ 15, น. 28-29.

บทที่ 3

กฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมอาวุธปืนของต่างประเทศ

3.1 กฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมอาวุธปืนของประเทศสหรัฐอเมริกา

ประเทศสหรัฐอเมริกามีชื่อเสียงในด้านการเป็นประเทศที่มีกฎหมายควบคุมอาวุธปืนอย่างเสรี โดยมีการกำหนดกำหนดรับรองสิทธิในการมีและถืออาวุธปืนของประชาชนไว้ใน The Second Amendment (Amendment II) ของรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกา

โดย The Second Amendment (Amendment II) ของรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกานั้นปกป้องสิทธิในการมีและถืออาวุธปืนของประชาชน และได้ถูกนำมาใช้ในวันที่ 15 ธันวาคม ค. ศ. 1791 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของ the first ten amendments

The Second Amendment (Amendment II) ของรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกาดังอยู่บนพื้นฐานของกฎหมายจารีตประเพณีของอังกฤษ และได้รับอิทธิพลจาก English Bill of Rights of 1689 ซึ่งเซอร์วิลเลียม แบล็คสโตน ได้บรรยายว่าเป็นสิทธิซึ่งสนับสนุนสิทธิป้องกันตนเองตามธรรมชาติ¹

3.1.1 The Gun Control Act 1968

พระราชบัญญัตินี้เป็นพระราชบัญญัติฉบับที่ 18 ตามประมวลกฎหมายของสหรัฐอเมริกาบัญญัติขึ้นเพื่อการควบคุมการขนส่งอาวุธระหว่างรัฐ

พระราชบัญญัตินี้ถูกบัญญัติโดยวุฒิสภา และ สภาผู้แทนราษฎรของอเมริกา พระราชบัญญัตินี้มีชื่อว่า “พระราชบัญญัติควบคุมอาวุธปืน 1968”

¹“Second Amendment to the United States Constitution, “ Accessed November 9, 2015, https://books.google.co.th/books?id=z2BcSYLomQgC&pg=PA405&redir_esc=y#v=onepage&q&f=false

วัตถุประสงค์

มาตรา 101² สภานิติบัญญัติได้ประกาศว่าวัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัตินี้คือเพื่อสนับสนุนการบังคับใช้กฎหมายกลาง กฎหมายมลรัฐ และกฎหมายท้องถิ่น ในการต่อต้านอาชญากรรมและความรุนแรง พระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่ได้มีวัตถุประสงค์ในการเพิ่มภาระหรือเพิ่มข้อจำกัดแก่ประชาชนผู้ให้ความเคารพกฎหมายในการซื้อ การครอบครอง หรือใช้อาวุธปืนเพื่อวัตถุประสงค์ในการล่าสัตว์ การกีฬา การป้องกันตัว หรือกิจกรรมอื่นที่ชอบด้วยกฎหมาย และพระราชบัญญัตินี้ไม่ได้มีวัตถุประสงค์ในการกีดกันหรือจำกัดการเป็นเจ้าของหรือการใช้อาวุธปืนโดยชอบด้วยกฎหมายหรือหรือการเป็นส่วนหนึ่งของข้อบังคับของกฎหมายกลางในกิจกรรมหรือข้อบังคับใด นอกจากนี้จะมีเหตุจำเป็นในการบังคับใช้พระราชบัญญัตินี้

จากมาตรา 101 ข้างต้น จะเห็นได้ว่า กฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศสหรัฐอเมริกาได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการมี ใช้ อาวุธปืนไว้ ดังนี้

1. เพื่อการล่าสัตว์
2. เพื่อการกีฬา
3. เพื่อการป้องกันตัว
4. เพื่อประกอบกิจกรรมอื่นที่ชอบด้วยกฎหมาย

นิยาม

The Gun Control Act 1968 หรือ พระราชบัญญัติควบคุมอาวุธปืน 1968 ได้มีการกำหนดนิยาม หรือความหมายของอาวุธปืน รวมถึงความหมายของคำสำคัญอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องไว้ โดยเฉพาะ โดยกำหนดนิยามไว้ในมาตรา 921 ซึ่งมีใจความสำคัญดังต่อไปนี้

²Sec. 101.The Congress hereby declares that the purpose of this title is to provide support to Federal, State, and local law enforcement officials in their fight against crime and violence, and it is not the purpose of this title to place any undue or unnecessary Federal restrictions or burdens on law-abiding citizens with respect to the acquisition, possession, or use of firearms appropriate to the purpose of hunting, trapshooting, target shooting, personal protection, or any other lawful activity, and that this title is not intended to discourage or eliminate the private ownership or use of firearms by law-abiding citizens for lawful purposes, or provide for the imposition by Federal regulations of any procedures or requirements other than those reasonably necessary to implement and effectuate the provisions of this title.

มาตรา 921³ นิยาม

(a) สำหรับใช้ในบทนี้

(1) “บุคคล” และ “ใครก็ตาม” หมายถึง บุคคลใดๆ นิติบุคคล บริษัท สมาคม องค์กร ห้างหุ้นส่วน สังคม หรือบริษัทที่ออกทุนร่วมกัน

(3) “อาวุธปืน” (Firearm) หมายถึง

(A) อาวุธใดๆ (รวมถึงปืนอัดลม) ที่จะหรือได้รับการออกแบบหรือถูกดัดแปลงไปเพื่อปล่อยหรือยิงวัตถุด้วยการจุดระเบิด

(B) กรอบหรือภาชนะของอาวุธนั้นๆ

(C) เครื่องขจัดเสียงหรือเครื่องเก็บเสียงของอาวุธปืน หรือ

(D) อุปกรณ์ในการทำลายใดๆ ความดังกล่าวไม่หมายรวมถึงอาวุธปืน

โบราณ

(4) “อุปกรณ์ทำลาย” หมายถึง

(A) การระเบิด การวางเพลิง หรือก๊าซพิษใด-

(i) ระเบิด

(ii) ลูกกระเบิดเล็ก

(iii) ชีปนาวุธมีประจุมากกว่าสี่ออนซ์

(iv) ชีปนาวุธที่ประกอบไปด้วยระเบิดและประจุเพลิงมากกว่าหนึ่ง

ในสี่ออนซ์

(v) ฟันระเบิด

(vi) อุปกรณ์ที่คล้ายคลึงกับอุปกรณ์ที่อธิบายในส่วนก่อนหน้า

(B) ชนิดของอาวุธใด (ที่ไม่ใช่ปืนพกหรือเปลือกปืนพกซึ่งอัยการสูงสุดรู้จักโดยทั่วไปซึ่งเหมาะสมสำหรับวัตถุประสงค์ทางด้านกีฬา) โดยไม่ว่าจะรู้จักกันในชื่อใดก็ตามหรือถูกเปลี่ยนแปลง ยิงชีปนาวุธโดยการระเบิดหรือการขับเคลื่อนอย่างอื่น และกระบอกสูบใดซึ่งสูบได้มากกว่าเส้นผ่าศูนย์กลางครึ่งนิ้ว และ

(C) การรวมตัวของชิ้นส่วนที่ถูกออกแบบหรือใช้สำหรับแปลงอุปกรณ์ใดๆ เป็นอุปกรณ์ทำลายที่อธิบายใน (A) หรือ (B) และที่ซึ่งอาจพร้อมประกอบกับอุปกรณ์ทำลาย

³The Gun Control Act 1968 Section 921 Definitions

“อุปกรณ์ทำลาย” นั้นไม่รวมถึงอุปกรณ์ใดๆที่ไม่ออกแบบหรือไม่ออกแบบใหม่เพื่อใช้เป็นอาวุธ อุปกรณ์ใด ตลอดจนการออกแบบดั้งเดิมเพื่อใช้เป็นอาวุธ ซึ่งได้ออกแบบใหม่เพื่อใช้เป็นสัญญาณ ดอกไม้ไฟ เส้นสำหรับขว้าง อุปกรณ์รักษาความปลอดภัย หรืออุปกรณ์ที่คล้ายคลึงกัน ส่วนที่เกินจากการขาย การกักขัง การให้โดยเลขานุการกองทัพกตามบทบัญญัติมาตรา 4682(2), 4685, หรือ 4686 ของบทที่ 10 หรือ อุปกรณ์อื่นที่ซึ่งอัยการสูงสุดค้นพบว่าไม่ได้ใช้เฉกเช่นเดียวกับอาวุธ เป็นโบราณวัตถุ หรือ ปืนไรเฟิลที่เจ้าของตั้งใจที่จะใช้ในวัตถุประสงค์สำหรับการกีฬา นันทนาการ หรือวัฒนธรรม

(5) “ปืนพก” หมายถึง อาวุธที่ออกแบบ ดัดแปลง ทำขึ้น หรือทำใหม่เพื่อที่จะยิงโดยวิธีการวางบนบ่า และอาวุธที่ออกแบบ ดัดแปลง ทำขึ้น หรือทำใหม่ให้ยิงโดยใช้พลังงานจากวัตุระเบิดในปลอกกระสุนปืนผ่านปากกระบอกเรียบ ทั้งการยิงเป็นชุด หรือการปล่อยกระสุนเดี่ยวในแต่ละครั้งที่เหนี่ยวไก

(6) “ปืนพกลำกล้องสั้น” หมายถึง ปืนล่าสัตว์ที่มีลำกล้องจำนวนหนึ่งหรือหลายลำกล้องซึ่งมีความยาวน้อยกว่า 18 นิ้ว และอาวุธใดๆ ที่ทำจากปืนล่าสัตว์ (ไม่ว่าจะทำโดยการดัดแปลงแก้ไข หรืออื่นๆ) หากอาวุธนั้นถูกแก้ไขให้มีความยาวทั้งหมดน้อยกว่า 26 นิ้ว

(7) “ปืนไรเฟิล” หมายถึง อาวุธที่ออกแบบ ดัดแปลง ทำขึ้น หรือทำใหม่ และเพื่อที่จะยิงโดยวิธีการวางบนบ่า และอาวุธที่ออกแบบหรือดัดแปลงและทำขึ้น หรือทำใหม่ให้ใช้พลังงานจากวัตุระเบิดในกล้องดินระเบิดโลหะ เพื่อยิงกระสุนนัดเดียวผ่านปากกระบอกปืนไรเฟิลในการเหนี่ยวไกแต่ละครั้ง

(8) “ปืนไรเฟิลลำกล้องสั้น” หมายถึงปืนไรเฟิลที่มีลำกล้องจำนวนหนึ่งหรือหลายลำกล้องซึ่งมีความยาวน้อยกว่า 16 นิ้ว และอาวุธใดๆ ที่ทำจากปืนไรเฟิล (ไม่ว่าจะทำโดยการดัดแปลงแก้ไข หรืออื่นๆ) หากอาวุธนั้นถูกแก้ไขให้มีความยาวทั้งหมดน้อยกว่า 26 นิ้ว

(9) “ผู้นำเข้า” หมายถึง บุคคลที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการนำเข้าอาวุธหรือกระสุนเข้ามาในสหรัฐอเมริกา เพื่อการขายหรือจัดจำหน่าย โดย “ผู้นำเข้าที่ได้รับอนุญาต” หมายถึง บุคคลที่ได้รับอนุญาตตามข้อกำหนดในบทนี้

(10) “ผู้ผลิต” หมายถึง บุคคลที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการผลิตอาวุธหรือกระสุน เพื่อการขายหรือจัดจำหน่าย โดย “ผู้ผลิตที่ได้รับอนุญาต” หมายถึง บุคคลที่ได้รับอนุญาตตามข้อกำหนดในบท

(11) “ผู้แทนจำหน่าย” หมายถึง

(A) บุคคลใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจขายอาวุธปืนในลักษณะขายส่งหรือขายปลีก

(B) บุคคลใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการซ่อมอาวุธปืน หรือการทำหรือการประกอบลำกล้องพิเศษ พานท้ายของปืน หรือกลไกโกป็น ของอาวุธปืน

(C) บุคคลใดๆ ที่เป็นผู้รับจำหน่าย

โดย “ผู้แทนจำหน่ายที่ได้รับอนุญาต” หมายถึง ผู้แทนจำหน่ายใดๆ ที่ได้รับอนุญาตตามข้อกำหนดในบทนี้

(13) “นักสะสม” หมายถึง บุคคลใดๆ ที่ได้มา ถือครอง หรือประกอบอาวุธใดๆ ที่เป็นของหายาก หรือเป็นโบราณวัตถุ ตามที่อัยการสูงสุดนิยามไว้ในกฎ และ “นักสะสมที่ได้รับอนุญาต” หมายถึง บุคคลที่ได้รับอนุญาตตามข้อกำหนดในบทนี้

(15) “ผู้หลบหนีคดี” หมายถึงบุคคลใดๆ ที่หนีจากรัฐใดๆ เพื่อหลีกเลี่ยงการดำเนินคดีอาชญากรรม หรือหลีกเลี่ยงการให้การในการดำเนินคดีอาชญากรรม

(18) “อัยการสูงสุด” หมายถึง อัยการสูงสุดของสหรัฐอเมริกา

(23) “ปืนกล” มีความหมายตามที่ระบุใน Section 5845 (b) ของพระราชบัญญัติอาวุธปืนแห่งชาติ (26 U.S.C 5845(b))

(24) “อุปกรณ์เก็บเสียงอาวุธปืน” หรือ “เครื่องขจัดเสียงอาวุธปืน” หมายถึง อุปกรณ์ใดๆ เพื่อใช้เก็บ ขจัดหรือลดเสียงระเบิดของอาวุธปืนที่สะดวกในการพกพา รวมถึง การรวมกันของชิ้นส่วนใดๆ ที่ออกแบบ ดัดแปลง และเพื่อใช้ประกอบ หรือประดิษฐ์เครื่องเก็บเสียง อาวุธปืนหรือเครื่องขจัดเสียงอาวุธปืน และชิ้นส่วนใดๆ ที่ใช้ในการประกอบหรือประดิษฐ์นั้น

(28) “ปืนไรเฟิลกึ่งอัตโนมัติ” หมายถึง ปืนไรเฟิลที่สามารถยิงซ้ำได้โดยไม่ต้องบรรจุกระสุนโดยใช้พลังงานของตลับลูกปืนในการถอดตลับและบรรจุกระสุนรอบใหม่ และต้องอาศัยการเหนี่ยวไกเพื่อยิงแต่ละตลับ

(29) “ปืนสั้น” หมายถึง

(A) อาวุธปืนที่มีพานท้ายปืนสั้นและถูกออกแบบให้สามารถถือและยิงได้ด้วยมือเดียว

(B) ชิ้นส่วนใดๆ ที่สามารถประกอบเป็นอาวุธ (A) ได้

การขออนุญาต

ในการพิจารณาการอนุญาตให้ประชาชน มี ใช้อาวุธปืนนั้น ต้องพิจารณาจากบทบัญญัติมาตรา 923 ซึ่งมีใจความดังต่อไปนี้

มาตรา 923⁴ การขออนุญาต

(a) บุคคลไม่อาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับธุรกิจนำเข้า ผลิต หรือจำหน่ายอาวุธปืน หรือนำเข้า ผลิต หรือจำหน่ายกระสุนปืน จนกว่าจะได้สมัครและได้รับใบอนุญาตจากอัยการสูงสุดให้กระทำการได้ ใบสมัครจะมีรูปแบบและประกอบด้วยข้อมูลที่จำเป็นในการพิจารณาความเหมาะสมที่จะได้รับใบอนุญาตตามที่อัยการสูงสุดกำหนดไว้เท่านั้น และต้องมีรูปถ่ายและลายพิมพ์นิ้วมือของผู้สมัคร ผู้สมัครจะต้องเสียค่าธรรมเนียมในการรับใบอนุญาต และต้องเสียค่าธรรมเนียมแยกสำหรับแต่ละธุรกิจที่ผู้สมัครประกอบธุรกิจนั้นๆ ดังนี้

(1) กรณีที่ผู้ขออนุญาตเป็นผู้ผลิต

(A) อุปกรณ์ทำลาย กระสุนสำหรับอุปกรณ์ทำลาย หรือกระสุนเจาะเกราะ ค่าธรรมเนียม 1,000 ดอลลาร์ ต่อปี

(B) อาวุธปืนอื่นๆ นอกจากอุปกรณ์ทำลาย ค่าธรรมเนียม 50 ดอลลาร์ ต่อปี

(C) กระสุนสำหรับอาวุธปืนที่ไม่ใช่กระสุนสำหรับอุปกรณ์ทำลาย หรือกระสุนเจาะเกราะ ค่าธรรมเนียม 10 ดอลลาร์ ต่อปี

(2) กรณีที่ผู้สมัครเป็นผู้นำเข้า

(A) อุปกรณ์ทำลาย กระสุนสำหรับอุปกรณ์ทำลาย หรือกระสุนเจาะเกราะ ค่าธรรมเนียม 1,000 ดอลลาร์ ต่อปี

(B) อาวุธปืนอื่นๆ นอกจากอุปกรณ์ทำลาย กระสุนสำหรับอุปกรณ์ทำลาย หรือกระสุนเจาะเกราะ ค่าธรรมเนียม 50 ดอลลาร์ ต่อปี

(3) กรณีที่ผู้สมัครเป็นผู้แทนจำหน่าย

(A) อุปกรณ์ทำลาย หรือกระสุนสำหรับอุปกรณ์ทำลาย ค่าธรรมเนียม 1,000 ดอลลาร์ ต่อปี

(B) บุคคลที่ไม่ได้เป็นตัวแทนจำหน่ายสิ่งประดิษฐ์เพื่อการทำลาย ค่าธรรมเนียม 200 ดอลลาร์ ต่อ 3 ปี ยกเว้นการต่ออายุใบอนุญาต ค่าธรรมเนียม 90 ดอลลาร์ ต่อ 3 ปี

(b) บุคคลใดๆ ที่ต้องการเป็นนักสะสมที่ได้รับอนุญาตจะต้องสมัครขอใบอนุญาตจากอัยการสูงสุด ใบสมัครจะมีรูปแบบและประกอบด้วยข้อมูลที่จำเป็นในการพิจารณาความเหมาะสมที่จะ

⁴ The Gun Control Act 1968 Section 923 Licensing

ได้รับใบอนุญาตตามที่ระบุในข้อกำหนดเท่านั้น ค่าธรรมเนียมสำหรับใบอนุญาต คือ 10 ดอลลาร์ ต่อปี โดยใบอนุญาตภายใต้โอนมาตรานี้จะใช้กับธุรกรรมที่เกี่ยวข้องกับของหายากหรือโบราณวัตถุ

(c) นอกจากการยื่นใบสมัครที่ถูกต้องและเสียค่าธรรมเนียมตามที่ระบุ อัยการสูงสุดควรมอบใบอนุญาตที่ให้สิทธิผู้รับอนุญาตในการขนส่ง ขนลงเรือ และรับอาวุธปืน และกระสุนปืนตามที่ระบุในใบอนุญาตระหว่างรัฐหรือระหว่างประเทศได้ ในช่วงเวลาที่กำหนดในใบอนุญาตด้วย

จากความในมาตรา 923 ข้างต้น จะเห็นได้ว่า ผู้มีอำนาจในการพิจารณาอนุญาต คือ อัยการสูงสุด นอกจากนี้ กรณีที่มีการแยกพิจารณาว่าผู้ขออนุญาตเป็นผู้ผลิต ผู้นำเข้า และผู้แทนจำหน่ายแสดงให้เห็นว่า ระบบกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นระบบที่มีการควบคุมตรวจสอบในขั้นต้นผ่านทางผู้ผลิต ผู้นำเข้า และผู้แทนจำหน่าย

คุณสมบัติของผู้ขออนุญาต

The Gun Control Act 1968 หรือ พระราชบัญญัติควบคุมอาวุธปืน 1968 ได้มีการกำหนดคุณสมบัติของผู้ขออนุญาตไว้ ซึ่งจะต้องพิจารณาจาก มาตรา 922 ประกอบมาตรา 923 ดังต่อไปนี้

มาตรา 923 (d)⁵

(d)

(1) ใบสมัครที่ส่งภายใต้วรรค (a) หรือ วรรค (b) ของมาตรานี้จะได้รับการอนุมัติ ถ้า

(A) ผู้สมัครมีอายุ 21 ปี หรือมากกว่า

(B) ผู้สมัคร (รวมทั้งกรณีนิติบุคคล ห้างหุ้นส่วน สมาคม หรือบุคคลที่มีอำนาจทั้งทางตรงและทางอ้อมในการควบคุมหรือทำให้เกิดการบริหารและนโยบายของ นิติบุคคล ห้างหุ้นส่วน หรือสมาคม) ไม่ถูกห้ามไม่ให้ส่ง ขน หรือรับอาวุธปืน หรือกระสุน ระหว่างรัฐหรือระหว่างประเทศภายใต้มาตราที่ 922(g) และ (n) ของบทนี้

(C) ผู้สมัครไม่เคยเจตนาฝ่าฝืนข้อบังคับใดๆ ของบทนี้หรือกฎที่ถูกประกาศ

(D) ผู้สมัครไม่เคยเจตนาปกปิดข้อมูลของวัตถุใดๆ ที่ถูกร้องขอ หรือไม่เคยให้ข้อมูลเกี่ยวกับวัตถุที่เป็นเท็จในการสมัคร

(E) ในรัฐนั้น ผู้สมัครมี

⁵The Gun Control Act 1968 Section 923 (d)

(i) สถานประกอบการเพื่อทำธุรกิจได้รับอนุญาตภายใต้บทนี้ หรือจากธุรกิจที่ผู้สมัครตั้งใจจะทำภายในช่วงเวลาที่เหมาะสมผล

(ii) ในกรณีของนักสะสม สถานที่เพื่อดำเนินการสะสมที่ได้รับอนุญาต หรือการสะสมที่ตั้งใจจะทำภายในช่วงเวลาที่เหมาะสมผล

(F) ผู้สมัครรับรองว่า

(i) ธุรกิจที่ทำภายใต้ใบอนุญาตนั้นไม่ถูกห้ามโดยกฎหมายของรัฐหรือท้องถิ่นที่กิจการที่ได้รับอนุญาตนั้นตั้งอยู่

(ii)

(I) ภายใน 30 วัน หลังจากการสมัครได้รับอนุมัติ ธุรกิจนั้นต้องทำตามข้อเรียกร้องของกฎหมายรัฐและกฎหมายท้องถิ่นในเรื่องการดำเนินธุรกิจ

(II) ธุรกิจนั้นจะยังไม่สามารถดำเนินการภายใต้การอนุญาตจนกว่า ข้อเรียกร้องของกฎหมายรัฐและกฎหมายท้องถิ่นจะถูกปฏิบัติตาม

(III) ผู้สมัครได้ส่งแบบฟอร์มที่กำหนดโดยคณะรัฐมนตรีให้แก่เจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมายท้องถิ่นที่กิจการนั้นตั้งอยู่ว่า ผู้สมัครมีความตั้งใจจะสมัครขอใบอนุญาตเกี่ยวกับอาวุธปืนของส่วนกลาง

(2) อัยการสูงสุดต้องอนุมัติหรือปฏิเสธการสมัครเพื่อขอใบอนุญาตภายใน 60 วัน นับแต่วันที่ได้รับใบสมัคร ถ้าอัยการสูงสุดไม่อนุมัติหรือปฏิเสธการสมัครเพื่อขอใบอนุญาตในช่วงเวลาที่กำหนด ผู้สมัครอาจกระทำการตามมาตรา 1361 ของ title 28⁶ เพื่อบังคับให้อัยการสูงสุดดำเนินการ หากอัยการสูงสุดอนุมัติผู้สมัครจะได้รับใบอนุญาตเมื่อมีการจ่ายค่าธรรมเนียมตามที่กำหนดไว้

⁶28 U.S. Code § 1361 - Action to compel an officer of the United States to perform his duty : The district courts shall have original jurisdiction of any action in the nature of mandamus to compel an officer or employee of the United States or any agency thereof to perform a duty owed to the plaintiff. Accessed November 8, 2015, <https://www.law.cornell.edu/uscode/text/28/1361>

มาตรา 922 (d)⁷ บุคคลที่ต้องห้ามในการอนุญาต

(d) ถือว่าผิดกฎหมายสำหรับบุคคลใดๆ ที่ขายหรือจัดหาอาวุธหรือกระสุนให้แก่บุคคลที่ตนรู้หรือมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าบุคคลดังกล่าว

(1) อยู่ภายใต้ข้อกล่าวหา หรือถูกศาลตัดสินว่ามีความผิดในความผิดซึ่งมีโทษจำคุกเกินกว่า 1 ปี

(2) เป็นผู้หลบหนีคดี

(3) เป็นผู้ใช้สารควบคุมอย่างผิดกฎหมายหรือติดสารควบคุม (ตามความใน Section 102 พระราชบัญญัติสารควบคุม (21 u.s.c 202))

(4) ได้รับการวินิจฉัยว่าผิดปกติทางจิตหรือเคยเข้ารับการรักษาในสถาบันทางจิตเวชใดๆ

(5) เป็นชาวต่างประเทศที่เข้ามายังสหรัฐอเมริกาโดยผิดกฎหมาย

(6) ถูกปลดออกจากกองทัพภายใต้เงื่อนไขขาดศีลธรรม

(7) เป็นประชากรของสหรัฐอเมริกาซึ่งต่อมาได้ถูกประกาศตัดสิทธิ

(8) เป็นบุคคลที่ถูกศาลสั่งไม่ให้เข้าใกล้ รังควาน สะกดรอยตาม หรือข่มขู่ แก่ผู้ใกล้ชิดซึ่งเป็นผู้ใหญ่หรือเด็ก เนื่องจากมีเหตุอันควรเชื่อว่าจะทำให้เกิดความกลัวว่าจะเกิดการบาดเจ็บทางกายแก่ผู้ใกล้ชิดซึ่งเป็นผู้ใหญ่หรือเด็ก ยกเว้นคำสั่งศาลที่

(A) มีคำสั่งออกมาหลังการประกาศของศาลและบุคคลที่ถูกศาลสั่งดังกล่าว มีโอกาสที่จะมีส่วนเกี่ยวข้อง และ

(B)

(i) รวมถึงพบว่าบุคคลที่ถูกศาลสั่งดังกล่าวได้แสดงอาการคุกคามอันเชื่อได้ว่าจะก่อให้เกิดอันตรายต่อความปลอดภัยทางกายแก่ผู้ใกล้ชิดซึ่งเป็นผู้ใหญ่หรือเด็ก หรือ

(ii) โดยมีข้อห้ามการใช้ พยายามใช้ หรือข่มขู่โดยใช้กำลังทางกายภาพแก่ ผู้ใกล้ชิดซึ่งเป็นผู้ใหญ่หรือเด็ก เนื่องจากมีเหตุอันควรเชื่อว่าจะทำให้เกิดการบาดเจ็บทางกาย

(9) ถูกตัดสินว่ามีความผิดในความผิดอาญาประเภทไม่ร้ายแรงที่เกี่ยวกับความรุนแรง

จากความในมาตรา 922 (d) ที่กำหนดลักษณะของบุคคลที่ต้องห้ามในการอนุญาต เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศไทย ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน

⁷The Gun Control Act 1968 Section 922 (d)

เครื่องกระสุน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ. ศ. 2490 จะเห็นได้ว่า มาตรา 922 (d) ที่กำหนดลักษณะของบุคคลที่ต้องห้ามในการอนุญาต มีลักษณะคล้ายคลึงกับลักษณะของบุคคลที่ต้องห้ามในการออกใบอนุญาตที่กำหนดไว้ในมาตรา 13 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ. ศ. 2490 แต่ก็มีบางลักษณะของบุคคลที่ต้องห้ามในการอนุญาต ที่กำหนดไว้แตกต่างกัน อาทิ กรณีตามมาตรา 922 (d) (3) (5) (6) (7) (8) ซึ่งไม่ปรากฏในลักษณะของบุคคลที่ต้องห้ามในการออกใบอนุญาตที่กำหนดไว้ในมาตรา 13 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ. ศ. 2490

ความผิดเกี่ยวกับอาวุธปืน

The Gun Control Act 1968 หรือ พระราชบัญญัติควบคุมอาวุธปืน 1968 ได้มีการกำหนดความผิดเกี่ยวกับอาวุธปืนไว้ในมาตรา 922 ซึ่งกำหนดเป็นลักษณะของข้อห้าม หากมีการฝ่าฝืนข้อห้ามนั้น จึงเป็นความผิดตามกฎหมาย ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

มาตรา 922 ข้อห้ามบุคคลกระทำความผิดกฎหมาย⁸

(a) การกระทำต่อไปนี้ถือว่าผิดกฎหมาย

(1) สำหรับบุคคลทั่วไป

(A) ยกเว้นผู้นำเข้าที่ได้รับอนุญาต ผู้ผลิตที่ได้รับอนุญาต หรือผู้แทนจำหน่ายที่ได้รับอนุญาตที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการนำเข้า ผลิต ติดต่อกำอาวุธ หรือธุรกิจการขนส่งอาวุธระหว่างรัฐหรือระหว่างประเทศ

(B) ยกเว้นผู้นำเข้าที่ได้รับอนุญาตหรือผู้ผลิตที่ได้รับอนุญาตที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการนำเข้าหรือผลิตกระสุน และธุรกิจการขนส่งกระสุนระหว่างรัฐหรือระหว่างประเทศโดยขนส่งทางเรือหรือรถยนต์

(2) สำหรับผู้นำเข้า ผู้ผลิต ผู้แทนจำหน่าย หรือนักสะสมที่ได้รับอนุญาตในการขนส่งอาวุธระหว่างรัฐหรือระหว่างประเทศให้แก่บุคคลอื่นนอกเหนือจากผู้นำเข้าที่ได้รับอนุญาต ผู้ผลิตที่ได้รับอนุญาต ผู้แทนจำหน่ายที่ได้รับอนุญาต และนักสะสมที่ได้รับอนุญาต ยกเว้น

(A) การคืนหรือจัดหาแทนอาวุธประเภทเดียวกันให้แก่ผู้ที่ส่งให้ และการส่งอาวุธตามคำขอภายใต้กฎหมายกลาง กฎหมายของรัฐ และกฎหมายท้องถิ่นไปให้นำเข้าที่ได้รับอนุญาต ผู้ผลิตที่ได้รับอนุญาต หรือผู้แทนจำหน่ายที่ได้รับอนุญาตและนักสะสมที่ได้รับอนุญาต

⁸The Gun Control Act 1968 Section 922 Unlawful acts.

(B) การขนส่งอาวุธทางไปรษณีย์ไปยังผู้มีสิทธิรับปืนพก ปืนพกลูกโม่ หรืออาวุธขนาดเล็กใดๆ ที่สามารถซ่อนไว้กับตัวผู้มีสิทธินั้นได้เพื่อใช้ในการปฏิบัติหน้าที่

(C) วรรคนี้จะถูกแปลความอย่างเดียวกันในโคลัมเบีย เพอร์โตริโก และทุกรัฐของสหรัฐอเมริกา ในฐานะที่มีสถานะเป็นรัฐหนึ่งของสหรัฐอเมริกา

(3) สำหรับบุคคลอื่นนอกเหนือจากผู้นำเข้าที่ได้รับอนุญาต ผู้ผลิตที่ได้รับอนุญาต ผู้แทนจำหน่ายที่ได้รับอนุญาต และนักสะสมที่ได้รับอนุญาตในการพกพาอาวุธที่ซื้อหรือได้รับมาจากบุคคลต่างรัฐในรัฐที่ตนอาศัยอยู่ (กรณีที่เป็นบริษัทหรือองค์กรธุรกิจอื่น หมายถึงรัฐที่ตั้งขององค์กรธุรกิจนั้น) ยกเว้น (A) ผู้มีสิทธิได้รับอาวุธตามพินัยกรรมตามกฎหมายหรือเป็นทายาทผู้ได้มาซึ่งอาวุธในมรดกที่ไม่มีพินัยกรรมในรัฐอื่นซึ่งไม่ใช่รัฐที่ตนอาศัยอยู่ หากเป็นผู้มีสิทธิตามกฎหมายในการซื้อหรือครอบครองอาวุธในรัฐนั้น (B) การรับส่งอาวุธภายใต้อนุมาตรา (b)(3) (C) การส่งอาวุธโดยการร้องขอของผู้นำรัฐภายในวันที่กำหนดไว้

(4) สำหรับบุคคลอื่นนอกเหนือจากผู้นำเข้าที่ได้รับอนุญาต ผู้ผลิตที่ได้รับอนุญาต ผู้แทนจำหน่ายที่ได้รับอนุญาต และนักสะสมที่ได้รับอนุญาตในการพกพาอุปกรณ์ทำลาย ปืนกล (ตามความใน section 5845 ของประมวลกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน 1954) ปืนล่าสัตว์ลำกล้องสั้น ปืนไรเฟิลลำกล้องสั้น ยกเว้นให้ได้รับการอนุญาตเป็นกรณีพิเศษจากอัยการสูงสุดในกรณีที่เกี่ยวข้องกับความจำเป็นและความปลอดภัยสาธารณะ

(5) สำหรับบุคคล (ยกเว้นผู้นำเข้าที่ได้รับอนุญาต ผู้ผลิตที่ได้รับอนุญาต ผู้แทนจำหน่ายที่ได้รับอนุญาต และนักสะสมที่ได้รับอนุญาต) ในการโอน ขาย แลกเปลี่ยน ให้ขนส่ง หรือนำส่งอาวุธให้แก่บุคคลอื่น (ยกเว้นผู้นำเข้าที่ได้รับอนุญาต ผู้ผลิตที่ได้รับอนุญาต ผู้แทนจำหน่ายที่ได้รับอนุญาต และนักสะสมที่ได้รับอนุญาต) โดยผู้โอนรู้หรือมีเหตุอันควรเชื่อว่าบุคคลนั้นไม่ได้อาศัยอยู่ (หรือในกรณีที่เป็นบริษัทหรือองค์กรธุรกิจอื่น ได้แก่ที่ตั้งขององค์กรธุรกิจนั้น) ในรัฐเดียวกันกับผู้โอน ยกเว้น (A) การโอน การขนส่ง หรือการนำส่งอาวุธในกรณีผู้มีสิทธิได้รับอาวุธตามพินัยกรรมตามกฎหมายหรือเป็นทายาทผู้ได้มาซึ่งอาวุธในมรดกที่ไม่มีพินัยกรรม หากเป็นผู้ที่ได้รับอนุญาตในการได้มาหรือครอบครองอาวุธตามกฎหมายของรัฐที่ตนอาศัยอยู่ (B) การให้ยืมหรือให้เช่าอาวุธเป็นการชั่วคราวแก่ผู้ที่ใช้เพื่อจุดประสงค์ทางการกีฬาโดยถูกกฎหมาย

(6) สำหรับบุคคลที่เกี่ยวข้องในการได้มาหรือพยายามให้ได้มาซึ่งอาวุธหรือกระสุนจาก ผู้นำเข้าที่ได้รับอนุญาต ผู้ผลิตที่ได้รับอนุญาต ผู้แทนจำหน่ายที่ได้รับอนุญาต และนักสะสมที่ได้รับอนุญาต โดยมีเจตนาหลอกลวง โดยการพูดเท็จ ปลอมแปลงเอกสาร แสดงพยานหลักฐานเท็จ หรือบิดเบือนข้อมูล เพื่อที่จะหลอกลวงผู้นำเข้า ผู้ผลิต ตัวแทนจำหน่าย หรือนักสะสม ว่าการขายหรือการจัดหาอาวุธหรือกระสุนนั้นกระทำถูกต้องตามที่กฎหมายกำหนดไว้

- (7) สำหรับบุคคลที่ผลิตที่ผลิตหรือนำเข้ากระสุนเจาะเกราะ เว้นแต่
- (A) การผลิตกระสุนเพื่อใช้ในหน่วยงานราชการของสหรัฐอเมริกาและรัฐอื่นๆ
 - (B) การผลิตกระสุนเพื่อการส่งออก
 - (C) การผลิตกระสุนเพื่อใช้ในการทดลองซึ่งได้รับอนุญาตโดยอัยการสูงสุด
- (8) สำหรับบุคคลที่ผลิตที่ผลิตหรือนำเข้าเพื่อขายหรือจัดส่งกระสุนเจาะเกราะ เว้นแต่ จะเป็นการขายหรือการจัดส่ง
- (A) เพื่อใช้ในหน่วยงานราชการของสหรัฐอเมริกาและรัฐอื่นๆ
 - (B) เพื่อการส่งออก
 - (C) เพื่อใช้ในการทดลองซึ่งได้รับอนุญาตโดยอัยการสูงสุด
- (9) สำหรับบุคคลอื่นที่ไม่ใช่ผู้นำเข้าที่ได้รับอนุญาต ผู้ผลิตที่ได้รับอนุญาต ผู้แทนจำหน่ายที่ได้รับอนุญาต และนักสะสมที่ได้รับอนุญาต และไม่ได้อาศัยอยู่ในสหรัฐอเมริกา ในการได้มาซึ่งอาวุธ เว้นแต่ใช้เพื่อจุดประสงค์ทางการกีฬาโดยถูกกฎหมาย

จากความในมาตรา 922 ซึ่งกำหนดข้อห้ามบุคคลกระทำความผิดกฎหมายไว้ จะเห็นได้ว่า มีการแยกกำหนดการกระทำที่ถือว่าผิดกฎหมาย โดยกำหนดแยกเป็นกรณีบุคคลทั่วไป และ กรณีผู้นำเข้า ผู้ผลิต ผู้แทนจำหน่าย หรือนักสะสมที่ได้รับอนุญาต ซึ่งเป็นกรณีที่เป็นการควบคุมตรวจสอบภายหลังจากการได้รับอนุญาตจากอัยการสูงสุดแล้ว แสดงให้เห็นว่า แม้ประเทศสหรัฐอเมริกาจะเป็นประเทศที่มีระบบการควบคุมอาวุธปืนอย่างเสรี แต่ก็ยังคงการควบคุมตรวจสอบในภายหลังจากการอนุญาตแล้วเช่นกัน ซึ่งการกำหนดการกระทำที่ถือว่าผิดกฎหมายไว้ตามบทบัญญัติมาตรา 922 ข้างต้น กำหนดครอบคลุมถึงบุคคลทุกประเภทที่ได้รับอนุญาต

นอกจากนี้มีข้อที่น่าสนใจ คือ มาตรา 922 (6) ที่กำหนดกรณีบุคคลที่เกี่ยวข้องในการได้มาหรือพยายามให้ได้มาซึ่งอาวุธหรือกระสุนจาก ผู้นำเข้าที่ได้รับอนุญาต ผู้ผลิตที่ได้รับอนุญาต ผู้แทนจำหน่ายที่ได้รับอนุญาต และนักสะสมที่ได้รับอนุญาต โดยมีเจตนาหลอกลวง โดยการพูดเท็จ ปลอมแปลงเอกสาร แสดงพยานหลักฐานเท็จ หรือบิดเบือนข้อมูล เพื่อที่จะหลอกลวงผู้นำเข้า ผู้ผลิต ตัวแทนจำหน่าย หรือนักสะสม ว่าการขายหรือการจัดหาอาวุธหรือกระสุนนั้นกระทำถูกต้องตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ซึ่งถือเป็นกรณีที่เป็นการกำหนดกฎหมายไว้ในเชิงป้องกันให้บุคคลที่เกี่ยวข้องในการได้มาหรือพยายามให้ได้มาซึ่งอาวุธหรือกระสุน ต้องแสดงเจตนาบริสุทธิ์ และต้องแสดงพยานหลักฐานตามจริง มิฉะนั้น ถือว่ามีความผิดตามมาตรา 922 (6)

มาตรา 922 (b)⁹ ข้อห้ามการขายอาวุธ

(b) กรณีต่อไปนี้ถือว่าผิดกฎหมายสำหรับ ผู้นำเข้าที่ได้รับอนุญาต ผู้ผลิตที่ได้รับอนุญาต ผู้แทนจำหน่ายที่ได้รับอนุญาต หรือนักสะสมที่ได้รับอนุญาต ในการขายหรือจัดส่ง

(1) อาวุธหรือกระสุนในบุคคลผู้ได้รับอนุญาตโดยรัฐหรือมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าอายุต่ำกว่า 18 ปี และอาวุธหรือกระสุน ยกเว้นปืนสั้น ปืนไรเฟิล ให้แก่บุคคลผู้ได้รับอนุญาตโดยรัฐหรือมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าอายุต่ำกว่า 21 ปี

(2) อาวุธให้แก่บุคคลในรัฐใดก็ตามที่การซื้อหรือครอบครองของบุคคลนั้นจะเป็นการฝ่าฝืนกฎหมายของรัฐใดรัฐหนึ่ง หรือพระราชกฤษฎีกาที่ได้รับการตีพิมพ์ ณ สถานที่ขาย จัดส่ง หรือสถานที่ตั้งอื่น เว้นแต่รัฐหรือมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าการซื้อหรือครอบครองของบุคคลนั้นจะไม่เป็นการฝ่าฝืนกฎหมายของรัฐใดรัฐหนึ่ง หรือพระราชกฤษฎีกาที่ได้รับการตีพิมพ์

(3) อาวุธให้แก่บุคคลผู้ได้รับอนุญาตโดยรัฐหรือมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่า ไม่ได้อาศัยอยู่ (หรือในกรณีเป็นบริษัทหรือองค์กรธุรกิจอื่น ได้แก่ที่ตั้งขององค์กรธุรกิจนั้น) ในรัฐที่ผู้ได้รับอนุญาตมีสำนักงานตั้งอยู่ ยกเว้น (A) การขายหรือจัดส่งปืนไรเฟิลหรือปืนสั้นให้บุคคลที่อาศัยอยู่นอกรัฐของผู้ได้รับอนุญาตที่ทั้งผู้รับโอนและผู้โอนได้มาพบกันเพื่อให้การโอน และการขาย การจัดส่ง และการได้มาเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายภายใต้กฎหมายของทั้งสองรัฐ (โดยผู้ผลิตที่ได้รับอนุญาต ผู้นำเข้า และผู้แทนจำหน่าย ได้ถูกสันนิษฐานไว้ก่อนว่าได้รับรู้ถึงกฎหมายของรัฐและพระราชกฤษฎีกาที่ได้รับการตีพิมพ์ของทั้งสองรัฐ) (B) การให้ยืมหรือให้เช่าอาวุธเป็นการชั่วคราวแก่ผู้ที่ใช้เพื่อจุดประสงค์ทางการกีฬาโดยถูกกฎหมาย

(4) อุปกรณ์ทำลาย ปืนกล (ตามความใน section 5485 ของประมวลกฎหมายว่าด้วยภาษีอากร 1945) ปืนล่าสัตว์ล่ากล้องสั้น ปืนไรเฟิลล่ากล้องสั้น ให้แก่บุคคลโดยยกเว้นให้ได้รับการอนุญาตเป็นกรณีพิเศษจากอัยการสูงสุดในกรณีที่เกี่ยวข้องกับความจำเป็นและความปลอดภัยสาธารณะ

(5) อาวุธหรือกระสุนเจาะเกราะให้แก่บุคคลใด เว้นแต่ผู้ได้รับอนุญาตจะมีการบันทึกชื่อ อายุ ที่อยู่ของบุคคลนั้น หรือหลักฐานและสถานที่ตั้งขององค์กรธุรกิจนั้นๆ กรณีเป็นบริษัทหรือองค์กรธุรกิจอื่น

อนุมาตรา (1)-(4) ของวรรคนี้ ไม่รวมถึงการทำธุรกรรมระหว่างผู้นำเข้าที่ได้รับอนุญาต ผู้ผลิตที่ได้รับอนุญาต ผู้แทนจำหน่ายที่ได้รับอนุญาต และนักสะสมที่ได้รับอนุญาต อนุมาตรา (4) ของวรรคนี้ไม่รวมถึงการขายหรือนำส่งให้แก่องค์กรวิจัยที่จัดตั้งขึ้นโดยอัยการสูงสุด

⁹The Gun Control Act 1968 Section 922 (b)

(C)¹⁰ ในกรณีที่ไม่ได้ห้ามไว้ในบทนี้ ผู้นำเข้าที่ได้รับอนุญาต ผู้ผลิตที่ได้รับอนุญาต ผู้แทนจำหน่ายที่ได้รับอนุญาต อาจขายอาวุธให้กับบุคคลที่ไม่ได้มาปรากฏตัวยังสถานที่ประกอบธุรกิจก็ได้ ถ้า

(1) ผู้รับโอนส่งเอกสารรับรองในลักษณะดังต่อไปนี้มายังผู้โอน

“ภายใต้บทลงโทษตามกฎหมาย ข้าพเจ้าสาบานว่า กรณีอาวุธปืนอื่นนอกเหนือจากปืนสั้นและปืนไรเฟิล ข้าพเจ้าอายุ 21 ปีหรือมากกว่า หรือกรณีปืนสั้นหรือปืนไรเฟิล ข้าพเจ้าอายุ 18 ปี หรือมากกว่า และไม่ถูกห้ามให้รับอาวุธระหว่างรัฐหรือระหว่างประเทศ การรับอาวุธของข้าพเจ้าจะไม่ฝ่าฝืนกฎใดๆ ของรัฐและพระราชกฤษฎีกาที่ได้รับการตีพิมพ์ ในที่ที่ข้าพเจ้าอาศัยอยู่...”

(2) ก่อนมีการส่งอาวุธ ผู้โอนต้องยื่นสำเนาเอกสารรับรองข้างต้นพร้อมด้วยรายละเอียดของอาวุธไปยังเจ้าหน้าที่กฎหมายของรัฐที่ผู้รับโอนอาศัยอยู่และได้รับหลักฐานให้ส่งหรือปฏิเสธส่งกลับมา

(3) ผู้โอนได้จัดส่งเข้าไปอย่างต่ำเป็นเวลา 7 วัน นับแต่ได้รับหลักฐานการอนุมัติการส่งหรือปฏิเสธการส่ง

สำเนาเอกสารรับรองและสำเนาใบอนุญาตจากเจ้าหน้าที่กฎหมายรวมถึงหลักฐานการรับหรือไม่รับอาวุธจะต้องเก็บไว้เป็นบันทึกในการได้มาซึ่งอาวุธของผู้ที่ได้รับอนุญาต

(d)¹¹ ถือว่าผิดกฎหมายสำหรับบุคคลใดๆ ที่ขายหรือจัดหาอาวุธหรือกระสุนให้แก่บุคคลที่ตนรู้หรือมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าบุคคลดังกล่าว

(1) อยู่ภายใต้ข้อกล่าวหา หรือถูกศาลตัดสินว่ามีความผิดในความผิดซึ่งมีโทษจำคุกเกินกว่า 1 ปี

(2) เป็นผู้หลบหนีคดี

(3) เป็นผู้ใช้สารควบคุมอย่างผิดกฎหมายหรือติดสารควบคุม (ตามความใน Section 102 พระราชบัญญัติสารควบคุม (21 u.s.c 202))

(4) ได้รับการวินิจฉัยว่าผิดปกติทางจิตหรือเคยเข้ารับการรักษาในสถาบันทางจิตเวชใดๆ

(5) เป็นชาวต่างประเทศที่เข้ามายังสหรัฐอเมริกาโดยผิดกฎหมาย

(6) ถูกปลดออกจากกองทัพภายใต้เงื่อนไขขาดศีลธรรม

(7) เป็นประชากรของสหรัฐอเมริกาซึ่งต่อมาได้ถูกประกาศตัดสิทธิ

¹⁰The Gun Control Act 1968 Section 922 (c)

¹¹The Gun Control Act 1968 Section 922 (d)

(8) เป็นบุคคลที่ถูกศาลสั่งไม่ให้เข้าใกล้ รังควาน สะกดรอยตาม หรือข่มขู่ แก่ผู้ใกล้ชิดซึ่งเป็นผู้ใหญ่หรือเด็ก เนื่องจากมีเหตุอันควรเชื่อว่าจะทำให้เกิดความกลัวว่าจะเกิดการบาดเจ็บทางกายแก่ผู้ใกล้ชิดซึ่งเป็นผู้ใหญ่หรือเด็ก ยกเว้นคำสั่งศาลที่

(A) มีคำสั่งออกมาหลังการประกาศของศาลและบุคคลที่ถูกศาลสั่งดังกล่าว มีโอกาสที่จะมีส่วนเกี่ยวข้อง และ

(B)

(i) รวมถึงพบว่าบุคคลที่ถูกศาลสั่งดังกล่าวได้แสดงอาการคุกคาม อันเชื่อได้ว่าจะก่อให้เกิดอันตรายต่อความปลอดภัยทางกายแก่ผู้ใกล้ชิดซึ่งเป็นผู้ใหญ่หรือเด็ก หรือ

(ii) โดยมีข้อห้ามการใช้ พยายามใช้ หรือข่มขู่โดยใช้กำลังทางกายภาพแก่ผู้ใกล้ชิดซึ่งเป็นผู้ใหญ่หรือเด็ก เนื่องจากมีเหตุอันควรเชื่อว่าจะทำให้เกิดการบาดเจ็บทางกาย

(9) ถูกตัดสินว่ามีความผิดในความผิดอาญาประเภทไม่ร้ายแรงที่เกี่ยวกับความรุนแรง

จากความในมาตรา 922 (b) ที่กำหนดข้อห้ามการขายอาวุธไว้ โดยจะเห็นได้ว่า ข้อห้ามการขายอาวุธนี้ เป็นการห้าม ผู้นำเข้าที่ได้รับอนุญาต ผู้ผลิตที่ได้รับอนุญาต ผู้แทนจำหน่ายที่ได้รับอนุญาต หรือนักสะสมที่ได้รับอนุญาต ซึ่งการห้ามตามมาตรานี้ หากฝ่าฝืน ถือว่าผิดกฎหมาย อันเป็นการบัญญัติกฎหมายไว้ให้ผู้นำเข้าที่ได้รับอนุญาต ผู้ผลิตที่ได้รับอนุญาต ผู้แทนจำหน่ายที่ได้รับอนุญาต หรือนักสะสมที่ได้รับอนุญาต ต้องมีความระมัดระวัง และไม่ประมาทในการขายอาวุธ ทั้งนี้ เพื่อให้เกิดความสงบเรียบร้อยและความปลอดภัยในสังคม

ส่วนในกรณีที่กฎหมายไม่ได้ห้ามซึ่งกำหนดไว้ในมาตรา 922 (C) ก็มีการกำหนดในเชิงป้องกันให้ผู้นำเข้าที่ได้รับอนุญาต ผู้ผลิตที่ได้รับอนุญาต ผู้แทนจำหน่ายที่ได้รับอนุญาต อาจขายอาวุธให้กับบุคคลที่ไม่ได้มาปรากฏตัวยังสถานที่ประกอบธุรกิจก็ได้ ถ้ามีการส่งเอกสารรับรองต่างๆ ตามที่กฎหมายกำหนดไว้ เพื่อให้แน่ใจว่าบุคคลนั้นมีคุณสมบัติของผู้ขออนุญาตตามที่กฎหมายกำหนดไว้

นอกจากนี้ กรณีตามมาตรา 922 (d) เป็นการกำหนดความผิดสำหรับบุคคลทั่วไปที่ขายหรือจัดหาอาวุธ หรือกระสุนให้แก่บุคคลที่ตนรู้หรือมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่ามีลักษณะต้องห้ามตามที่กฎหมายกำหนดไว้ จะเห็นได้ว่า กฎหมายกำหนดเป็นความผิดเพียงว่าบุคคลนั้นขายหรือจัดหาอาวุธหรือกระสุน ให้แก่บุคคลที่ตนรู้หรือมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่ามีลักษณะต้องห้ามตามที่กฎหมายกำหนดโดยสันนิษฐานไว้ก่อน ซึ่งเป็นการบัญญัติกฎหมายในลักษณะเป็นบทสันนิษฐาน เพื่อเป็นการควบคุมให้บุคคลทั่วไปที่ขายหรือจัดหาอาวุธหรือกระสุนต้องมีความระมัดระวัง

การเพิกถอนใบอนุญาต

The Gun Control Act 1968 หรือ พระราชบัญญัติควบคุมอาวุธปืน 1968 ได้มีการกำหนดให้มีการเพิกถอนใบอนุญาตได้ ภายหลังจากได้มีการออกใบอนุญาตแล้ว โดยกำหนดไว้ในมาตรา 922 (e) ซึ่งมีความดังต่อไปนี้

มาตรา 922 (e)¹²

(e) อัยการสูงสุดอาจเพิกถอนใบอนุญาตที่ออกภายใต้มาตรานี้ หากทราบหรือมีโอกาสดูแลเห็นว่า ผู้ถือใบอนุญาตนั้นมีเจตนาจะฝ่าฝืนข้อกำหนดใดๆ ในบทนี้หรือกฎเกณฑ์ที่อัยการสูงสุดกำหนดไว้ในบทนี้

จากความในมาตรา 922 (e) ข้างต้นจะเห็นได้ว่า ผู้มีอำนาจในการเพิกถอนใบอนุญาต ภายหลังจากได้มีการออกใบอนุญาตแล้ว คือ อัยการสูงสุด ซึ่งเป็นบุคคลเดียวกันกับผู้มีอำนาจในการอนุญาต นอกจากนี้ กรณีที่จะเพิกถอนใบอนุญาตได้นั้น เป็นการกำหนดไว้เพียงกว้างๆ เพียงว่าหากทราบหรือมีโอกาสดูแลเห็นว่า ผู้ถือใบอนุญาตนั้นมีเจตนาจะฝ่าฝืนข้อกำหนดใดๆ ในบทนี้หรือกฎเกณฑ์ที่อัยการสูงสุดกำหนดไว้ในบทนี้ แสดงให้เห็นว่ากฎหมายให้เป็นดุลยพินิจของอัยการสูงสุดในการพิจารณาเพิกถอนใบอนุญาต โดยเหตุที่จะพิจารณาเพิกถอนใบอนุญาตที่กฎหมายกำหนดว่า “มีเจตนาจะฝ่าฝืนข้อกำหนดใดๆ ในบทนี้” กรณีนี้ต้องพิจารณาตามเหตุที่กำหนดไว้ในมาตรา 922 ซึ่งจากที่กล่าวมาแล้วข้างต้นว่า มาตรานี้เป็นการกำหนดเกี่ยวกับข้อห้าม ซึ่งหากฝ่าฝืนข้อห้ามจึงจะเป็นการกระทำความผิดตามกฎหมาย

การพกพาอาวุธปืน

The Gun Control Act 1968 หรือ พระราชบัญญัติควบคุมอาวุธปืน 1968 ได้มีการกำหนดบทบัญญัติเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนไว้ ตามมาตรา 926 ซึ่งมีความละเอียด ดังต่อไปนี้

มาตรา 926A¹³ การพกพาอาวุธปืนระหว่างรัฐ

ตามบทบัญญัติอื่นๆของกฎหมายหรือกฎหรือข้อบังคับของรัฐหรือเมืองใด บุคคลผู้ไม่ได้ต้องห้ามตามบทเกี่ยวกับการพกพา การส่ง หรือ การรับอาวุธปืนจะมีสิทธิพกพาอาวุธปืนเพื่อวัตถุประสงค์ใดๆ ตามกฎหมายจากสถานที่ซึ่งบุคคลนั้นสามารถครอบครองอย่างถูกกฎหมายและพกพาอาวุธปืนดังกล่าวไปยังสถานที่อื่น ที่สามารถครอบครองและพกพาอาวุธปืนได้อย่างถูกกฎหมาย ในระหว่างการพกพาอาวุธปืนดังกล่าว ต้องถูกถอดกระสุนปืนและทั้งอาวุธปืนและกระสุนปืนต้องไม่

¹²The Gun Control Act 1968 Section 922 (e)

¹³The Gun Control Act 1968 Section 926 A

สามารถเข้าถึงได้ทันที หรือ ไม่สามารถเข้าถึงได้โดยตรงจากห้องโดยสารของยานพาหนะ เช่น ในกรณีที่ยานพาหนะไม่ได้แยกส่วนจากห้องคนขับ อาวุธปืนหรือกระสุนปืนนั้นต้องบรรจุในภาชนะที่ล็อกไว้มากกว่าบรรจุไว้ในลิ้นชักหรือคอนโซลหน้ารถ

จากความในบทบัญญัติข้างต้น จะเห็นได้ว่าเป็นบทบัญญัติที่กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับความปลอดภัยในการพกพาอาวุธปืน

มาตรา 926B¹⁴ การพกพาอาวุธปืนโดยเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย

(a) ตามบทบัญญัติอื่นๆของกฎหมายหรือกฎหรือข้อบังคับของรัฐหรือเมืองใด บุคคลผู้เป็นเจ้าของที่บังคับใช้กฎหมายและบุคคลผู้ถือบัตรประจำตัวตาม (d) อาจพกพาอาวุธปืนที่ถูกจัดส่งหรือพกพาเพื่อการค้าภายในรัฐหรือต่างประเทศ ภายใต้ (b)

(b) ในส่วนนี้จะไม่ตีความรวมถึงหรือจำกัดกฎหมายของรัฐ

(1) ใบอนุญาตส่วนบุคคลหรือนิติบุคคลที่ต้องห้ามหรือจำกัดการครอบครองอาวุธปืนในที่ดินของเขา หรือ

(2) การห้ามหรือจำกัดการครอบครองอาวุธปืนในที่ดินของรัฐหรือรัฐบาลท้องถิ่น กองบัญชาการ อาคาร ฐานที่ตั้ง หรือสวนสาธารณะ

(c) คำว่า “เจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย” หมายถึง พนักงานของหน่วยงานรัฐบาลผู้ซึ่ง

(1) ได้รับอนุญาตตามกฎหมายให้มีส่วนร่วมในการป้องกัน การตรวจสอบ การสอบสวน การดำเนินคดี หรือ การกักขังบุคคลใดๆซึ่งละเมิดต่อกฎหมายและมีอำนาจตามกฎหมายในการจับกุมหรือสงสัย ภายใต้มาตรา 807 (b) ของบทที่ 10 กฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา(มาตรา 7(b) ตามประมวลกฎหมายว่าด้วยการพิจารณาคดีในศาลทหาร (Uniform Code of Military Justice))

(2) ได้รับอนุญาตจากหน่วยงานให้พกพาอาวุธปืน

(3) มิได้เป็นเรื่องของการดำเนินการใดๆทางวินัยโดยหน่วยงานซึ่งอาจส่งผลในการระงับหรือสูญเสียอำนาจของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

(4) ตรงตามมาตรฐาน ถ้ามีการก่อตั้งโดยหน่วยงานที่ซึ่งต้องการพนักงานประจำในการใช้อาวุธปืน

(5) ไม่ได้อยู่ภายใต้อิทธิพลของแอลกอฮอล์หรือของมีนเมา หรือ ยาเสพติด ประสาท หรือสารอื่น และ

(6) ไม่ได้ถูกห้ามโดยรัฐบาลกลางจากการรับอาวุธปืน

¹⁴The Gun Control Act 1968 Section 926 B

(d) หน่วยงานของรัฐต้องการบัตรประจำตัวที่ระบุภาพถ่ายโดยหน่วยงานของรัฐบาล ที่ระบุตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายของหน่วยงาน

(e) คำว่า “อาวุธปืน” ที่ใช้ในส่วนนี้

(1) ยกเว้นในอนุมาตรานี้ จะมีความหมายเหมือนกับมาตรา 921

(2) รวมไปถึงกระสุนปืนที่ไม่ต้องห้ามอย่างชัดแจ้งโดยรัฐบาลกลางหรือบทบัญญัติของพระราชบัญญัติอาวุธปืนของสหรัฐอเมริกา (National Firearms Act)

(3) ไม่รวมถึง

(A) ปืนกลใดๆ (ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 5845 ของพระราชบัญญัติอาวุธ

ปืนของสหรัฐอเมริกา (National Firearms Act)

(B) ปืนเก็บเสียงใดๆ (ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 921 ของบทนี้)

และ

(C) อุปกรณ์ทาลายใดๆ (ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 921 ของบทนี้)

(f)149 เพื่อวัตถุประสงค์ในส่วนนี้ เจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมายของสถานีตำรวจรถไฟ (Amtrak Police Department) เจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมายของธนาคารกลาง หรือเจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมายของสาขาการบริหารของรัฐบาลกลางผู้เป็นพนักงานของหน่วยงานรัฐบาลซึ่งมีอำนาจโดยกฎหมายที่จะมีส่วนร่วม หรือ ดูแล ป้องกัน ตรวจสอบ สอบสวน หรือ ดำเนินคดี หรือ กักขังบุคคลใด

3.1.2 กฎหมายควบคุมอาวุธปืนในระดับมลรัฐ

รัฐนิวยอร์ก (The New York Secure Ammunition and Firearms Enforcement Act of 2013)

จากแผนควบคุมอาวุธปืนของประธานาธิบดี บารัค โอบามา (Barack Obama) “Now is the time” ส่งผลให้รัฐนิวยอร์กได้ผ่านร่างกฎหมายในสิ่งที่กลุ่มสนับสนุนระบุว่า เป็นกฎหมายที่เข้มงวดต่อการเป็นเจ้าของอาวุธปืน ส่งผลให้นิวยอร์กกลายเป็นรัฐแรกของประเทศสหรัฐอเมริกาที่ออกกฎหมายเพื่อมาควบคุมอาวุธปืน ภายหลังจากการสังหารหมู่ที่โรงเรียนประถมแซนดีฮุก ในรัฐคอนเนตทิคัต ในวันที่ 14 ธันวาคม พุทธศักราช 2555 โดยสมาชิกสภานิติบัญญัติท้องถิ่นในรัฐนิวยอร์ก ได้ผ่านร่างกฎหมายควบคุมอาวุธปืนฉบับนี้ด้วยคะแนน 104 ต่อ 43 เสียง และสมาชิก

วุฒิสภาาระดับท้องถิ่นสนับสนุนร่างกฎหมายนี้ด้วยคะแนน 43 ต่อ 18 เสียง¹⁵ เป็นการแสดงให้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงของกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของรัฐนิวยอร์ก อันเป็นรัฐหนึ่งใน 50 รัฐของประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีความเข้มงวดมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม

พระราชบัญญัติการบังคับใช้กระสุนปืนและอาวุธปืนนิวยอร์ก ค.ศ. 2013 (NY SAFE ACT of 2013)¹⁶

วัตถุประสงค์: เพื่อป้องกันชาวนิวยอร์กโดยลดความพร้อมของอาวุธจู่โจมและยับยั้งอาชญากรรมที่เกิดจากการใช้อาวุธปืนในขณะที่ส่งเสริมความยุติธรรม ความสอดคล้อง และประสิทธิภาพในวิธีการเพื่อให้มั่นใจว่านักกีฬาและผู้เป็นเจ้าของอาวุธปืนที่ถูกต้องตามกฎหมายจะมีความเพลิดเพลินอย่างเต็มรูปแบบในอาวุธปืนที่พวกเขาเหล่านั้นมีสิทธิ เครือข่ายแนวคิดทางกฎหมาย จัดหาสิ่งที่ยากที่สุด ครอบคลุมที่สุด และคำตอบที่สมดุลของชาติเกี่ยวกับความรุนแรงของอาวุธปืน กฎหมายนี้เป็นครั้งแรกที่นิวยอร์กมีการห้ามอย่างสมบูรณ์สำหรับซองบรรจุกระสุนที่มีความจุในระดับสูงที่มีมาก่อนปี ค.ศ. 1994 กล่าวคือห้ามซองบรรจุกระสุนที่บรรจุเกิน 7 นัด (จากเดิม คือ 10 นัด) ทั้งยังติดตามการซื้อกระสุนในเวลาจริงเพื่อเตือนการอนุญาตสำหรับผู้ซื้อในปริมาณมาก ขณะที่ตรวจสอบประวัติผู้ซื้อด้วย

ในช่วงการปฏิรูปกฎหมายเข้าร่วมกับจุดอ่อนของโครงสร้างในรัฐปัจจุบัน เพื่อนำมาซึ่งความมั่นคงและความมีเหตุผลซึ่งเป็นรากฐานที่สำคัญของสังคมที่ปลอดภัย มาตรฐานหนึ่งเดียวของการข้ามรัฐ เพื่อให้มั่นใจว่าเจ้าของอาวุธปืนที่ถูกต้องตามกฎหมายได้รับใบอนุญาตอย่างรวดเร็วในขณะที่ผู้ถูกต้องห้ามถูกปฏิเสธสิทธิประโยชน์ ฐานข้อมูลมลรัฐจะจัดเก็บการจดทะเบียนในปัจจุบันและป้องกันอันตรายหรือความไม่แน่นอนในการครอบครองเป็นเจ้าของอาวุธปืน กฎใหม่นี้ได้ปิดช่องโหว่แต่ไม่รวมการขายอาวุธปืนจากการตรวจสอบประวัติของรัฐบาล ทำให้ข้อกำหนดของเจ้าของอาวุธปืนของรัฐรัดกุมขึ้นโดยบุคคลที่ป่วยทางจิตเวชอย่างรุนแรง มีความต้องการที่เก็บรักษาอาวุธปืนสำหรับ

¹⁵ ryt9.com, สืบค้นเมื่อวันที่ 5 มีนาคม 2559, <http://www.ryt9.com/s/iqry/1569613>

¹⁶ Ny senate, “Enacts the NY SAFE Act of 2013,” Accessed May 5, 2016, <http://open.nysenate.gov/legislation/bill/s2230-2013>

เจ้าของผู้ที่อยู่อาศัยร่วมกันกับบุคคลที่มีประวัติอาชญากรรม อยู่ภายใต้คำสั่งของการป้องกันหรือบุคคลผู้ซึ่งป่วยทางจิตโดยไม่รู้ตัว กฎหมายนี้ยังสร้างสิ่งใหม่และเพิ่มโทษสำหรับการใช้อาวุธปืนที่ไม่ถูกต้อง และ เพิ่มการป้องกันสำหรับผู้ตกเป็นเหยื่อความรุนแรงในครอบครัวโดยการส่งมอบอาวุธปืนและการระงับใบอนุญาตอาวุธปืนและการเพิกถอนในกรณีการป้องกันนั้นได้ถูกฟ้องร้อง

คำแถลงการณ์ที่สนับสนุน

อาวุธปืนที่อยู่ในเงื้อมมือคนผิวดำนั้น เปรียบเสมือนอาวุธที่ไม่สามารถบอกได้ว่าจะไปทำลายและทำให้เกิดโศกนาฏกรรมแก่สมาชิกในครอบครัวหรือสมาชิกในชุมชนซึ่งอาจจะถูกพรากไปในพันที่การกราดยิงทำให้ความรู้สึกปลอดภัยในพื้นที่สาธารณะถูกทำลาย ในทั่วประเทศความรุนแรงจากอาวุธปืนได้ทำลายชีวิตกว่า 30,000 ต่อปี

ในขณะที่บทแก้ไขเพิ่มเติมที่สองของรัฐธรรมนูญให้สิทธิอันชอบธรรมในการเก็บและครอบครองอาวุธปืน ศาลสูงสหรัฐได้กล่าวว่า “สิทธิดังกล่าวนี้ไม่มีขีดจำกัด คดีระหว่างเขตปกครองพิเศษโคลัมเบียกับเฮลเลอร์ (Heller), 554 U.S. 570, 595, 626 (2008) ในคดีเฮลเลอร์ศาลสูงได้อธิบายว่า “ในความคิดเห็นของเราไม่มีอะไรที่ควรสงสัยสำหรับข้อห้ามอันยาวนานในการครอบครองอาวุธปืนโดยอาชญากรหรือผู้ป่วยทางจิตหรือกฎหมายห้ามพกพาอาวุธปืนในสถานที่สำคัญ เช่น โรงเรียน และสถานที่ราชการ หรือเงื่อนไขของกฎหมายหรือคุณสมบัติของการค้าขายอาวุธปืน” 554 U.S. at 626-27 ศาลยอมรับ “ประวัติศาสตร์ประเพณีการห้ามพกพาอาวุธปืนของความอันตรายและผิดปกติของอาวุธเหมือนกัน” กฎหมายนี้ได้เอาใจใส่คำแนะนำของศาลสูงโดยกลั่นกรองและเพิ่มเติมข้อห้ามเกี่ยวกับอาวุธจู่โจม และเพิ่มความปลอดภัยให้แก่ชาวเมืองนิวยอร์กในขณะที่ยินยอมตามบทแก้ไขเพิ่มเติมที่สองด้วย

อาวุธบางอย่างมีอันตรายมากและกระสุนนั้นมีความร้ายแรง เราไม่สามารถจะขายสิ่งเหล่านั้นในรัฐอีกต่อไป อาวุธจู่โจมที่มีลักษณะทางทหารแบบที่ซึ่งไม่มีความจำเป็นสำหรับการล่าสัตว์และการกีฬา อาวุธชนิดนี้ การทดสอบที่นำมาใช้ในกฎหมายฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อนำความเรียบง่ายของคำนิยามเน้นไปที่การทำให้เป็นอันตรายถึงแก่ความตายได้ของอาวุธ โดยขยายคุณสมบัติเฉพาะ ได้รับความอยากของการรักษาพยาบาลของอาวุธปืนให้ทันสมัยต่อการเปลี่ยนแปลงใน

การออกแบบอาวุธปืน หนึ่งในคุณลักษณะทดสอบคือวิธีการที่ครอบคลุมให้มากขึ้นสำหรับการใช้อาวุธอันตรายเหล่านี้¹⁷

กระสุนปืน

ก่อนหน้านี้รัฐได้มีการจำกัดของบรรจุกระสุนปืนหลายนัด เนื่องจากไม่สามารถที่จะบอกถึงความแตกต่างระหว่างของบรรจุกระสุนที่ถูกผลิตก่อนหรือหลังวันที่ได้ประกาศการจำกัดดังกล่าว กฎหมายฉบับนี้ได้ห้ามการครอบครองของบรรจุกระสุนที่สามารถบรรจุได้มากกว่า 10 นัด ไม่ว่าจะมีการผลิตในวันใดก็ตาม ปัจจุบันบุคคลสามารถที่จะครอบครองได้เฉพาะของบรรจุกระสุนที่สามารถบรรจุได้มากกว่า 7 นัด เท่านั้น และจะได้รับอนุญาตที่จะบรรจุกระสุนได้เพียง 7 นัด

กฎหมายใหม่นี้ยังจะระบุตัวบุคคลผู้ซื้อกระสุนปืนจำนวนมาก ไม่ว่าจะซื้อจากบุคคลหรืออินเทอร์เน็ต ผู้ขายต้องระบุชื่อของผู้ซื้อแก่ฐานข้อมูลจำลองของรัฐหลังจากฐานข้อมูลส่วนกลางที่เรียกว่า “NICS” ได้ทำให้แน่ใจว่าผู้ซื้อไม่ได้เป็นบุคคลต้องห้ามตามกฎหมายในการครอบครองกระสุนปืน ผู้ขายกระสุนปืนต้องให้ข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ในการบันทึกข้อมูลของรัฐ สำหรับการขายกระสุนปืนในแต่ละครั้ง รวมทั้งยอดขายกระสุนปืนด้วย

เพื่อที่จะป้องกันการหลีกเลี่ยงการควบคุมใหม่นี้ กฎหมายนี้ต้องการให้ผู้ขายไม่อาจจะอาศัยใน รัฐนิวยอร์ก หรือนอกรัฐส่งกระสุนปืนให้กับตัวแทนจำหน่ายในรัฐนิวยอร์ก ตัวแทนจำหน่ายนั้นต้อง เก็บรักษาบันทึกข้อมูลการขายกระสุนปืนและทำการตรวจสอบสถานะของผู้ที่ถูกตัดสิทธิเสมอ การจัดส่งกระสุนปืนโดยไม่ได้โอนตัวต่อตัวทำให้ไม่สามารถยืนยันตัวตนของผู้ซื้อผ่านการตรวจสอบบัตร ประจำตัวประชาชน เช่นนี้โดยปราศจากการยืนยันตัวตนของผู้ซื้อประโยชน์ของการตรวจสอบประวัติ และข้อมูลที่ได้ทำการบันทึกไว้ดังกล่าวได้ถูกหลีกเลี่ยงอย่างสมบูรณ์ กฎหมายต้องการให้การขาย กระสุนปืนทั้งหมดเป็นการขายโดยการโอนตัวต่อตัว จึงจะสามารถยืนยันตัวผู้ซื้อและทำการตรวจสอบ ประวัติผู้ซื้อ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสอดคล้องกับแผนงานนี้¹⁸

ใบอนุญาต

¹⁷ อ่างแล้ว เจริญธรรมที่ 10, น. 82- 83.

¹⁸ อ่างแล้ว เจริญธรรมที่ 10, น. 84.

ปัจจุบันในรัฐนิวยอร์ก นอกเมืองนิวยอร์ก เวสเชสเตอร์ นาสซิว และ ซัฟฟอล์ก ใบอนุญาตอาวุธปืนไม่มีวันหมดอายุ ไม่มีขั้นตอนการต่ออายุ หมายความว่า ไม่มีการทบทวนคุณสมบัติของผู้รับ ใบอนุญาต ดังนั้น เมื่อผู้ถือใบอนุญาตขาดคุณสมบัติที่จะพกพาอาวุธปืนภายหลังได้รับ ใบอนุญาต ผู้นั้น ก็ยังสามารถมีใบอนุญาตนั้นได้ กฎหมายนี้ต้องการให้บุคคลผู้ซึ่งถือใบอนุญาตอาวุธปืนมาให้รับรองอีก ครั้งทุกๆ 5 ปี การสอบตกของผู้ถือใบอนุญาตนั้นจะมีผลเป็นการถูกเพิกถอน ใบอนุญาต

ยิ่งไปกว่านั้น เพื่อให้แน่ใจว่าตามกฎหมาย ผู้ถือใบอนุญาตอาวุธปืนจะได้รับใบอนุญาตของพวกเขาอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่เป็นไปได้และเพื่อให้แน่ใจว่าความรวดเร็วและความถูกต้องในความสามารถของการจับผู้ถือใบอนุญาตด้วยการตัดสิทธิ์ เช่น การตัดสินว่ากระทำความผิดพระราชบัญญัติจึงได้ใช้ใบอนุญาตและการบันทึกฐานข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ขึ้น ฐานข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์จะจับคู่โดยทะเบียนบุคคลต้องห้ามของรัฐ (เช่น ผู้ที่มีประวัติอาชญากรรม มีคำสั่งให้ป้องกัน และเป็นโรคจิตซึ่งเป็นเจ้าของอาวุธปืนและมีใบอนุญาต) เช่นเดียวกับฐานข้อมูลต้องห้ามอื่นๆ เช่น ข้อมูลการตายเพื่อให้แน่ใจว่า ข้อมูลใบอนุญาตของนิวยอร์กทันสมัยเสมอ

นอกจากนี้ คำสั่งป้องกันมีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันเหยื่อความรุนแรงในครอบครัวจากผู้เสพยา และป้องกันการก่ออาชญากรรมที่รุนแรงที่เกิดขึ้น พระราชบัญญัติเพิ่มระดับการป้องกันสำหรับเหยื่อ ความรุนแรงในครอบครัวโดยเพิ่มบทบัญญัติเกี่ยวกับการครอบครองและการส่งมอบอาวุธปืนและ การระงับ และการเพิกถอน และ การขาดคุณสมบัติสำหรับใบอนุญาตโดยบุคคลผู้ที่ตอบสนองต่อคำสั่งป้องกัน พระราชบัญญัติได้เปลี่ยนแปลง พระราชบัญญัติศาลครอบครัวให้เหมือนหรือคล้ายคลึง กับการแก้ไขในปี ค.ศ. 2007 ที่แก้ไขโดยกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (CPL)

การขายอาวุธปืนโดยส่วนตัว

ภายใต้กฎหมายนิวยอร์กในปัจจุบัน การตรวจสอบประวัติของผู้ซื้ออาวุธปืนนั้นเป็นที่ต้องการ สำหรับการซื้ออาวุธปืนจากตัวแทนจำหน่ายและในการแสดงอาวุธปืน อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันบุคคล อาจจะทำการซื้อขายอาวุธปืนโดยผ่านบุคคลผู้ขายเป็นการส่วนตัวโดยไม่ต้องผ่านการตรวจสอบประวัติ กฎหมายต้องการการตรวจสอบประวัติสำหรับผู้ขายปืนทุกคน รวมไปถึงบุคคลผู้ขายเป็นการ

ส่วนตัว เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีบุคคลใดสามารถหลีกเลี่ยงกฎหมายในการรับซื้ออาวุธปืนจากบุคคลผู้ขายเป็นการส่วนตัว¹⁹

การจัดเก็บในสถานที่ที่ปลอดภัย

เพื่อป้องกันการครอบครองหรือใช้อาวุธปืนโดยไม่มีอำนาจ กฎหมายนี้ได้กำหนดให้บุคคลผู้เป็นเจ้าของอาวุธปืนหรือบุคคลผู้ซึ่งอาศัยอยู่กับบุคคลผู้เป็นเจ้าของอาวุธปืนโดยถูกจำกัดไม่ให้ครอบครองอาวุธปืนภายใต้บทบัญญัติของกฎหมายของรัฐบาลกลาง เพื่อที่จะทำให้อาวุธปืนนั้นอยู่ในสถานที่จัดเก็บที่ปลอดภัย หรือ ทำให้ไม่สามารถนำออกมาใช้ได้โดยใส่ตัวล็อคไว้ที่อาวุธปืนถ้าอาวุธปืนนั้นอยู่นอกเหนือการควบคุมของเจ้าของ

บุคคลผู้มีปัญหาสุขภาพจิต

กฎหมายนี้ได้เพิ่มบทบัญญัติเพื่อที่จะยกเลิกหรือระงับใบอนุญาตของบุคคลที่มีปัญหาสุขภาพจิต ตามความเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพจิต ที่สามารถจะก่อให้เกิดอันตรายต่อตัวเองหรือผู้อื่นหากได้ครอบครองอาวุธปืน กฎหมายได้ขยายและอธิบายกฎหมาย Kendra ในการให้บริการเพิ่มเติมสำหรับบุคคลผู้มีปัญหาสุขภาพจิต

บัญญัติใหม่และเพิ่มบทลงโทษทางอาญา

การบัญญัติใหม่และการแก้ไขมาตราของประมวลกฎหมายอาญานั้นมุ่งเน้นไปที่วิธีการของความรุนแรงของการพกพาอาวุธปืนไปที่ชุมชน ทำให้การบังคับใช้กฎหมายเป็นเครื่องมือที่ดีในการลงโทษและป้องกันการพกพาดังกล่าว การพกพาอาวุธปืนที่ผิดกฎหมายไปบนท้องถนนทำให้สวัสดิภาพของชุมชนทั้งหมดตกอยู่ในอันตราย บทบัญญัติเหล่านี้ทำให้แน่ใจว่ามีบทลงโทษที่เหมาะสมในการที่อาวุธปืนตกอยู่ในความครอบครองของบุคคลต้องห้าม ตลอดจนทำให้เด็กอยู่ในความเสี่ยงท่ามกลางอันตรายอื่นและกิจกรรมที่ผิดกฎหมายในการที่ครอบครองอาวุธปืนใกล้บริเวณโรงเรียน ยิ่งไปกว่านั้น ตระหนักถึงความรุนแรงซึ่งมีสาเหตุมาจากกลุ่มกิจกรรม กฎหมายได้กำหนดบทลงโทษสำหรับการเข้าร่วมกิจกรรมของกลุ่มซึ่งก่อให้เกิดอาชญากรรมที่รุนแรง กฎหมายนี้ยังประกอบไปด้วย

¹⁹ อ่างแล้ว เจริญธรรมที่ 10, น. 84.

บทบัญญัติใหม่เกี่ยวกับอันตรายที่ต้องเผชิญในทุกๆ วัน ซึ่งสามารถปกป้องชาวนิวยอร์กโดยการกำหนดโทษขั้นสูงสำหรับเจตนาทำให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย สำหรับในเรื่องการพกพาอาวุธปืนนั้น พระราชบัญญัติการบังคับใช้กระสุนปืนและอาวุธปืน นิวยอร์ก ค.ศ. 2013 (NY SAFE ACT of 2013) ไม่ได้ทำการแก้ไขจึงใช้บทบัญญัติเดิมในประมวล กฎหมายอาญาของรัฐนิวยอร์ก (NY Penal Code) โดยสรุปเรื่องการพกพาอาวุธปืนในรัฐนิวยอร์ก ดังนี้

ใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนพกของรัฐนิวยอร์กนั้นจะมีผลใช้ได้เพียง 5 เมืองนอกเมืองนิวยอร์ก เท่านั้น เว้นแต่จะได้รับการอนุญาตให้มีผลใช้โดยเมืองนิวยอร์กด้วย และไม่อาจพกพาอาวุธปืนพกเข้า ไปในเมืองนิวยอร์กได้ซึ่งรวมถึงกรณีใบอนุญาตพกพาเพื่อป้องกันตัวด้วย เว้นแต่จะเข้าเงื่อนไขยกเว้น บางประการ กล่าวคือ นอกเสียจากว่าจะได้รับการอนุญาตเป็นพิเศษจากอธิบดีตำรวจ²⁰

นิยาม

ตามมาตรา 265.00²¹ ประมวลกฎหมายอาญาของรัฐนิวยอร์ก อาวุธปืน หมายถึง

²⁰ อ่างแล้ว เจริญธรรมที่ 9, หน้า 82- 85.

²¹ 265.00 "Firearm" means

(a) any pistol or revolver; or (b) a shotgun having one or more barrels less than eighteen inches in length; or

(c) a rifle having one or more barrels less than sixteen inches in length; or

(d) any weapon made from a shotgun or rifle whether by alteration, modification, or otherwise if such weapon as altered, modified, or otherwise has an overall length of less than twenty-six inches; or

(e) an assault weapon. For the purpose of this subdivision the length of the barrel on a shotgun or rifle shall be determined by measuring the distance between the muzzle and the face of the bolt, breech, or breech lock when closed and when the shotgun or rifle is cocked; the overall length of a weapon made from a shotgun

- (a) ปืนพกหรือปืนลูกโม่ใดๆ
- (b) ปืนสั้นที่มีลำกล้องปืนหนึ่งกระบอกหรือมากกว่า โดยมีความยาวลำกล้องน้อยกว่า 18 นิ้ว หรือ
- (c) ปืนไรเฟิลที่มีลำกล้องปืนหนึ่งกระบอกหรือมากกว่า โดยมีความยาวลำกล้องน้อยกว่า 16 นิ้ว หรือ
- (d) อาวุธใดที่ทำจากปืนสั้นหรือปืนไรเฟิลโดยการแก้ไข หรือเปลี่ยนแปลง หรือนำอาวุธมา แก้ไขเปลี่ยนแปลงโดยมีความยาวโดยรวมน้อยกว่า 26 นิ้ว หรือ
- (e) อาวุธโจมตี เพื่อวัตถุประสงค์ในการวิจัยความยาวของลำกล้องของปืนสั้นหรือไรเฟิล จะ ถูกกำหนดโดยการวัดระยะห่างจากปากกระบอกปืนและหน้าไกปืน, ท้ายปืน หรือ เครื่องล๊อคไกปืน เมื่อถูกปิดและเมื่อปืนสั้นหรือไรเฟิลนั้นขึ้นนกล๊อค ความยาวโดยรวมของอาวุธที่ทำขึ้นจากปืนสั้นหรือไรเฟิลวัดจากปลายสุดของอาวุธวัดจากปลายสุดของริมเส้นขนานไปยังเส้นกึ่งกลางของปากกระบอก ลำกล้องปืน อาวุธปืนนั้นไม่รวมถึงปืนโบราณ

การขอใบอนุญาต

นิวยอร์กนั้นมีกฎหมายและข้อบังคับมากมายในการในการขอใบอนุญาตพกพา ซึ่งเป็นกระบวนการที่ใช้ระยะเวลานาน สิ่งที่ดีที่สุดที่ควรจะทำคือทำการตรวจสอบกับทางสำนักงานออกใบอนุญาตในเมืองหรือเขตที่ต้องการ เนื่องด้วยเขาจะมีวิธีกระบวนการดำเนินการของแต่ละท้องถิ่นที่ปฏิบัติกัน

จาก 59 เขตในการพิจารณาใบอนุญาต 55 เขต ระบุให้การออกใบอนุญาตปืนพกนั้นเป็นของศาลโดยให้ผู้พิพากษาเป็นตั้งเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจออกใบอนุญาต แต่อย่างไรก็ดี ในการตรวจสอบประวัติของผู้ขอ นั้นให้เป็นอำนาจของเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายภายในท้องถิ่น ในขณะที่ที่

or rifle is the distance between the extreme ends of the weapon measured along a line parallel to the center line of the bore. Firearm

เขตอำนาจศาลที่เหลือน้อย เขตเมืองนิวยอร์ก เขตปกครองแนสซอ และ เขตปกครองซัพพอล์กนั้น
เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจออกใบอนุญาตเป็นอธิบดีตำรวจ หรือนายอำเภอ โดยต้องขออนุญาตต่อเจ้าหน้าที่
ของเมือง หรือประเทศที่ผู้ขออาศัยอยู่ หรือสถานที่ที่ผู้มีงานทำ หรือสถานที่ประกอบธุรกิจตั้งอยู่หาก
เป็นพ่อค้า หรือเจ้าของร้านค้า²²

ใบอนุญาตในเขตปกครองแนสซอ เขตปกครองซัพพอล์ก และเขตปกครองเวสเชสเตอร์
นั้นจะ หมดอายุภายใน 5 ปี ส่วนในเขตเมืองนิวยอร์กนั้นแต่เดิมใบอนุญาตมีอายุภายใน 2 ปี ซึ่ง
กฎหมายใหม่ ที่ใช้ในวันที่ 15 มกราคม 2013 นี้ได้กำหนดให้ทุกใบอนุญาตมีอายุ 5 ปี²³

หากไม่อนุญาตจะต้องมีการเขียนเหตุผลว่าเหตุใดจึงไม่อนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร
มิฉะนั้น ศาลอาจตัดสินให้ออกใบอนุญาตพกพาได้หากว่าการไม่อนุญาตนั้นเป็นไปโดยพลการและ
อำเภอใจ²⁴

ประเภทของใบอนุญาตพกพาปืนพก

ตามมาตรา 400.00²⁵ อนุมาตรา 2 ของประมวลกฎหมายอาญารัฐนิวยอร์ก

(a) ในที่อยู่อาศัย – มีไว้และครอบครองในที่อยู่อาศัยโดยเจ้าบ้าน

²²USA carry, “New York Concealed Carry Permit Information,” Accessed May 5, 2016, http://www.usacarry.com/new_york_concealed_carry_permit_information.html

²³New York State Police, “Guide to The New York Safe Act for Members of the Division of State Police,” Accessed May 5, 2016, http://www.nypdcea.org/pdfs/NYSP_Safe_Act_Field_Guide.pdf

²⁴USA carry, op. cit.

²⁵400.00 2. Types of licenses. A license for gunsmith or dealer in firearms shall be issued to engage in such business. A license for a pistol or revolver, other than an assault weapon or a disguised gun, shall be issued to (a) have and possess in his dwelling by a householder;

(b)²⁶ ในสถานประกอบธุรกิจ- มีไว้และครอบครองในสถานประกอบธุรกิจโดยพ่อค้า หรือ เจ้าของร้าน

(c)²⁷ ธนาการหรือผู้ให้บริการขนส่งด่วน - มีไว้และครอบครองโดยปกปิดในขณะที่ได้รับ มอบหมายงานจากผู้จ้างวานการขนส่ง โดยสถาบันทางธนาการ หรือโดยบริษัทที่ให้บริการการขนส่ง ด่วน

(d)²⁸ ตุลาการศาลฎีกาลำดับชั้นที่ 1 และที่2 หรือโดยผู้พิพากษาศาลแพ่งหรือศาลอาญา ใน เขตเมืองนิวยอร์ก - มีไว้และครอบครองโดยปกปิดโดยตุลาการศาลฎีกาลำดับชั้นที่ 1 และที่2 หรือ โดยผู้พิพากษาศาลแพ่งหรือศาลอาญาในเขตเมืองนิวยอร์ก

(e)²⁹ เจ้าหน้าที่ในหน่วยงานราชทัณฑ์ - มีไว้และครอบครองโดยปกปิดในขณะที่ได้รับ มอบหมายงานในฐานะผู้ปฏิบัติงานทั่วไปจากหน่วยงานของมลรัฐ เขตปกครอง นคร เมือง หรือ หมู่บ้าน ภายใต้การควบคุมของอธิบดีราชทัณฑ์ของเมือง หรือเทศาภิบาล เจ้าพนักงาน หรือ หัวหน้าผู้คุมของเรือนจำประจำมลรัฐ ทัณฑสถาน สถานกักกัน ที่คุมขังประจำเขต หรือหน่วยงานอื่น

²⁶(b) have and possess in his place of business by a merchant or storekeeper

²⁷(c) have and carry concealed while so employed by a messenger employed by a banking institution or express company

²⁸(d) have and carry concealed by a justice of the supreme court in the first or second judicial departments, or by a judge of the New York city civil court or the New York city criminal court

²⁹(e) have and carry concealed while so employed by a regular employee of an institution of the state, or of any county, city, town or village, under control of a commissioner of correction of the city or any warden, superintendent or head keeper of any state prison, penitentiary, workhouse, county jail or other institution for the detention of persons convicted or accused of crime or held as witnesses in criminal cases, provided that application is made therefor by such commissioner, warden, superintendent or head keeper

ใดที่ใช้ควบคุมตัวผู้ต้องหา หรือเป็นที่พักพยานในคดีอาญา ซึ่งเป็นสถานที่ อันได้รับการอนุมัติโดย อธิบดีราชทัณฑ์ พศติเรือนจำ ผู้กำกับการตำรวจ หรือหัวหน้าผู้คุม

(f)³⁰ เหตุอันสมควร – มีไว้และพกพาโดยปกปิด โดยไม่จำเป็นต้องพิจารณาถึงอาชีพ หรือ สถานที่ โดยบุคคลนั้นได้มีเหตุอันสมควร

(g)³¹ เป็นอาวุธปืนอันมีเอกลักษณ์ – มีไว้ ครอบครอง สะสมและพกพาได้ซึ่งอาวุธปืน อันมี เอกลักษณ์ รายละเอียดปรากฏตาม มาตรา 400.00 อนุมาตรา 2(1)(2) กล่าวคือ

(1) ไม่ได้ออกแบบหรือออกแบบใหม่ เพื่อใช้กับกระสุนเกลียวในลำกล้องปืน หรือ ใช้กับกระสุนขนาดกลาง หรือ

(2) ใช้เกลียวในลำกล้องปืน และ กระสุนขนาดกลางกับกระสุนปืนที่ไม่ได้ผลิตใน ประเทศสหรัฐอเมริกาและไม่สามารถหาซื้อได้ตามปกติ

*เฉพาะในกรณีเจ้าพนักงานผู้บังคับใช้กฎหมายปลดเกษียณที่ได้รับการรับรอง หรือ กรณี ใบอนุญาตที่ไม่มีเงื่อนไขจำกัดสิทธิจึงจะเป็นใบอนุญาตพกพาแบบเต็มตัว ส่วนใบอนุญาตอื่นๆ ทั้งหมด นั้นจะมีเงื่อนไขจำกัดในด้านเวลาและสถานที่ที่จะพกพาได้

คุณสมบัติของผู้ขออนุญาต

A ต้องเป็นผู้มีคุณธรรม

B ไม่เคยต้องคำพิพากษาลงโทษในคดีอาญาอุกฉกรรจ์ รายละเอียดปรากฏตาม มาตรา 265.00 บทนิยาม อนุมาตรา 17 และ มาตรา 400.00 อนุมาตรา 1.(d)³²

³⁰(f) have and carry concealed, without regard to employment or place of possession, by any person when proper cause exists for the issuance thereof; and

³¹(g) have, possess, collect and carry antique pistols which are defined as follows: (i) any single shot, muzzle loading pistol with a matchlock, flintlock, percussion cap, or similar type of ignition system manufactured in or before 1898, which is not designed for using rimfire or conventional centerfire fixed

- C ไม่เคยมีประวัติการป่วยทางจิต
- D ปราศจากความทุพพลภาพทางจิต ความพิการ หรือโรคร้ายแรงใดๆที่จะทำให้ความสามารถในการดูแลและใช้ปืนอย่างปลอดภัยนั้นด้อยลง
- E อาศัยหรือมีถิ่นที่อยู่ทางธุรกิจภายในเขตห้าเมืองตะวันตกของเขตปกครอง ซัฟฟอล์ก (บาบีโลน แองดินตัน อีสวิป สมิททาวน์ บลองฮาเวน)
- F ผู้ยื่นคำขอไม่มีสาเหตุอื่นใดที่ดีที่จะทำให้ถูกปฏิเสธการให้ใบอนุญาต
- G มีอายุอย่างน้อยยี่สิบเอ็ดปี เว้นแต่ผู้ยื่นคำขอได้เคยถูกบรรจุในกองทัพ สหรัฐอเมริกา นาวิกโยธิน ตำรวจน้ำ ทักษะอากาศ หรือหน่วยตะเวนชายฝั่ง หรือ หน่วยรักษาความปลอดภัยประจำมลรัฐนิวยอร์ก เช่นนี้ข้อบังคับว่าด้วยอายุจักไม่คำนึงถึง
- H ต้องไม่เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาต อยู่ในระหว่างภาคทัณฑ์ หรือขาดคุณสมบัติ ตามที่ระบุไว้ในมาตรา 540.14 กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา หรือ มาตรา 842(a) ของ พระราชบัญญัติศาลครอบครัว
- I ไม่เคยต้องโทษคดีอาญาเกี่ยวกับความรุนแรงในครอบครัว การขอนั้นมีทั้งขอใหม่ทั้งฉบับและต่ออายุ ในกรณีของใบอนุญาตพกพาปืนพก ซึ่งขอต่อ หน่วยงานออกใบอนุญาตประจำเมืองหรือเขตแล้วแต่ผู้ขอนั้นมีที่อยู่ ได้รับการจ้าง หรือมีสถาน ประกอบธุรกิจที่ใด ในกรณีที่เป็นใบอนุญาตในฐานะผู้ขายอาวุธปืน ให้ขอกับหน่วยงานที่ร้านนั้นตั้งอยู่
- แบบฟอร์มเปล่านั้นต้องได้รับการรับรองโดยผู้กำกับการตำรวจประจำเขต เว้นแต่ในเขตเมือง นิวยอร์กใบคำขอต้องระบุชื่อเต็ม วันเกิด ที่อยู่ อาชีพปัจจุบันในแต่ละคนที่กรอกคำขอ โดยไม่คำนึงว่า จะบุคคลนั้นเป็นชาวอเมริกันหรือไม่ หรือมีเงื่อนไขครบถ้วนตามแต่ละหัวข้อที่ได้กล่าวมาหรือไม่ และ ข้อเท็จจริงอื่นๆอาจจะได้รับการเรียกร้องเพื่อแสดงออกถึงความเป็นคนดี มีความสามารถ มีคุณธรรม ของผู้ขอแต่ละคน คำขอจะถูกกรอกข้อความและรับทราบโดยผู้ขอ ผู้ขอ

³²§400.00.1 (d) who is not a fugitive from justice.

จะต้องส่งรูปถ่ายของตนมา กับ คำขอหนึ่งใบ และสำเนารูปถ่ายตามจำนวนสำเนาคำขอ โดยรูปดังกล่าวต้องถ่ายมาไม่เกิน 30 วันก่อน วันยื่นคำขอใบอนุญาตพกพา

สถานที่ห้ามพกพาอาวุธปืนโดยเด็ดขาด

เว้นแต่โดยเจ้าหน้าที่ส่วนกลางหรือเจ้าหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยแล้ว ห้ามพกพาปืนใน เขตศาลเด็ดขาดภายใต้กฎของสำนักงานศาลปกครอง ซึ่งมีผลบังคับเสมือนกฎหมาย รัฐบัญญัติเองก็ ระบุห้ามการพกพาในเขตศาลและสำนักงานอัยการเว้นแต่โดยเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายที่กำลัง ปฏิบัติหน้าที่ ในสถานที่ราชการของทุกเมืองและเขตปกครอง โดยรายละเอียดแล้วแต่สถานที่

บุคคลผู้ครอบครองอาวุธปืนไรเฟิล ปืนพก หรืออาวุธปืนอื่นๆ ซึ่งใช้สำหรับการศึกษาใน โรงเรียน วิทยาลัย หรือมหาวิทยาลัย โดยไม่ได้รับการอนุญาตจากสถาบันนั้นๆ เว้นแต่ในเขตวนศาสตร์ทุกแห่งที่เป็นของมหาวิทยาลัยประจำรัฐนิวยอร์กคณะวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อมและวนศาสตร์ : มาตรา 265.01a³³

ศาลอุทธรณ์สหรัฐอเมริกาเขตอำนาจที่สาม ได้วินิจฉัยว่ามาตรา 926 A ของหมวด 18 ประมวลกฎหมายสหรัฐอเมริกาว่า ให้ความคุ้มครองเพียงผู้ที่พกพาในขณะที่เดินทางโดยยานพาหนะ และไม่ครอบคลุมถึงผู้ที่เดินทางผ่านท่าอากาศยานเพื่อขึ้นเครื่องบินแม้ปีนั้นได้นำกระสุนออกและอยู่ในกล่องที่ปิดมิดชิดและในกระเป๋าสัมภาระที่ถูกตรวจสอบแล้วจากสายการบินการเดินทางโดยพกพาอาวุธปืนในนิวยอร์ก

³³§ 265.01-a. Criminal possession of a weapon on school grounds. A person is guilty of criminal possession of a weapon on school grounds when he or she knowingly has in his or her possession a rifle, shotgun, or firearm in or upon a building or grounds, used for educational purposes, of any school, college, or university, except the forestry lands, wherever located, owned and maintained by the State University of New York college of environmental science and forestry, or upon a school bus as defined in section one hundred forty-two of the vehicle and traffic law, without the written authorization of such educational institution.

วิธีการเดินทางที่ดีที่สุดที่ในนิวยอร์กหรือมลรัฐอื่นๆที่มีข้อจำกัดการพกพาขณะเดินทางคือการ พกสำเนาของ หมวด 18 ภาค 1 บท 44 มาตรา 926A ของประมวลกฎหมายสหรัฐอเมริกาไว้ด้วย เพราะผู้บังคับใช้กฎหมายบางท่านอาจไม่ทราบกฎหมายนี้ และเก็บอาวุธปืนไว้ในกล่องที่ปิดมิดชิดและ แยกกระสุนปืนไว้อีกกล่องต่างหาก ห้ามมีกระกระสุนในที่บรรจุกระสุน แล้วนำไปเก็บไว้ในช่องเก็บของของรถ หากไม่มีก็ให้เก็บไว้ในด้านหลังรถให้ไกลที่สุดไนกล่องที่ปิดมิดชิด โดยกฎหมายของนิวยอร์กนั้นให้อำนาจในการพกพาอาวุธปืนขณะเดินทางระหว่างรัฐได้หากได้รับอนุญาตให้พกพจากมลรัฐที่อยู่อาศัยและมลรัฐที่กำลังจะเดินทางไป แต่หากต้องพักในนิวยอร์กและใช้เวลายามค่ำในที่พัก แรม โรงแรม แค้มป์ เมื่อนั้นจะเป็นการกระทำผิดกฎหมายและอาจถูกจับกุมได้ และแม้โดยทั่วไปการพกพาอาหารหรือเติมแก๊สนั้นเป็นสิ่งที่อนุโลมได้ แต่ไม่ใช่สำหรับรัฐนิวยอร์ก โดยหมวด 18 ภาค 1 บท 44 มาตรา 926A³⁴ บัญญัติไว้ว่า

“ไม่ว่าจะโดยกฎหมายอื่นใดก็ตาม บุคคลผู้มีได้ต้องห้ามจากบทบัญญัตินี้จากการเดินทางทาง บก ทางเรือ หรือได้รับอาวุธปืน ย่อมสามารถที่จะเดินทางโดยพกพาอาวุธปืนไปได้อย่างถูกกฎหมาย หากว่าบุคคลนั้นได้รับอนุญาตตามกฎหมายจากที่ที่เขาอยู่และยังที่ที่เขาจะเดินทางไป ในกรณีนี้ ปืนนั้น ต้องไม่ได้บรรจุกระสุน ไม่ว่าปืนหรือกระสุนต้องไม่เข้าถึงได้โดยง่าย หรือใช้ได้โดยง่าย โดยผู้โดยสารใน ยานพาหนะนั้น ในกรณีที่ยานพาหนะนั้นไม่มีการแบ่งส่วนรถจากที่นั่งคนขับกับด้านหลัง ปืนและ กระสุนจะต้องถูกเก็บไว้ในตู้บรรจุที่จัดเก็บอย่างปลอดภัย นอกจากช่องเก็บของหรือส่วนหน้ารถ”

ใบอนุญาตพกพาอาวุธปืน ใบอนุญาต – ความสมบูรณ์ทางกฎหมาย ใบอนุญาตใดๆที่ได้ ออกโดยกฎหมายนี้ย่อมมีผล สมบูรณ์โดยไม่พึงถูกบังคับโดยกฎหมายท้องถิ่นหรือเทศบัญญัติ ใบอนุญาตนั้นไม่อาจโอนไปยังผู้อื่นได้ ไม่เพียงแค่นั้น ใบอนุญาตให้พกพาหรือครอบครองปืนย่อม จำกัดใช้เฉพาะแต่เพียงตามสถานที่หรือ เวลาที่ระบุเท่านั้น แต่กระนั้นย่อมมีผลอ้างได้ทุกพื้นที่ของมลรัฐ เว้นแต่ในเมืองนิวยอร์ก ซึ่งจะให้มีผลอ้างยันได้ต่อเมื่อได้รับการอนุญาตให้มีผลเป็นพิเศษจากอธิบดีตำรวจของเมือง ใบอนุญาตเช่นว่านั้นจะมีผลสมบูรณ์ภายในเขตเมืองนิวยอร์ก ในกรณีที่ไม่มีใบอนุญาตที่ออกโดยอธิบดีตำรวจของเมืองภายใต้ เงื่อนไขคือ

³⁴§ 265.01-a.

A โดยมีใบอนุญาต อาวุธปืนดังกล่าวได้รับการสั่งซื้อจากตัวแทนจำหน่ายที่ได้รับอนุญาต ใน เมืองนิวยอร์กและมีการเคลื่อนย้ายออกจากเมืองดังกล่าวทันทีจากตัวแทนจำหน่ายเช่นว่านั้น โดย ผู้ได้รับใบอนุญาตต้องเก็บอาวุธปืนในตู้บรรจุที่ปิดมิดชิดในระหว่างการเดินทางอย่างต่อเนื่องและไม่มี การหยุดจอดรถที่ไหน

B โดยมีใบอนุญาต อาวุธปืนดังกล่าวได้ถูกเคลื่อนย้ายโดยผู้รับใบอนุญาตในตู้บรรจุที่ปิด มิดชิด ในระหว่างการเดินทางผ่านเมืองนิวยอร์กอย่างต่อเนื่องและไม่มี การหยุดจอดรถที่ไหน

C โดยมีใบอนุญาต อาวุธปืนดังกล่าวถูกพกพาโดยเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยในรถ หุ้ม เกราะสำหรับลำเลียงเงินหรือสิ่งของมีค่าอื่นๆ หรือจากยานยนต์ที่ทราบกันทั่วไปว่าเป็นรถหุ้ม เกราะใน ระหว่างการปฏิบัติหน้าที่

D ผู้ได้รับใบอนุญาตเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจที่เกษียณอายุราชการโดยเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ ที่ระบุ ตามอนุมาตราสามสิบสี่ หัวข้อ 1.20 ในกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาหรือเป็นเจ้าหน้าที่ บังคับใช้ กฎหมายของรัฐบาลกลางที่เกษียณอายุราชการตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 2.15 ในกฎหมาย วิธี พิจารณาความอาญา หรือผู้ได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจตามที่ระบุไว้ในอนุมาตรา 10 ของมาตรา 265.00 ของหมวดนี้ แต่อย่างไรก็ตามหากใบอนุญาตดังกล่าวไม่ได้ออกมาโดยเมือง นิวยอร์กจะต้องมีการบันทึก "เจ้าหน้าที่ตำรวจเกษียณอายุ" หรือ "เจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย ส่วนกลางเกษียณอายุ" ตามแต่กรณี ในกรณีของเจ้าหน้าที่ผู้เกษียณอายุใบอนุญาตนั้นย่อมต้องนำ ระเบียบเรื่องอาวุธของเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายของรัฐบาลกลางมาบังคับใช้ ด้วย

E ผู้ได้รับใบอนุญาตเป็นเจ้าหน้าที่รักษาความสงบตามนิยามของอนุมาตราสี่ของมาตรา 2.10 ในกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา หากไม่ได้ออกโดยเมืองนิวยอร์ก แต่มีการบันทึกโดย " เจ้าหน้าที่ รักษาความสงบกรมศุลกากรนิวยอร์ก" และจะได้รับการบันทึกในใบอนุญาตจากกระทรวง พาณิชย์ ใบอนุญาตในฐานะผู้จัดหน่วยอาวุธปืนไม่อาจใช้อำยันได้นอกเขตที่ระบุในใบอนุญาต

วอชิงตัน ดี ซี The District of Columbia (Washington, D.C.)

เขตปกครองพิเศษโคลัมเบีย ซึ่งอยู่ในวอชิงตัน ดี ซี เมืองหลวงของประเทศสหรัฐอเมริกา นั้น มีการห้ามพกพาอาวุธปืนทั้งพกพาแบบเปิดเผยและแบบปกปิดเป็นเวลายาวนาน ซึ่งไม่เป็นไปตามบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญที่ 2 (ค.ศ. 1791)

ในวันที่ 26 กรกฎาคม 2014 ศาลแขวงสหรัฐอเมริกา ของเขตปกครองพิเศษโคลัมเบีย ได้ออก คำพิพากษาคัดสินคดีระหว่าง Palmer (พาลเมอร์) กับ เขตปกครองพิเศษโคลัมเบีย ซึ่ง Plamer ได้ ฟ้องเขตปกครองพิเศษโคลัมเบียเกี่ยวกับการห้ามพกพาอาวุธปืนในที่สาธารณะเพื่อป้องกันตัว การ ตัดสินของศาลห้ามเจ้าหน้าที่ของเขตปกครองพิเศษโคลัมเบียจากการบังคับใช้ บทบัญญัติของกฎหมาย ของท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องกับสิทธิตามรัฐธรรมนูญที่ให้พกพาอาวุธปืนออกมานอกเคหสถาน

ก่อนที่เขตปกครองพิเศษโคลัมเบียจะมีการห้ามเกี่ยวกับปืนพก ผลของการตัดสินของ ศาลฎีกาของสหรัฐอเมริกาในคดีระหว่าง เขตปกครองพิเศษโคลัมเบีย กับ Heller (เฮลเลอร์) ในปีค.ศ. 2008 ได้รับรองสิทธิของปัจเจกบุคคลภายใต้บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญที่ 2 (ค.ศ. 1791) ในการ ครอบครองอาวุธปืนเพื่อที่จะป้องกันตนเอง สองปีต่อมา ศาลฎีกาของสหรัฐอเมริกาได้ตัดสินคดี ระหว่าง McDonald (แมค โดนัลด์) กับ Chicago (ชิคาโก) ที่ได้รับรองสิทธิของ Heller (เฮลเลอร์) ในการป้องกันปัจเจกบุคคลจากการละเมิดจากรัฐบาล รวมถึงรัฐบาลกลาง รัฐ และ ท้องถิ่น

อย่างไรก็ตามคดีของ Heller (เฮลเลอร์) และ McDonald (แมค โดนัลด์) เป็นเพียงการ ทำทนายการออกกฎหมายที่กำหนดขอบเขตของพวกเขาให้เก็บอาวุธปืนไว้เพียงแต่ในเคหสถาน ศาลฎีกาของสหรัฐอเมริกาไม่ได้ให้คำแนะนำที่ชัดเจนในระดับที่เหมาะสมเกี่ยวกับสิทธิในการพกพา อาวุธปืนในที่สาธารณะ เพื่อวัตถุประสงค์ในการป้องกัน เนื่องจากการออกกฎหมายดังกล่าวไม่ได้ เกิดขึ้นก่อนการเกิดคดีดังกล่าว แต่อย่างไรก็ตามการอธิบายของบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญที่ 2 (ค.ศ. 1791) นั้นทำให้เกิดการรับรองสิทธิในการพกพาอาวุธออกมภายนอกบ้าน แต่ก็ไม่สามารถ หลีกเลี่ยงได้

ในภายหลัง ศาลปกครองกลางได้รับรองสิทธิในการพกพาอาวุธขยายออกไปยังประตู หน้าบ้าน การตัดสินนี้ได้รับการสนับสนุนคดีของสมาคมไรเฟิลแห่งชาติ (NRA- National

Restaurant Association) ระหว่าง Shepard (เซปเพิร์ด) กับ Madigan (มาดิแกน) ซึ่งมีผลมาจากกรณีที่รัฐอิลลินอยส์ (Illinois) ห้ามไม่ให้พกพาอาวุธปืนไปยังที่สาธารณะ และ คดีระหว่าง Peruta (เปรูต้า) กับ San Diego (แซนดีเอโก) ที่เกี่ยวข้องกัฏข้อบังคับท้องถิ่นที่ห้ามระบบใบอนุญาตของแคลิฟอร์เนียมีข้อห้ามที่มีประสิทธิภาพสำหรับการพกพาอาวุธปืน ตัวอย่างเหล่านี้ซึ่งสำคัญอย่างชัดเจนในศาลคดี Palmer (พาลเมอร์) ในความเห็นที่ตรงไปตรงมาในคดีดังกล่าว

ตามความเห็นของศาลในคดี Palmer (พาลเมอร์) ในแง่ของ Heller (เฮลเลอร์) McDonald (แมค โดนัลด์) และทายาทของพวกเขา นั้น ไม่มีพื้นฐานใดๆ สำหรับศาลที่จะสามารถสรุปได้ว่าเขตปกครองพิเศษโคลัมเบียได้สั่งห้ามการพกพาอาวุธปืนพกออกนอกบ้านไปยังที่สาธารณะนั้น เป็นการตรวจสอบระดับใดภายใต้รัฐธรรมนูญ

การคาดการณ์ของเจ้าหน้าที่ในเขตปกครองพิเศษโคลัมเบียและผู้แทนทางกฎหมายเกี่ยวกับ การควบคุมอาวุธปืนอื่นๆมีปฏิริยาในทางลบต่อคำตัดสินและได้เข้าร่วมในคำชักชวนเกี่ยวกับความ อันตรายเป็นพิเศษของอาวุธปืนที่ได้เสนอในเขตปกครองของพวกเขาในระหว่างคดี Heller (เฮลเลอร์) แน่แน่นอนว่าไม่มีพวกเขาคนใดได้ทำการคาดคะเนคำตัดสินของคดี Heller (เฮลเลอร์)

ในคดี Heller (เฮลเลอร์) คำตัดสินของศาลไม่ปรากฏเกี่ยวกับการป้องกันการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมอาวุธปืน ทั้งสองกรณีการเรียกร้องข้อจำกัดจึงไม่ได้เป็นการพยายามที่จะแยกแยะระหว่างบุคคลผู้ซึ่งต้องการมีอาวุธปืนอย่างถูกต้องตามกฎหมายเพื่อใช้ในการต่อสู้กับอาชญากรรม ดังนั้น ผลประโยชน์จากการตัดสินนั้นมีเพียงความสงบสุขของปัจเจกบุคคลผู้ซึ่งต้องการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้สอดคล้องกับกฎหมาย ไม่ใช่กับอาชญากรที่ใช้ความรุนแรงผู้ซึ่งละเลยเพิกเฉยต่อกฎหมายและใช้ประโยชน์จากแนวโน้มของการปฏิบัติตามกฎหมายของบุคคลอื่นเพื่อประโยชน์ของการกระทำของอาชญากรเหล่านั้นเอง

ในเวลานี้ยังคงไม่มีความชัดเจนเกี่ยวกับผลของคำตัดสิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้ที่ไม่ได้ อาศัยอยู่ในเขตปกครองพิเศษโคลัมเบียกับทะเบียนอาวุธปืนของเขตปกครองพิเศษโคลัมเบีย นอกจากนี้เงื่อนไขที่ได้ประกาศในคดีนี้ เขตปกครองพิเศษโคลัมเบียได้เพิ่มเติมกฎระเบียบของรัฐบาลในการครอบครองอาวุธปืน กระสุนปืน และ ซองกระสุนปืน ที่เห็นได้ชัดว่ายังคงไม่ได้รับผลกระทบ

และสามารถวางกับดักผู้เยี่ยมเยียนเขตปกครองได้โดยง่าย สำหรับในระยะเวลาอันสั้น กรมตำรวจได้กระทำตามคำแนะนำของสำนักงานอัยการของเขต ปกครองพิเศษ โดยได้ระงับการบังคับใช้กฎหมายตามความเห็นของศาล สถานการณ์ที่ปรากฏคือ ปัจเจกบุคคลผู้ได้รับประโยชน์จากโอกาสที่จะได้ใช้สิทธิพกพาอาวุธปืนไปยังสาธารณสถานในเขต ปกครองพิเศษ

แต่อย่างไรก็ตาม เจ้าหน้าที่ของเขตปกครองพิเศษได้ยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อระงับผลของคำตัดสินในระหว่างการพิจารณาอุทธรณ์ หรือมีทางเลือกโดยภายในระยะเวลา 180 วันเพื่อให้สภาของเขตปกครองพิเศษได้ออกกฎหมายฉบับใหม่เพื่อให้สอดคล้องกับความคิดเห็นดังกล่าว โจทก์ได้ตกลงให้ล่าช้าได้จำกัดเพียง 90 วัน เพื่อให้เขตปกครองพิเศษได้ทบทวนกฎหมายและอนุญาตให้โจทก์คัดค้านในระหว่างการพิจารณาอุทธรณ์ของศาล ต่อมาวันที่ 29 กรกฎาคม 2014 ผู้พิพากษา Frederick Scullin ได้สั่งให้นำกฎหมายกลับมาใช้ ซึ่งหมายความว่ากฎหมายของเขตปกครองพิเศษที่ต่อต้านการห้ามพกพาอาวุธปืนในที่สาธารณะสามารถนำกลับมาใช้บังคับได้³⁵ จนถึงวันที่ 22 ตุลาคม 2014 ดังนั้น การห้ามพกพาอาวุธปืนทั้งพกพาแบบเปิดเผยและแบบปกปิดไปยังที่สาธารณะจึงยังคงใช้บังคับอยู่

Code of the District of Columbia กฎหมายเขตปกครองพิเศษโคลัมเบีย บทที่ 45
อาวุธ และการครอบครองอาวุธ

³⁵ NRA-ILA, “Court Declares District of Columbia’s Ban on Bearing Arms Unconstitutional,” Accessed May 5, 2016, <http://www.nra.org/newsissues/articles/2014/7/court-declares-district-of-columbias-ban-on-bearing-armsunconstitutional.aspx>

นิยาม

มาตรา 22-4501³⁶

2(A) อาวุธปืน หมายถึง อาวุธใดๆ โดยไม่คำนึงถึงการนำไปใช้ ไม่ว่าจะตั้งใจทำการ ออกแบบ หรือออกแบบใหม่ หรือทำขึ้นหรือทำขึ้นใหม่ เปลี่ยนแปลง เรียกคืน หรือซ่อมแซม หรือ มีวัตถุประสงค์ที่จะใช้เป็นปืนอาวุธ หรือ เป็นปืนอาวุธโดยการระเบิด คำว่า อาวุธปืน ไม่รวมถึง

(A) อุปกรณ์ทำลายล้างที่กำหนดไว้ในมาตรา 7-2501.01(7)

(B) อุปกรณ์ที่ใช้สำหรับปา ส่งสัญญาณ หรือเพื่อความปลอดภัยและมีความต้องการหรือได้รับ การแนะนำโดยผู้รักษาความปลอดภัยชายฝั่งหรือคณะกรรมการการค้าระหว่างรัฐ

(C) อุปกรณ์ที่ใช้เฉพาะสำหรับยิงดอกหมุด ตะปู ปลอกกระสุนปืน หรือกระสุนปืนที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันและที่สามารถนำไปใช้เป็นอาวุธ การพกพาอาวุธโดยปกปิด; การครอบครองอาวุธระหว่างการกระทำอาชญากรรมที่รุนแรง; การลงโทษ

³⁶§22-4501. Definitions. – (2A) "Firearm" means any weapon, regardless of operability, which will, or is designed or redesigned, made or remade, readily converted, restored, or repaired, or is intended to, expel a projectile or projectiles by the action of an explosive. The term "firearm" shall not include:

(A) A destructive device as that term is defined in § 7-2501.01(7);

(B) A device used exclusively for line throwing, signaling, or safety, and required or recommended by the Coast Guard or Interstate Commerce Commission; or

(C) A device used exclusively for firing explosive rivets, stud cartridges, or similar industrial ammunition and incapable for use as a weapon.

มาตรา 22-4504³⁷

(a) ห้ามมิให้ผู้ใดพกพาภายในเขตปกครองพิเศษโคลัมเบียไม่ว่าจะเป็นโดยเปิดเผยหรือโดย ปกปิดซึ่งปืนพกหรืออาวุธใดที่สามารถทำให้ถึงแก่ความตายหรือก่อให้เกิดอันตรายที่สามารถพกพา โดยปกปิด ผู้ใดฝ่าฝืนต้องระวางโทษตามมาตรา 22-4515 ยกเว้นกรณีดังต่อไปนี้

(1) ผู้ที่ฝ่าฝืนมาตรานี้โดยพกพาปืนพกหรืออาวุธที่สามารถทำให้ถึงแก่ความตายหรือ ก่อให้เกิดอันตรายในสถานที่อื่นที่มีไซท์ที่พักอาศัย สถานที่ประกอบธุรกิจ หรือที่ดินที่ บุคคลนั้นเป็นเจ้าของ จะถูกปรับไม่เกินที่กำหนดไว้ในมาตรา 22-357.01 หรือจำคุกไม่เกิน 5 ปีหรือ ทั้งจำปรับ

³⁷§22-4504. Carrying concealed weapons; possession of weapons during commission of crime of violence; penalty - (a) No person shall carry within the District of Columbia either openly or concealed on or about their person, a pistol, or any deadly or dangerous weapon capable of being so concealed. Whoever violates this section shall be punished as provided in § 22-4515, except that:

(1) A person who violates this section by carrying a pistol, or any deadly or dangerous weapon, in a place other than the person's dwelling place, place of business, or on other land possessed by the person, shall be fined not more than the amount set forth in § 22-3571.01 or imprisoned for not more than 5 years, or both; or

(2) If the violation of this section occurs after a person has been convicted in the District of Columbia of a violation of this section or of a felony, either in the District of Columbia or another jurisdiction, the person shall be fined not more than the amount set forth in § 22-3571.01 or imprisoned for not more than 10 years, or both.

(2) หากการฝ่าฝืนมาตรานี้เกิดขึ้นหลังจากบุคคลได้ถูกตัดสิทธิลงโทษในเขตปกครองพิเศษโคลัมเบียเกี่ยวกับการละเมิดมาตรานี้ หรือก่ออาชญากรรมอื่นในเขตปกครองพิเศษโคลัมเบีย หรือถูกตัดสิทธิอย่างอื่น บุคคลนั้นจะถูกปรับไม่เกินที่กำหนดไว้ในมาตรา 22-3571.01 หรือจำคุกไม่เกิน 10 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ (a-1)³⁸ นอกจากนี้ที่กฎหมายอนุญาต ห้ามมิให้ผู้ใดพกพาปืนไรเฟิล หรือ ปืนสั้น ภายในเขต ปกครองพิเศษโคลัมเบีย บุคคลใดทำการฝ่าฝืนอนุมาตรานี้จะต้องระวางโทษที่กำหนดไว้ตาม (a)(1) และ (2)

(b)³⁹ ห้ามมิให้ผู้ใดภายในเขตปกครองพิเศษโคลัมเบียเป็นเจ้าของปืนพก ปืนกล ปืนสั้น ปืน ไรเฟิล หรือปืนอื่นๆ หรือปืนเทียม ขณะที่ก่ออาชญากรรมที่ร้ายแรงหรือเป็นอันตรายที่ระบุในมาตรา 22-4501 หากพิสูจน์ได้ว่ากระทำการฝ่าฝืนอนุมาตรานี้ บุคคลนั้นจะต้องถูกระวางโทษจำคุกไม่เกิน 15 และจะถูกตัดสิทธิจำคุกขั้นต่ำไม่น้อยกว่า 5 ปี และจะไม่ถูกปล่อยเนื่องจากการทำทัณฑ์บนหรือการคุม ประพฤติหรือการระงับชั่วคราวของวรรคก่อนที่ใช้โทษจำคุกบังคับ

(c)⁴⁰ นอกจากการลงโทษอื่นภายใต้มาตรานี้ บุคคลอาจถูกปรับเป็นเงินไม่เกินจำนวนที่กำหนดไว้ในมาตรา 22-3571.01

³⁸(a-1) Except as otherwise permitted by law, no person shall carry within the District of Columbia a rifle or shotgun. A person who violates this subsection shall be subject to the criminal penalties set forth in subsection (a)(1) and (2) of this section.

³⁹(b) No person shall within the District of Columbia possess a pistol, machine gun, shotgun, rifle, or any other firearm or imitation firearm while committing a crime of violence or dangerous crime as defined in § 22-4501. Upon conviction of a violation of this subsection, the person may be sentenced to imprisonment for a term not to exceed 15 years and shall be sentenced to imprisonment for a mandatory-minimum term of not less than 5 years and shall not be released on parole, or granted probation or suspension of sentence, prior to serving the mandatory-minimum sentence.

⁴⁰(c) In addition to any other penalty provided under this section, a person may be fined an amount not more than the amount set forth in § 22-3571.01.

อำนาจในการพกพาอาวุธปืนในบางสถานที่ และเพื่อวัตถุประสงค์บางประการ

มาตรา 22-4504.01.⁴¹

แม้ว่าจะมีกฎหมายอื่นใด ให้บุคคลที่มีทะเบียนอาวุธปืนอาจจะพกพาอาวุธปืนได้

(1) ภายในบ้านที่จดทะเบียน

(2) ในขณะที่เพื่อวัตถุประสงค์ในการสันตนาการที่ถูกต้องตามกฎหมาย

(3) ในขณะที่เก็บไว้ที่สถานที่ที่จดทะเบียนสำหรับธุรกิจ หรือ

(4) ขณะที่เคลื่อนย้ายเพื่อวัตถุประสงค์ทางกฎหมายที่มีอำนาจให้ไว้อย่างชัดเจนโดยเขตปกครองหรือกฎหมายกลางและสอดคล้องกับความต้องการของกฎหมายนั้น

⁴¹ §22-4504.01. Authority to carry firearm in certain places and for certain purposes.- Notwithstanding any other law, a person holding a valid registration for a firearm may carry the firearm:

(1) Within the registrant's home;

(2) While it is being used for lawful recreational purposes;

(3) While it is kept at the registrant's place of business; or

(4) While it is being transported for a lawful purpose as expressly authorized by District or federal statute and in accordance with the requirements of that statute.

การขนส่งอาวุธปืน

มาตรา 22-4504.02.⁴²

(a) บุคคลใดผู้ไม่ได้ต้องห้ามตามกฎหมายจากการขนส่งทางบก ขนส่งทางเรือ หรือรับอาวุธ ปืนจะได้รับอนุญาตให้ขนส่งอาวุธปืนเพื่อวัตถุประสงค์ตามกฎหมาย หากขนส่งอาวุธปืนตามมาตรานี้ จากสถานที่ใดๆที่บุคคลนั้นมีสิทธิตามกฎหมายที่จะครอบครองและพกพาอาวุธปืนไปยังสถานที่อื่นที่ บุคคลนั้นมีสิทธิตามกฎหมายที่จะครอบครองและพกพาอาวุธปืนเช่นกัน

(b)⁴³ (1) ถ้าการขนส่งอาวุธปืนกระทำโดยยานพาหนะ อาวุธปืนต้องไม่บรรจุกระสุนปืน และทั้งอาวุธปืนและกระสุนปืนที่ถูกขนส่งจะต้องไม่สามารถเข้าถึงได้ทันทีหรือไม่สามารถเข้าถึงได้ โดยตรงจากห้องโดยสารของพาหนะขนส่ง

(2) ถ้าพาหนะที่ขนส่งไม่มีส่วนที่แยกจากส่วนของคนขับ อาวุธปืนหรือเครื่องกระสุน ปืนต้องล็อกเก็บในตู้นิรภัยนอกเหนือจากลิ้นชักหรือคอนโซลรถ และอาวุธปืนต้องไม่บรรจุกระสุน

⁴²§22-4504.02. Lawful transportation of firearms - (a) Any person who is not otherwise prohibited by the law from transporting, shipping, or receiving a firearm shall be permitted to transport a firearm for any lawful purpose from any place where he may lawfully possess and carry the firearm to any other place where he may lawfully possess and carry the firearm if the firearm is transported in accordance with this section.

⁴³(b)(1) If the transportation of the firearm is by a vehicle, the firearm shall be unloaded, and neither the firearm nor any ammunition being transported shall be readily accessible or directly accessible from the passenger compartment of the transporting vehicle.

(2) If the transporting vehicle does not have a compartment separate from the driver's compartment, the firearm or ammunition shall be contained in a locked container other than the glove compartment or console, and the firearm shall be unloaded.

(c)⁴⁴ หากการขนส่งอาวุธปืนอยู่ในลักษณะอื่นที่ไม่ใช่การขนส่งโดยยานพาหนะอาวุธปืน

จะต้อง :

- (1) ไม่บรรจุกระสุน
- (2) บรรจุในตู้นิรภัยล็อก และ
- (3) แยกจากเครื่องกระสุนปืน

ข้อยกเว้นของมาตรา 22-4504.

มาตรา 22-4505.⁴⁵

(a) บทบัญญัติในมาตรา 22-4504(a) และ 22-4504(a-1) จะไม่ใช้บังคับกับ:

⁴⁴(c) If the transportation of the firearm is in a manner other than in a vehicle, the firearm shall be:

- (1) Unloaded;
- (2) Inside a locked container; and
- (3) Separate from any ammunition.

⁴⁵§ 22-4505. Exceptions to § 22-4504 - (a) The provisions of §§ 22-4504(a) and 22-4504(a-1) shall not apply to:

- (1) Marshals, sheriffs, prison or jail wardens, or their deputies, policemen or other duly appointed law enforcement officers, including special agents of the Office of Tax and Revenue, authorized in writing by the Deputy Chief Financial Officer for the Office of Tax and Revenue to carry a firearm while engaged in the performance of their official duties, and criminal investigators of the Office of the Inspector General, designated in writing by the Inspector General, while engaged in the performance of their official duties;

(1) นายพล นายอำเภอ พัดตีเรือรบจําและคุก หรือผู้ทำการแทน ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมาย รวมถึงตัวแทนพิเศษของสำนักงานภาษีอากรและค่าธรรมเนียม ผู้ได้รับอนุญาตเป็นรายลักษณะอักษรจากรองหัวหน้าฝ่ายการเงินของสำนักงานภาษีอากรและค่าธรรมเนียมใน การที่จะพกพาอาวุธปืนในขณะที่เข้าร่วมปฏิบัติหน้าที่ราชการของตน และการสืบสวนอาชญากรรมของสำนักงานผู้ตรวจราชการที่ถูกกำหนดเป็นลายลักษณ์อักษรโดยผู้ตรวจราชการขณะที่เข้าร่วมปฏิบัติหน้าที่ราชการของตน

(2)⁴⁶ เจ้าหน้าที่พิเศษและเจ้าหน้าที่ตำรวจมหาวิทยาลัย ผู้ซึ่งพกพาอาวุธปืน สอดคล้อง กับบทบัญญัติมาตรา 5-129.02 ของกฎหมายของเขตปกครองพิเศษ และกฎซึ่งประกาศใช้ ตามมาตรา ดังกล่าว

(3)⁴⁷ สมาชิกของกองทัพบก กองทัพเรือ กองทัพอากาศ หรือนาวิกโยธิน ของประเทศสหรัฐอเมริกาหรือกองกำลังทหารประจำรัฐหรือกองกำลังสำรองเมื่อมีหน้าที่ หรือสมาชิก ประจำขององค์กรใดซึ่งมีอำนาจที่จะจัดซื้อหรือได้รับอาวุธจากประเทศสหรัฐอเมริกา ภายใต้เงื่อนไขว่า ให้สมาชิกดังกล่าวไปยัง หรือไปจากสถานที่ชุมนุมชนหรือสถานที่เป้าหมาย

(4)⁴⁸ พนักงานเจ้าหน้าที่หรือลูกจ้างของประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีหน้าที่ พกพาอาวุธปืน พกโดยปกปิด

⁴⁶(2) Special police officers and campus police officers who carry a firearm in accordance with D.C. Official Code § 5-129.02, and rules promulgated pursuant to that section;

⁴⁷(3) Members of the Army, Navy, Air Force, or Marine Corps of the United States or of the National Guard or Organized Reserves when on duty, or to the regularly enrolled members of any organization duly authorized to purchase or receive such weapons from the United States; provided, that such members are at or are going to or from their places of assembly or target practice;

⁴⁸(4) Officers or employees of the United States duly authorized to carry a concealed pistol;

(5)⁴⁹ บุคคลใดผู้เข้าร่วมธุรกิจในการผลิต ซ่อมแซม หรือซื้ออาวุธปืนหรือตัวแทนของ บุคคลผู้ซึ่งครอบครองใช้ หรือพกพาอาวุธปืนพกตามธรรมดาของธุรกิจดังกล่าว และ

(6)⁵⁰ บุคคลใดขณะพกพาอาวุธปืนพก ขนส่งตามมาตรา 22-4504.02 จากสถานที่ซื้อ ไปยังบ้านหรือสถานที่ประกอบธุรกิจของบุคคลนั้น หรือไปยังสถานที่ซ่อมแซมหรือกลับไปยังบ้านหรือ สถานที่ประกอบธุรกิจหรือเคลื่อนย้ายสิ่งของจากสถานที่หนึ่งที่บ้านหรือธุรกิจอื่น ๆ หรือจากกิจกรรม นั้นหนาการตามกฎหมายที่มีอาวุธปืนเกี่ยวข้อง

(b)⁵¹ บทบัญญัติตามมาตรา 22-4504(a) ประเด็นที่เกี่ยวกับอาวุธปืนพก จะไม่ใช่กับเจ้าหน้าที่ตำรวจที่เกษียณจากกรมตำรวจ ถ้าเจ้าหน้าที่ตำรวจดังกล่าวได้ลงทะเบียนอาวุธปืนพกและได้ปกปิดหรือเป็นเรื่องเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ

(c)⁵² เพื่อวัตถุประสงค์ตาม (a)(6) ของมาตรานี้ คำว่า “กิจกรรมนั้นหนาการที่มีอาวุธปืนเกี่ยวข้อง” นั้นรวมถึง การฝึกอบรมเกี่ยวกับอาวุธปืนและฝึกอบรมเรื่องความปลอดภัย

⁴⁹(5) Any person engaged in the business of manufacturing, repairing, or dealing in firearms, or the agent or representative of any such person having in his or her possession, using, or carrying a pistol in the usual or ordinary course of such business; and

⁵⁰(6) Any person while carrying a pistol, transported in accordance with § 22-4504.02, from the place of purchase to his or her home or place of business or to a place of repair or back to his or her home or place of business or in moving goods from one place of abode or business to another, or to or from any lawful recreational firearm-related activity.

⁵¹(b) The provisions of § 22-4504(a) with respect to pistols shall not apply to a police officer who has retired from the Metropolitan Police Department, if the police officer has registered a pistol and it is concealed on or about the police officer.

⁵²(c) For the purposes of subsection (a)(6) of this section, the term "recreational firearm-related activity" includes a firearms training and safety class.

เขตปลอดอาวุธปืน

มาตรา 22-4502.01⁵³

(a) พื้นที่ทั้งหมดภายใน 1,000 ฟุตของสถานที่สาธารณะ หรือสถานที่รับเลี้ยงเด็ก โรงเรียนประถมศึกษา โรงเรียนอาชีวศึกษา โรงเรียนมัธยม มหาวิทยาลัย หรือสระว่ายน้ำสาธารณะ สนามเด็กเล่น สถานที่ตั้งตู้เกม ศูนย์เยาวชน หรือห้องสมุดสาธารณะ และรอบบริเวณบ้านที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติที่อยู่อาศัยแห่งสหรัฐอเมริกา 1937 การพัฒนาหรือการบริหารงานโดยกรมที่อยู่อาศัย และพัฒนาตัวเมือง หรือในหรือรอบบริเวณบ้านของเจ้าของ ที่ดำเนินการ หรือได้รับเงินช่วยเหลือโดยการเคหะแห่งเขตปกครองพิเศษโคลัมเบีย หรือการสนับสนุนโดยหน่วยงานข้างต้น จะเป็นผู้ประกาศเขตปลอดอาวุธปืน เพื่อจุดประสงค์ของมาตรานี้ คำว่า “การระบุอย่างเหมาะสม” หมายความว่า ป้ายที่ระบุว่าอาคารหรือพื้นที่นั้นเป็นเขตปลอดอาวุธปืน

(b)⁵⁴ บุคคลใดพกพาอาวุธปืนโดยผิดกฎหมายภายในเขตปลอดอาวุธปืนจะต้องได้รับโทษ ปรับสองเท่า หรือ โทษจำคุกสองเท่า หรือทั้งจำทั้งปรับ

⁵³(a) All areas within,1000 feet of an appropriately identified public or private day care center, elementary school, vocational school, secondary school, college, junior college, or university, or any public swimming pool, playground, video arcade, youth center, or public library, or in and around public housing as defined in section 3(1) of the United States Housing Act of 1937 the development or administration of which is assisted by the United States Department of Housing and Urban Development, or in or around housing that is owned, operated, or financially assisted by the District of Columbia Housing Authority, or an event sponsored by any of the above entities shall be declared a gun free zone. For the purposes of this subsection, the term “appropriately identified” means that there is a sign that identifies the building or area as a gun free zone.

(c)⁵⁵ บทบัญญัติมาตรานี้ไม่ใช่บังคับกับบุคคลที่มีใบอนุญาตพกพาตามกฎหมายในเขตปกครองพิเศษโคลัมเบียผู้ซึ่งอาศัยหรือทำงานภายใน 1,000 ฟุตของเขตปลอดอาวุธปืนหรือเป็นสมาชิกกองทัพบก กองทัพเรือ กองทัพอากาศ หรือนาวิกโยธินของสหรัฐอเมริกา หน่วยคุ้มกันแห่งชาติ หรือองค์กรที่มีหน้าที่ แผนกที่ทำการไปรษณีย์ หรือลูกจ้างเมื่อมีหน้าที่ นายพล นายอำเภอ พศติ เรือนจำ หรือเจ้าหน้าที่อื่น เช่น เจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือ บุคคลผู้ถูกแต่งตั้งโดยเจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมาย เจ้าหน้าที่หรือพนักงานของสหรัฐอเมริกาที่ได้รับอนุญาตให้พกพาอาวุธดังกล่าว สถาบันการเงิน ผู้ขนส่งสาธารณะผู้ซึ่งเข้าร่วมธุรกิจการขนส่งจดหมาย เงิน หลักทรัพย์ หรือทรัพย์สินอื่น และได้รับใบอนุญาตในการขายส่งหรือขายปลีก

การอนุญาต

ในงานทะเบียนอาวุธปืนนั้น อาวุธปืนทั้งหมดจะต้องลงทะเบียนในเขตปกครองพิเศษโคลัมเบีย ก่อนที่จะสามารถซื้ออาวุธปืนได้นั้นจะต้องกรอกรายละเอียดทั้งหมดลงในเอกสาร ซึ่งมีจำนวนมากและเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน รัฐบาลของเขตปกครองพิเศษโคลัมเบียได้ปรับปรุง

⁵⁴(b) Any person illegally carrying a gun within a gun free zone shall be punished by a fine up to twice that otherwise authorized to be imposed, by a term of imprisonment up to twice that otherwise authorized to be imposed, or both.

⁵⁵(c) The provisions of this section shall not apply to a person legally licensed to carry a firearm in the District of Columbia who lives or works within 1000 feet of a gun free zone or to members of the Army, Navy, Air Force, or Marine Corps of the United States; the National Guard or Organized Reserves when on duty; the Post Office Department or its employees when on duty; marshals, sheriffs, prison, or jail wardens, or their deputies; policemen or other duly-appointed law enforcement officers; officers or employees of the United States duly authorized to carry such weapons; banking institutions; public carriers who are engaged in the business of transporting mail, money, securities, or other valuables; and licensed wholesale or retail dealers.

ประสิทธิภาพในกระบวนการนี้ได้ดีขึ้นแต่มันยังคงซับซ้อน กรมตำรวจของเขตปกครองพิเศษโคลัมเบียมีเว็บไซต์เพื่อรองรับการจดทะเบียนอาวุธปืน และบุคคลทุกคนต้องกระทำก่อนที่จะสามารถเป็นเจ้าของอาวุธปืนนั้น

3.2 กฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมอาวุธปืนของประเทศอังกฤษ

ประเทศอังกฤษมีชื่อเสียงในด้านการเป็นประเทศที่มีกฎหมายควบคุมอาวุธปืนที่มีเข้มงวดที่สุดในโลก โดยกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศอังกฤษมีได้ถูกตราขึ้นในช่วงปี ค. ศ. 1951 – 1960 แต่ได้รับการแก้ไขเพิ่มเติมในช่วงปลายศตวรรษที่ 20 ให้จำกัดความเป็นเจ้าของอาวุธปืนในอนาคต เพื่อที่จะตอบสนองต่อการสังหารหมู่ซึ่งมีอาวุธที่ได้รับอนุญาตตามกฎหมายเข้ามาเกี่ยวข้อง ปืนพกเป็นอาวุธที่ต้องห้ามและต้องได้รับการอนุญาตเป็นกรณีพิเศษ อาวุธปืนและปืนพกต้องได้รับการรับรองความเป็นเจ้าของจากเจ้าหน้าที่พนักงานตำรวจ รวมทั้งผู้ยื่นขอใบอนุญาตจะต้องมีเหตุผลที่ดีในการร้องขอครอบครองอาวุธปืน สิทธิในการป้องกันตนเอง หรือความต้องการทั่วไปในการครอบครองอาวุธปืนนั้นจะไม่ได้รับการพิจารณาในฐานะเป็นเหตุผลที่ดีในการร้องขอครอบครองอาวุธปืน นอกจากนี้การเก็บรักษาอาวุธปืนอย่างปลอดภัยก็ถือเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งเมื่อใบอนุญาตครอบครองอาวุธปืนได้รับการอนุมัติ

การพัฒนาของการเปลี่ยนแปลงหลักๆ ในกฎหมายควบคุมอาวุธปืนสมัยใหม่ในประเทศอังกฤษ ส่วนใหญ่นั้นเป็นผลมาจากโศกนาฏกรรมต่างๆ และการเปลี่ยนแปลงไปของทัศนคติของสาธารณชนที่มีต่อการเป็นเจ้าของอาวุธปืน

The Firearms Act 1968 ถือเป็นกฎหมายในขั้นต้นที่มีการควบคุมการใช้และการครอบครองอาวุธปืน และพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้รับการแก้ไขเพิ่มเติมหลายครั้ง ได้กำหนดให้อาวุธปืนจำนวนมากว่าห้าสิบบประเภทเป็นความผิด โดยมีความมุ่งหมายที่จะควบคุมและจำกัดการใช้อาวุธปืน พระราชบัญญัติฉบับนี้ได้รับการกล่าวถึงในฐานะเป็นกฎเกณฑ์ที่ บังคับใช้โดยวิถีทางของความผิด

อาญาและการลงโทษตามกฎหมาย ประเภทต่างๆ ของอาวุธที่กำหนดไว้โดยพระราชบัญญัตินี้ ได้แก่ อาวุธปืน อาวุธปืนที่ต้องห้าม ปืนสั้น และอาวุธทางอากาศ⁵⁶

3.2.1 Firearm (Amendment) Act 1988

นิยามของอาวุธปืน

Firearm (Amendment) Act 1988 ได้กำหนดนิยามของอาวุธปืนไว้โดยกำหนดไว้ใน มาตรา 57(1) และ ในการพิจารณานิยามของอาวุธที่ต้องห้ามและกระสุนต้องพิจารณาตาม มาตรา 1 ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

มาตรา 57⁵⁷(1) ให้นิยามว่า “อาวุธปืน” หมายถึง

“อาวุธที่มีอันตรายถึงตายได้จากการยิงกระสุนปืนหรือชิปนาอาวุธที่ถูกยิงออกไป หมายความว่ารวมถึง

- (a) อาวุธที่ต้องห้ามไม่ว่าอาวุธนั้นจะมีอันตรายถึงตายหรือไม่
- (b) ส่วนประกอบใดๆ ของอาวุธที่มีอันตรายถึงตายได้หรือของอาวุธที่ต้องห้าม
- (c) อุปกรณ์อื่นที่เกี่ยวกับอาวุธปืนที่ถูกออกแบบหรือถูกนำมาใช้เพื่อขจัดเสียง

หรือประกายไฟที่เกิดจากการยิงออกไป”

อาวุธที่ต้องห้ามและกระสุน มาตรา 1⁵⁸

(1) มาตรา 5 ของพระราชบัญญัติอาวุธปืน 1968 (ซึ่งในพระราชบัญญัตินี้ เรียกว่า “พระราชบัญญัติแม่บท”) มีการแก้ไขเพิ่มเติมเพื่อขยายความลักษณะอาวุธต้องห้ามและกระสุน ซึ่งหมายความว่ารวมถึงอาวุธและกระสุนที่ครอบครอง ได้มา ผลิต จำหน่าย หรือโอน ซึ่งต้องได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

(2) สำหรับวรรค a ของอนุมาตรา (1) ให้ใช้ความแทนว่า

“(a) อาวุธใดๆ ที่ได้รับการออกแบบหรือดัดแปลงให้ยิงได้ครั้งละ 2 นัดหรือมากกว่าโดยไม่ต้องเหนี่ยวไกปืนซ้ำ

⁵⁶ “Firearms-Control Legislation and Policy: Great Britain,” Accessed November 9, 2015, <https://www.loc.gov/law/help/firearms-control/greatbritain.php>

⁵⁷ Firearm (Amendment) Act 1988 Section 57 Interpretation.

⁵⁸ Firearm (Amendment) Act 1988 Section 1 Prohibited weapons and ammunition

(ac) ปืนพกยาวชนิด self-loading หรือ pump-action smooth-bore ซึ่งไม่ใช่ปืนพกยาวที่มีลำกล้องสำหรับบรรจุกระสุนขนาด .22 และไม่ใช่ปืนพกยาวที่มีความยาวกระบอกปืนน้อยกว่า 24 นิ้วหรือความยาวรวมน้อยกว่า 40 นิ้ว

(ad) ปืนพกประเภท smooth-bore นอกเหนือจากปืนพกที่มีลำกล้องสำหรับบรรจุกระสุนขนาด 9 มม. หรือบรรจุกระสุนที่ปลายกระสุนแต่ละซอง

(ae) อุปกรณ์ยิงจรวดหรือดินปืน สำหรับปล่อยหัวจรวด นอกเหนือจากอุปกรณ์ยิงจรวดหรือดินปืนที่ได้รับการออกแบบเพื่อให้การยิงเป็นแนว หรือเพื่อวัตถุประสงค์ด้านเทคนิคความร้อน หรือเพื่อเป็นอุปกรณ์ส่งสัญญาณ

(3) สำหรับวรรค c ของ อนุมาตรา (1) ให้ใช้ความหมายว่า

“(c) ซองกระสุนปืนใดๆ กับกระสุนที่ได้รับการออกแบบหรือดัดแปลงให้ระเบิดทันทีหรือก่อนหน้าการยิง กระสุนใดๆ ที่มีส่วนผสมหรือได้รับการออกแบบหรือดัดแปลงให้มีส่วนผสมเป็นพิษตามที่ระบุในวรรค (b) และหากสามารถใช้กับอาวุธปืนใดๆ ระเบิดมือ ระเบิด หรือจรวด หรือปลอกกระสุนที่ได้รับการออกแบบให้ระเบิดได้ตั้งที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น”

(4) หากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย เห็นว่าข้อกำหนดตามพระราชบัญญัติแม่บทเกี่ยวกับอาวุธต้องห้ามหรือกระสุน ควรครอบคลุมถึง

(a) อาวุธปืนใดๆ (ที่ไม่ใช่อาวุธที่ใช้ทางอากาศ) ซึ่งมีได้ระบุไว้ในอนุมาตรา (1) ของมาตรา 5 ถือว่าเป็นการจำหน่ายที่ผิดกฎหมายในประเทศอังกฤษก่อนปี ค. ศ. 1988 และพิจารณาแล้วเห็นว่า

(i) มีอันตรายร้ายแรง หรือ

(ii) ทั้งหมดหรือบางส่วนประกอบด้วยวัสดุที่ไม่สามารถตรวจพบได้ด้วยเครื่องมือซึ่งใช้สำหรับตรวจโลหะ

(b) กระสุนใดๆ ที่มีได้ระบุไว้ในอนุมาตรา แต่พิจารณาแล้วเห็นว่ามีความอันตรายร้ายแรง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยอาจสั่งให้เพิ่มเติมในอนุมาตราได้โดยอาจปรับเปลี่ยนคำจำกัดความของอาวุธหรือกระสุนตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ หรืออาจสั่งการเป็นอย่างอื่น

(5) อำนาจในการออกคำสั่งภายใต้อนุมาตรา (4) จะมีผลบังคับใช้ต่อเมื่อได้รับการอนุมัติจากแต่ละสภาเท่านั้น

การออกและต่ออายุใบอนุญาตปืนสั้น

Firearm (Amendment) Act 1988 ได้กำหนดเกี่ยวกับการออกใบอนุญาต และการต่ออายุใบอนุญาตปืนสั้นไว้ในมาตรา 3 ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

มาตรา 3⁵⁹

(1) มาตรา 28 (1)⁶⁰ ของพระราชบัญญัติแม่บท (องค์ประกอบในการออกใบอนุญาตปืนสั้น) ให้ใช้ความแทนว่า

“(1) อนุมาตรา (1A) การออกและต่ออายุใบอนุญาตปืนสั้นจะกระทำโดยหัวหน้างานของตำรวจหากพิจารณาเห็นว่าผู้ขออนุญาตสามารถครอบครองปืนสั้นโดยไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อความสงบสุขและความปลอดภัยของสาธารณชน

(1A) หัวหน้างานของตำรวจจะไม่ออกและต่ออายุใบอนุญาตให้ในกรณี

(a) มีเหตุผลอันสมควรเชื่อว่าผู้ขออนุญาตไม่มีสิทธิได้รับอนุญาตให้ครอบครองปืนสั้นตามพระราชบัญญัตินี้ หรือ

(b) พิจารณาแล้วเห็นว่าผู้ขออนุญาตไม่มีเหตุผลสมควรในการครอบครอง ชื้อ หรือได้มา

(1B) สำหรับวัตถุประสงค์ของวรรค (b) ของอนุมาตรา (1A) ผู้ขออนุญาตควรมีเหตุผลอันควรหากจะนำไปใช้ในการกีฬาหรือการแข่งขันหรือการยิงสัตว์ และต้องไม่เคยถูกปฏิเสธคำขอตามวรรคดังกล่าว เนื่องจากผู้ขออนุญาตตั้งใจที่จะไม่ใช้ปืนด้วยตนเองและให้ผู้อื่นยืม

(2) หลังมาตรา 28 (2) ของพระราชบัญญัติแม่บท (แบบฟอร์มและเนื้อหาของใบอนุญาตปืน) ให้เพิ่มเติมว่า

“(2A) ใบอนุญาตปืนสั้นต้องระบุลักษณะต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งหมายเลขประจำปืน ถ้ารู้

⁵⁹ Firearm (Amendment) Act 1988 Section 3 Grant and renewal of shot gun certificates.

⁶⁰ Section 28 Special provisions about shot gun certificates.

(1) การออกและต่ออายุใบอนุญาตปืนสั้นจะกระทำโดยหัวหน้างานของตำรวจหากพิจารณาเห็นว่าการครอบครองปืนสั้นของผู้ขออนุญาตไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อความสงบสุขและความปลอดภัยของสาธารณชน

(1A) หัวหน้างานของตำรวจจะไม่ออกและต่ออายุใบอนุญาตให้ในกรณี

(a) มีเหตุผลอันสมควรเชื่อว่าผู้ขออนุญาตไม่มีสิทธิได้รับอนุญาตให้ครอบครองปืนสั้นตามพระราชบัญญัตินี้ หรือ

(b) พิจารณาแล้วเห็นว่าผู้ขออนุญาตไม่มีเหตุผลสมควรในการครอบครอง ชื้อ หรือได้มา

จากความในมาตรา 3 ข้างต้น จะเห็นได้ว่า ผู้มีอำนาจในการออกใบอนุญาตและต่ออายุใบอนุญาต คือ หัวหน้าเจ้าพนักงานตำรวจ ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาจากความข้างต้น แสดงให้เห็นว่า กฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศอังกฤษมีการควบคุมอย่างเข้มงวด เห็นได้จากความในมาตรา 3 (1A) ที่กำหนดว่าหัวหน้างานของตำรวจจะไม่ออกและต่ออายุใบอนุญาตให้ในกรณี (a) มีเหตุผลอันสมควรเชื่อว่าผู้ขออนุญาตไม่มีสิทธิได้รับอนุญาตให้ครอบครองปืนสั้นตามพระราชบัญญัตินี้ หรือ (b) พิจารณาแล้วเห็นว่าผู้ขออนุญาตไม่มีเหตุผลสมควรในการครอบครอง ชี้อ หรือได้มา ซึ่งเป็นการกำหนดไว้อย่างกว้างๆ ให้เป็นดุลยพินิจของผู้มีอำนาจออกใบอนุญาตและต่ออายุใบอนุญาต

การถอดถอนใบอนุญาต

Firearm (Amendment) Act 1988 ได้กำหนดเกี่ยวกับการถอดถอนใบอนุญาตไว้ใน มาตรา 12 ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

มาตรา 12⁶¹

(1) เมื่อใบอนุญาตถูกถอดถอนได้โดยหัวหน้างานตำรวจ ภายใต้บทบัญญัติมาตรา 30A (2), (3) หรือ (4)⁶² หรือ 30C ของพระราชบัญญัติแม่บท หัวหน้างานตำรวจจะแจ้งให้ผู้ถือใบอนุญาตทราบ

⁶¹Section 12 Revocation of certificates.

⁶²Section 30A Revocation of firearm certificates.

(1) ใบอนุญาตอาวุธปืนอาจถูกถอดถอนได้โดยหัวหน้างานตำรวจในพื้นที่ซึ่งผู้ถือใบอนุญาตอาศัยอยู่ หากพิจารณาว่าเป็นกรณีตาม อนุมาตรา (2)-(5)

(2) ใบอนุญาตอาวุธปืนอาจถูกถอดถอนได้โดยหัวหน้างานตำรวจหากมีเหตุอันควรเชื่อว่า

(a) ผู้ถือใบอนุญาตมีลักษณะนิสัยที่ไม่มีความยับยั้งชั่งใจหรือมีสภาพจิตใจที่ไม่มั่นคง หรือเป็นบุคคลที่ไม่ควรได้รับความไว้วางใจที่จะครอบครองอาวุธปืนได้ หรือ

(b) ไม่สามารถอนุญาตการครอบครองอาวุธปืนหรือกระสุนแก่ผู้ถือใบอนุญาตได้โดยไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อความสงบสุขและความปลอดภัยของสาธารณชน

(3) ใบอนุญาตอาวุธปืนอาจถูกถอดถอนได้หากหัวหน้างานตำรวจพิจารณาว่าเป็นบุคคลที่ไม่มีสิทธิได้รับอนุญาตให้ครอบครองอาวุธปืนทั้งนี้ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 1 ของพระราชบัญญัตินี้

(4) ใบอนุญาตอาวุธปืนอาจถูกถอดถอนได้หากหัวหน้างานตำรวจพิจารณาว่าผู้ขออนุญาตไม่มีเหตุผลสมควรในการครอบครอง ชี้อ หรือได้มาซึ่งอาวุธปืนหรือกระสุน

Accessed November 9, 2015,

<http://www.legislation.gov.uk/ukpga/1968/27/section/30A>

เป็น ลายลักษณ์อักษร เพื่อส่งมอบใบอนุญาตและอาวุธปืนและกระสุนในครอบครองตามที่ระบุไว้ในใบอนุญาต

(2) หากฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามที่แจ้งตามอนุมาตรา (1) ถือเป็นความผิด และจะมีโทษจำคุกไม่เกิน เดือน หรือปรับไม่เกินระดับ 4 ของระดับมาตรฐาน หรือทั้งจำทั้งปรับ

(3) เมื่อส่งมอบอาวุธปืนและกระสุนตามที่ได้รับแจ้งตามอนุมาตรา (1) แล้ว

(a) หากอุทธรณ์สำเร็จจะได้รับมอบอาวุธปืนและกระสุนคืน

(b) หากไม่สำเร็จศาลจะสั่งให้ปลดอาวุธปืนและกระสุนตามที่เห็นสมควร

(c) หากคำอุทธรณ์ไม่ได้รับการพิจารณา จะมีการปลดอาวุธปืนหรือกระสุน

(i) ตามที่เจ้าหน้าที่และเจ้าของจะตกลงกัน หรือ

(ii) หากไม่สามารถตกลงกันได้ ให้เจ้าหน้าที่เป็นผู้ตัดสิน

(4) หัวหน้างานตำรวจจะแจ้งให้เจ้าของปืนทราบเป็นลายลักษณ์อักษรตามอนุมาตรา

(3)(c)(ii) เจ้าของสามารถยื่นอุทธรณ์ได้ตามมาตรา 44 ของพระราชบัญญัติแม่บท และศาลอาจสั่งไม่รับอุทธรณ์หรือสั่งปลดอาวุธหากเห็นสมควร

จากความในมาตรา 12 ซึ่งกำหนดเกี่ยวกับการถอดถอนใบอนุญาต จะเห็นได้ว่าผู้มีอำนาจถอดถอนใบอนุญาต คือ หัวหน้างานตำรวจในพื้นที่ซึ่งผู้ถือใบอนุญาตอาศัยอยู่ ซึ่งเห็นว่ามีเหมาะสมแล้ว เนื่องจากหัวหน้างานตำรวจในพื้นที่ซึ่งผู้ถือใบอนุญาตอาศัยอยู่ย่อมมีความคุ้นเคยกับพื้นที่ซึ่งผู้ถือใบอนุญาตอาศัยอยู่ และย่อมมีโอกาสในการพบเจอผู้ถือใบอนุญาต ส่วนเหตุที่จะพิจารณาถอดถอนใบอนุญาตเป็นไปตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 30A (2), (3) หรือ (4) ของพระราชบัญญัติแม่บท (Firearm Act 1968) ซึ่งเมื่อพิจารณาจากเหตุที่จะพิจารณาถอดถอนใบอนุญาตแล้ว จะเห็นได้ว่าเหตุที่จะพิจารณาถอดถอนใบอนุญาตได้นั้น เป็นลักษณะการกำหนดโดยคำนึงถึงความสงบเรียบร้อยและความปลอดภัยในสังคมเป็นหลัก และเป็นการให้ดุลยพินิจแก่หัวหน้างานตำรวจในพื้นที่ซึ่งผู้ถือใบอนุญาตอาศัยอยู่เป็นผู้พิจารณาว่าควรจะถอดถอนใบอนุญาตหรือไม่

3.2.2 Firearm (Amendment) Act 1997

การโอนและการกระทำอื่นใดอันเกี่ยวกับอาวุธปืนและเครื่องกระสุน

Firearm (Amendment) Act 1997 เป็นกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมอาวุธปืนของประเทศอังกฤษที่มีการบัญญัติขึ้นในภายหลัง โดยมีการบัญญัติเพิ่มเติมเกี่ยวกับการโอนและการกระทำอื่นใดอันเกี่ยวกับอาวุธปืนและเครื่องกระสุน ซึ่งกำหนดไว้ในมาตรา 32 – 36 อันมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

มาตรา 32 การโอนอาวุธปืนหรือสิ่งอื่นด้วยตนเอง⁶³

(1) มาตรานี้บังคับใช้ในสหราชอาณาจักร

(a) อาวุธปืนและเครื่องกระสุนซึ่งตามมาตรา 1 ของพระราชบัญญัติ 1968 ซึ่งยังมีผลบังคับใช้ ได้ถูกขาย ให้เช่า หรือให้แก่ หรือให้ยืมโดยบุคคลใด เป็นเวลาเกินกว่า 72 ชั่วโมง

(b) ปืน (shot gun) ที่ถูกขาย ให้เช่า หรือให้แก่ หรือให้ยืมโดยบุคคลใด เป็นเวลาเกินกว่า 72 ชั่วโมงโดยบุคคลใด ให้แก่บุคคลอื่นผู้ซึ่งไม่ได้เป็นทั้งผู้ทำธุรกิจอาวุธปืนที่จดทะเบียน หรือไม่ใช่บุคคลที่มีสิทธิซื้อหรือได้มาซึ่งอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุน โดยไม่ได้ถือใบอนุญาตปืนหรือใบทะเบียนปืนพก ใบอนุญาตอาวุธปืนหรือใบอนุญาตปืนพกสำหรับนักท่องเที่ยว

(2) สำหรับการโอนย้ายซึ่งมาตรานี้จะบังคับใช้กับ

(a) ผู้รับโอนต้องแสดงแก่ผู้โอนว่าตนมีใบทะเบียนอาวุธปืนหรือมีใบอนุญาตที่ให้สิทธิแก่ผู้รับโอนในการซื้อ หรือได้มาซึ่งอาวุธหรือเครื่องกระสุนที่โอนนั้น

(b) ผู้โอนต้องปฏิบัติตามคำสั่งที่ระบุไว้ในใบทะเบียนอาวุธปืนหรือใบอนุญาตที่แสดงโดยผู้รับโอน

(c) ผู้โอนต้องส่งมอบอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนให้แก่ผู้รับโอน และผู้รับโอนต้องรับไว้ด้วยตนเอง

(3) กรณีที่ผู้โอนหรือผู้รับโอนมิได้ปฏิบัติตามที่กำหนดไว้ในอนุมาตรา (2) ถือว่าเป็นความผิด

จากความในมาตรา 32 จะเห็นได้ว่าเป็นบทบัญญัติที่กำหนดเกี่ยวกับการโอนอาวุธปืนหรือสิ่งอื่นด้วยตนเอง ซึ่งเป็นการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ รวมถึงหลักฐานที่ต้องแสดงประกอบการโอน ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่กำหนดเกี่ยวกับการโอนอาวุธปืนหรือสิ่งอื่นได้อย่างเป็นระบบ

มาตรา 33 การแจ้งการโอนที่เกี่ยวข้องด้วยอาวุธปืน⁶⁴

(1) มาตรานี้บังคับใช้ในสหราชอาณาจักร

(a) อาวุธปืนใดซึ่งตามมาตรา 1 ของพระราชบัญญัติ 1968 ซึ่งยังมีผลบังคับใช้ ได้ถูกขาย ให้เช่า ให้ยืม หรือให้

(b) ปืนพกที่ถูกขาย ให้เช่า หรือให้แก่ หรือให้ยืมโดยบุคคลใด เป็นเวลาเกินกว่า 72 ชั่วโมง

⁶³ Firearm (Amendment) Act 1997 Section 32 Transfers of firearms etc. to be in person.

⁶⁴ Firearm (Amendment) Act 1997 Section 33 Notification of transfers involving firearms.

(2) คู่สัญญาใดที่เกี่ยวข้องในการโอนซึ่งมาตรานี้ใช้บังคับ ผู้ถือใบอนุญาตปืนหรือใบอนุญาตปืนพก แล้วแต่กรณี หรือถือใบอนุญาตอาวุธปืนหรือใบอนุญาตปืนพกสำหรับนักท่องเที่ยวซึ่งเกี่ยวเนื่องด้วยอาวุธปืนจะต้องยื่นเรื่องแจ้งการโอนแก่หน้าหน่วยงานตำรวจผู้ออกใบอนุญาตปืนหรือใบอนุญาตภายใน 7 วันนับแต่วันที่ได้ออน

(3) การแจ้งการโอนตามความในอนุมาตรา (2) ข้างต้น จะต้อง

(a) ระบุรายละเอียดของอาวุธปืนเท่าที่จะถามได้ (ระบุหมายเลขของอาวุธปืน) และ

(b) ระบุลักษณะการโอนและชื่อและที่อยู่ของคู่สัญญา

และการแจ้งใดๆ ซึ่งจะต้องถูกส่งไปโดยไปรษณีย์ลงทะเบียนหรือการส่งด้วยบริการบันทึกการจัดส่ง

(4) คู่สัญญาที่ไม่ปฏิบัติตามการโอนตามความในมาตรานี้ที่กำหนดให้ต้องแจ้งการโอน ถือว่ามีความผิด

จากความในมาตรา 33 จะเห็นได้ว่าเป็นบทบัญญัติที่กำหนดเกี่ยวกับการแจ้งการโอนที่เกี่ยวข้องเนื่องด้วยอาวุธปืน โดยเป็นการกำหนดให้ต้องมีการแจ้งการโอนอาวุธปืนถ้ามีการโอนอาวุธปืนเกิดขึ้นแก่หน้าหน่วยงานตำรวจผู้ออกใบอนุญาตปืนหรือใบอนุญาตภายใน 7 วันนับแต่วันที่ได้ออน รวมทั้งกำหนดหลักเกณฑ์ และวิธีการในการแจ้งโอนอาวุธปืน นอกจากนี้หากแจ้งโอนไม่ถูกต้องตามที่กำหนดไว้ในมาตรานี้ ก็จะมีผิดตามกฎหมาย

มาตรา 34 การแจ้งใช้การไม่ได้ ถูกทำลาย หรือสูญหายของอาวุธปืนหรือสิ่งอื่น⁶⁵

(1) เฉพาะในสหราชอาณาจักร

(a) อาวุธปืนหรือปืนพกซึ่งเกี่ยวข้องกับใบอนุญาตปืนหรือใบอนุญาตปืนพก หรือ

(b) อาวุธปืนหรือปืนพกซึ่งเกี่ยวข้องกับใบอนุญาตอาวุธปืนหรือใบอนุญาตปืนพกสำหรับนักท่องเที่ยว

ใช้การไม่ได้ ถูกทำลาย หรือสูญหาย (ไม่ว่าด้วยเหตุถูกขโมยหรือเหตุอื่นใด) ผู้ถือใบอนุญาตซึ่งเป็นผู้ครอบครองอาวุธปืนก่อนที่จะเกิดเหตุนั้นจะต้องแจ้งเหตุนั้นแก่หน้าหน่วยงานตำรวจซึ่งเป็นผู้ถือใบอนุญาตปืนหรือใบอนุญาตภายใน 7 วันนับแต่วันที่เกิดเหตุดังกล่าว

(2) เฉพาะในสหราชอาณาจักร กระสุนใดซึ่งซึ่งตามมาตรา 1 ของพระราชบัญญัติ 1968 ซึ่งยังมีผลบังคับใช้ และใบอนุญาตอาวุธปืนหรือใบอนุญาตอาวุธปืนสำหรับนักท่องเที่ยวได้สูญหาย (ไม่ว่าด้วยเหตุถูกขโมยหรือเหตุอื่นใด) ผู้ถือใบอนุญาตปืนหรือใบอนุญาตซึ่งครอบครองกระสุนเป็นคน

⁶⁵ Firearm (Amendment) Act 1997 Section 34 Notification of de-activation, destruction or loss of firearms etc.

สุดท้ายก่อนที่จะเกิดเหตุขึ้นจะต้องแจ้งการสูญหายแก่หัวหน้าเจ้าพนักงานตำรวจผู้ซึ่งได้ออกใบทะเบียนหรือใบอนุญาต

(3) การแจ้งตามมาตรานี้จะต้อง

(a) ระบุรูปพรรณลักษณะอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนเท่าที่จะถามได้ (ระบุหมายเลขของอาวุธปืน ถ้ามี)

(b) ระบุลักษณะของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

และถ้าการแจ้งจะต้องถูกส่งไปโดยไปรษณีย์ลงทะเบียนหรือการส่งด้วยบริการบันทึกการจัดส่ง

(4) ถ้าไม่แจ้งตามมาตรานี้โดยไม่มีเหตุผลสมควร ถือว่ามีความผิด

(5) เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของมาตรานี้และมาตรา 35 ข้างท้าย อาวุธปืนที่ไม่สามารถใช้ได้นั้น ตามความในมาตรา 8 ของพระราชบัญญัติ 1888 ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าเป็นอาวุธปืนซึ่งไม่สามารถใช้ยิงได้ซึ่งลูกกระสุนปืนหรือกระสุนใดๆ

จากความในมาตรา 34 จะเห็นได้ว่าเป็นบทบัญญัติที่กำหนดเกี่ยวกับการแจ้งใช้การไม่ได้ ถูกทำลาย หรือสูญหายของอาวุธปืนหรือสิ่งอื่น โดยต้องแจ้งการแจ้งใช้การไม่ได้ ถูกทำลาย หรือสูญหายของอาวุธปืนหรือสิ่งอื่นแก่หัวหน้าเจ้าพนักงานตำรวจผู้ซึ่งได้ออกใบทะเบียนหรือใบอนุญาต เป็นการกำหนดหลักเกณฑ์ และวิธีการในการแจ้ง นอกจากนี้หากแจ้งโอนไม่ถูกต้องตามที่กำหนดไว้ในมาตรานี้ ก็จะมีผลตามกฎหมาย เช่นเดียวกับที่กำหนดไว้ในมาตรา 33

มาตรา 35 การแจ้งเหตุที่เกิดขึ้นนอกสหราชอาณาจักรอันเกี่ยวกับอาวุธปืน⁶⁶

(1) เฉพาะนอกสหราชอาณาจักร อาวุธปืนหรือปืนพกใดที่ได้ถูกขายหรือจำหน่ายอื่นใดโดยผู้โอนซึ่งการได้มาหรือการซื้ออาวุธปืนหรือปืนพกนั้นมีอำนาจกระทำได้ตามใบทะเบียนอาวุธปืนหรือใบทะเบียนปืนพก ผู้โอนจะต้องแจ้งการจำหน่ายแก่หัวหน้าเจ้าพนักงานตำรวจซึ่งเป็นผู้ออกใบทะเบียน

(2) กรณีที่ไม่ได้ปฏิบัติตามตามในอนุมาตรา (1) ข้างต้น ถือว่ามีความผิด

(3) เฉพาะนอกสหราชอาณาจักร

(a) อาวุธปืนซึ่งใบทะเบียนอาวุธปืนหรือใบทะเบียนปืนพก เกี่ยวข้องกับปืนที่ใช้การไม่ได้ ถูกทำลาย หรือสูญหาย (ไม่ว่าด้วยเหตุถูกขโมยหรือเหตุอื่นใด) หรือ

(b) เครื่องกระสุนใดๆ ตามความในมาตรา 1 ของพระราชบัญญัติ 1968 ซึ่งยังมีผลบังคับใช้ และใบทะเบียนอาวุธปืนได้สูญหาย (ไม่ว่าด้วยเหตุถูกขโมยหรือเหตุอื่นใด)

⁶⁶ Firearm (Amendment) Act 1997 Section 35 Notification of events taking place outside Great Britain involving firearms etc.

ผู้ถือใบอนุญาตเป็นอาวุธปืนซึ่งได้ครอบครองอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนก่อนที่จะเกิดเหตุดังกล่าวจะต้องแจ้งแก่หัวหน้าเจ้าพนักงานตำรวจที่ได้ออกใบอนุญาตเป็นภายใน 14 วัน นับแต่วันที่เกิดเหตุขึ้น

(4) กรณีที่ไม่แจ้งเหตุตามความในอนุมาตรา (3) ข้างต้นโดยไม่มีเหตุผลสมควร ถือว่ามีความผิด

(5) การแจ้งตามมาตรานี้จะต้อง

(a) ระบุรายละเอียดของอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุน เท่าที่จะถามได้ (ระบุหมายเลขของอาวุธปืน ถ้ามี) และ

(b) ระบุลักษณะของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และในกรณีที่เป็นกรณียกจ่ายออกไปให้ระบุชื่อและที่อยู่ของคู่สัญญา

(6) การแจ้งตามมาตรานี้จะต้องถูกส่งไปภายใน 14 วัน นับแต่มีการจำหน่ายออกไปหรือนับแต่วันที่เกิดเหตุขึ้น

(a) ถ้าการแจ้งได้ถูกส่งจากสถานที่ใดๆ ในประเทศสหราชอาณาจักร โดยวิธีไปรษณีย์ลงทะเบียนหรือด้วยบริการบันทึกการจัดส่ง และ

(b) ในกรณีอื่น ให้จัดส่งโดยวิธีที่ใกล้เคียงกับวิธีไปรษณีย์ลงทะเบียนหรือด้วยบริการบันทึกการจัดส่งให้มากที่สุด

จากความในมาตรา 35 จะเห็นได้ว่าเป็นบทบัญญัติที่กำหนดเกี่ยวกับการแจ้งเหตุที่เกิดขึ้นนอกสหราชอาณาจักรอันเกี่ยวข้องกับอาวุธปืน โดยกำหนดให้ต้องแจ้งในกรณีที่มีการขายหรือจำหน่ายอาวุธปืน รวมถึงกรณีที่อาวุธปืนใช้การไม่ได้ ถูกทำลาย หรือสูญหาย ที่เกิดขึ้นนอกสหราชอาณาจักร โดยจะต้องแจ้งแก่หัวหน้าเจ้าพนักงานตำรวจที่ได้ออกใบอนุญาตเป็นภายใน 14 วัน นับแต่มีการจำหน่ายออกไปหรือนับแต่วันที่เกิดเหตุขึ้น นอกจากนี้หากไม่แจ้งไม่ตามที่กำหนดไว้ในมาตรานี้ ก็ถือว่ามีความผิดตามกฎหมาย โดยในกรณีอาวุธปืนใช้การไม่ได้ ถูกทำลาย หรือสูญหาย ที่เกิดขึ้นนอกสหราชอาณาจักร การไม่แจ้งในกรณีนี้ต้องปราศจากเหตุเหตุผลสมควรด้วย จึงถือว่ามีความผิดตามมาตรานี้

มาตรา 36 โทษของการกระทำความผิดตามมาตรา 32-35⁶⁷

การกระทำความผิดตามมาตรา 32, 34 หรือ 35 ข้างต้น จะ

(a) ถ้ามีส่วนร่วมในการกระทำความผิดอันเกี่ยวกับการโอน หรือกรณีอื่นที่เกี่ยวข้องกับอาวุธปืนหรือเครื่องกระสุน ซึ่งตามมาตรา 1 ของพระราชบัญญัติ 1968 ซึ่งยังมีผลบังคับใช้ ถูกลงโทษ

⁶⁷ Firearm (Amendment) Act 1997 Section 36 Penalty for offences under ss. 32 to 35.

(i) เมื่อพิจารณาว่ามีความผิดด้วยการจำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือปรับไม่เกินขั้นสูงสุด ตามมาตรฐาน หรือทั้งจำทั้งปรับ

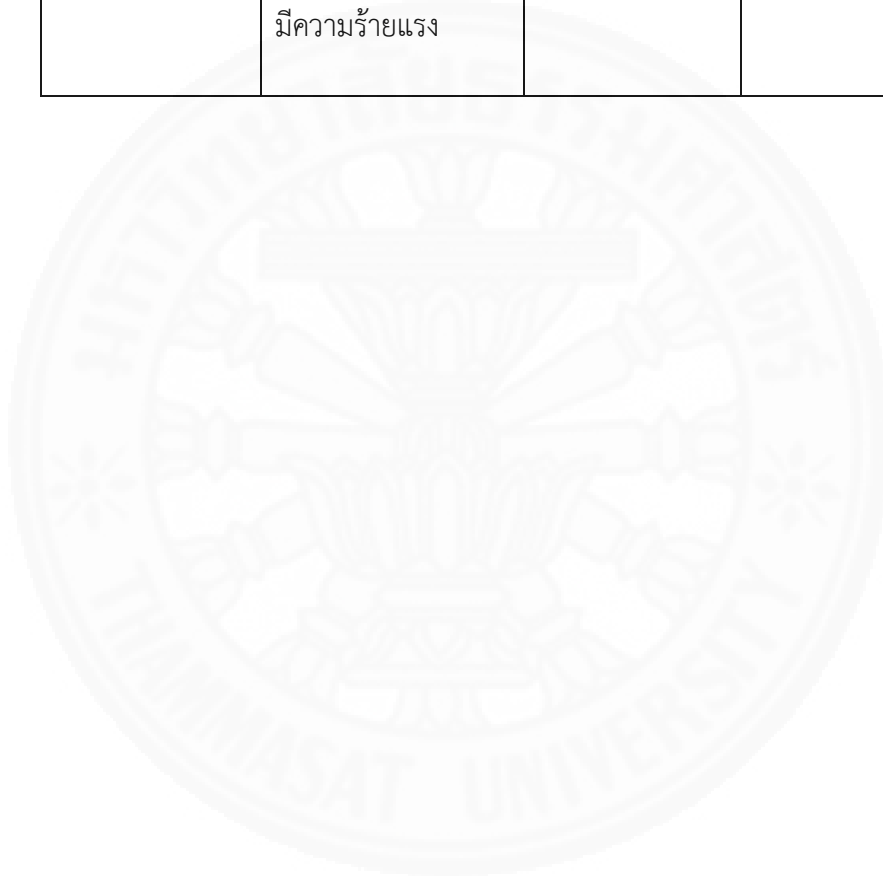
(ii) การลงโทษตามข้อกล่าวหาด้วยการจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือปรับ หรือทั้งจำทั้งปรับ

(b) ถ้าได้กระทำความผิดเกี่ยวกับการโอนหรือกรณีอื่นอันเกี่ยวเนื่องด้วยปืนพกจะถูกลงโทษ ตามความผิดด้วยการจำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือปรับไม่เกินระดับ 5 ของระดับมาตรฐาน หรือทั้งจำทั้ง ปรับ

ตารางที่ 3.2.2.1 เปรียบเทียบสาระสำคัญของระหว่างประเทศไทย สหรัฐอเมริกา และ อังกฤษ

	ผู้มีอำนาจออกใบอนุญาต	กำหนดอายุใบอนุญาต	วัตถุประสงค์ในการอนุญาต
ไทย	1.อธิบดีกรมการปกครอง สำหรับในเขตกรุงเทพมหานคร 2. ผู้ว่าราชการจังหวัด เฉพาะรายในเขตจังหวัดของตน	มาตรา 23 (3) กำหนดให้มีอายุตลอดความเป็นเจ้าของอาวุธปืนของบุคคลที่ได้รับใบอนุญาต	เพื่อใช้ในการป้องกันตัว เพื่อใช้ในการกีฬา และเพื่อใช้ในการยิงสัตว์
สหรัฐอเมริกา	อัยการสูงสุด	กฎหมายกลางของรัฐบาล กรณีที่เป็นผู้ผลิต ผู้นำเข้า ผู้แทนจำหน่าย หรือใบอนุญาตของนักสะสม มีอายุ 1 ปี ตามมาตรา 923 (a) ส่วนกรณีบุคคลทั่วไปเป็นไปตามกฎหมายของแต่ละมลรัฐ	เพื่อป้องกันตนเอง

อังกฤษ	<p>1. หัวหน้าเจ้าพนักงานตำรวจเป็นผู้มีอำนาจออกใบอนุญาตในกรณีทั่วไป</p> <p>2. อัยการสูงสุด ในกรณีที่เป็นการอุทธรณ์ที่มีความร้ายแรง</p>	<p>กำหนดอายุใบอนุญาตแต่ละประเภทจะเป็นไปตามที่กำหนดในใบอนุญาตนั้นๆ</p>	เพื่อการศึกษา
--------	---	---	---------------

บทที่ 4

วิเคราะห์สภาพปัญหาการขอใบอนุญาตมีใช้อาวุธปืนของประเทศไทยกับกฎหมายการควบคุมอาวุธปืนของต่างประเทศ

จากที่กล่าวมาในบทที่ 3 จะเห็นได้ว่าระบบกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศไทย มีความแตกต่างจากระบบกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศอังกฤษ โดยการวิเคราะห์เปรียบเทียบข้อดีและข้อเสียของกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมอาวุธปืนของประเทศไทย และต่างประเทศ สามารถแยกพิจารณาได้ ดังนี้

ประเทศสหรัฐอเมริกา

ระบบกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นระบบการควบคุมอาวุธปืนโดยเสรี ไม่มีการควบคุมตรวจสอบอาวุธปืนโดยตรง มีลักษณะพิเศษที่เป็นการให้ผู้แทนจำหน่ายเป็นผู้รับผิดชอบในการตรวจสอบข้อมูลเบื้องต้น โดยเป็นระบบควบคุมทางอ้อมผ่านทางผู้แทนจำหน่าย โดยการผลักระงับการตรวจสอบให้ผู้แทนจำหน่ายอาวุธปืนเป็นผู้ควบคุมตรวจสอบคุณสมบัติของผู้ยื่นคำข้อมีอาวุธปืน อย่างไรก็ตาม มีการตรากฎหมายในเชิงป้องปรามให้ผู้แทนจำหน่ายต้องใช้ความระมัดระวังในการตรวจสอบคุณสมบัติ มิฉะนั้น ถือว่ามีความผิดตามกฎหมาย อาทิต มาตรา 922 เป็นต้น อย่างไรก็ตาม การมอบหน้าที่ให้ผู้แทนจำหน่ายเป็นผู้ทำการเก็บรักษาข้อมูลเกี่ยวกับหลักฐานการนำเข้า การผลิต การขนส่ง การขาย หรือการจัดการอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกัอาวุธปืนก่อให้เกิดผลสำคัญ กล่าวคือ ผู้แทนจำหน่ายซึ่งเป็นองค์กรเอกชนโดยทั่วไปมักจะมีเครื่องมือหรืออุปกรณ์ที่มีประสิทธิภาพมากกว่าเครื่องมือหรืออุปกรณ์ของรัฐ ดังนั้น ระบบการจัดเก็บข้อมูลต่างๆ จึงทำได้ง่ายเป็นระบบและมีประสิทธิภาพมากกว่าระบบของรัฐ ทำให้ระบบการควบคุมการมีอาวุธปืนเกิดเป็นระบบที่มีประสิทธิภาพโดยที่รัฐไม่ต้องเสียงบประมาณในส่วนนี้

จากที่กล่าวมาข้างต้นถือได้ว่าเป็นระบบการควบคุมอาวุธปืนที่มีประสิทธิภาพระบบหนึ่ง แต่ ระบบกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศไทยก็ยังมีข้อเสียที่ควรนำมาพิจารณาประกอบด้วยเช่นกัน กล่าวคือ เนื่องมาจากการควบคุมอาวุธปืนเป็นระบบการควบคุมโดยเสรี ในช่วงระยะหลังประเทศสหรัฐอเมริกาได้เกิดโศกนาฏกรรมขึ้นหลายครั้ง อันเป็นผลมาจากอาวุธปืน ส่งผลให้มีผู้บาดเจ็บและเสียชีวิตหลายราย ทำให้ประชาชนชาวสหรัฐอเมริกาเริ่มมีแนวความคิดเกี่ยวกับอาวุธปืนออกเป็น 2 แนวทาง กลุ่มแรกเห็นว่าควรให้การใช้อาวุธปืนเป็นไปโดยเสรีดังที่มีการรับรองสิทธิไว้ใน The Second Amendment ของรัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกา ส่วนกลุ่มที่สองเห็นว่าอาวุธปืน

เป็นอาวุธที่มีอำนาจทำลายล้างสูง หากปล่อยให้มีการใช้อาวุธปืนอย่างเสรีโดยไม่มีการควบคุม น่าจะก่อให้เกิดความไม่สงบขึ้นในสังคม โดยผลจากแนวความคิดดังกล่าวส่งผลให้ต่อมาได้มีการผ่านกฎหมายที่มีการควบคุมอาวุธปืนเข้มงวดยิ่งขึ้น อันได้แก่ กฎหมายควบคุมอาวุธปืนของรัฐนิวยอร์ก

ประเทศอังกฤษ

ระบบกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศอังกฤษ มีลักษณะตรงกันข้ามกับระบบกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศสหรัฐอเมริกา โดยมีลักษณะเป็นระบบการควบคุมอาวุธปืนอย่างสูง โดยเป็นประเทศที่ควบคุมไม่ให้ประชาชนมีและใช้อาวุธปืนอย่างเข้มงวด เหตุผลในการป้องกันตัวไม่ถือว่าเป็นเหตุผลอันดีที่จะนำมาพิจารณาออกใบอนุญาต โดยถือว่าหน้าที่ในการรักษาความสงบเรียบร้อยในสังคมเป็นของเจ้าพนักงานตำรวจเท่านั้น โดยลักษณะเด่นระบบกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศไทย เป็นการแบ่งประเภทอาวุธปืนตามอำนาจความร้ายแรง โดยที่ลำดับประเภทของอาวุธปืนจะเป็นข้อกำหนดตัวบุคคลผู้มีอำนาจออกใบอนุญาต อาทิ กรณีอาวุธปืนสั้นที่มีอำนาจไม่ร้ายแรง บุคคลผู้มีอำนาจออกใบอนุญาต ได้แก่ หัวหน้าเจ้าพนักงานตำรวจ ส่วนกรณีอาวุธปืนที่มีอำนาจร้ายแรง บุคคลผู้มีอำนาจออกใบอนุญาตได้แก่ อัยการสูงสุด เป็นต้น นอกจากนี้การแบ่งประเภทอาวุธปืนตามอำนาจความร้ายแรง ก็เป็นไปเพื่อการกำหนดหลักเกณฑ์การอนุญาต ความเข้มงวดของการอนุญาต เพื่อประสิทธิภาพในการควบคุมอาวุธปืน

อย่างไรก็ตามการควบคุมอย่างเข้มงวดที่มากเกินไป ก็อาจส่งผลให้เกิดป็นเถื่อนตามมา กล่าวคือ เมื่อประชาชนมีความรู้สึกรู้ว่า การขออนุญาตมีอาวุธปืนตามกฎหมายทำได้ยาก ก็อาจทำให้ประชาชนหันไปซื้อปืนเถื่อนแทน ซึ่งย่อมไม่ส่งผลดีต่อการควบคุมอาวุธปืน

ประเทศไทย

ระบบกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศไทย มีลักษณะที่อยู่กึ่งกลางระหว่างการควบคุมอาวุธปืนโดยเสรีของประเทศสหรัฐอเมริกา และการควบคุมอาวุธปืนอย่างเข้มงวดของประเทศอังกฤษ โดยประเทศไทยมีกฎหมายควบคุมอาวุธปืนที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันเพียงฉบับเดียว คือ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ซึ่งใช้บังคับมาเป็นเวลานาน ย่อมทำให้บทกฎหมายบางมาตราย่อมไม่สอดคล้องกับสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน โดยระบบกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศไทยมีลักษณะเป็นระบบที่การอนุญาตให้ประชาชนมี ใช้ หรือพกพาอาวุธปืนนั้นไม่ได้มีการอนุญาตโดยแบ่งประเภทอาวุธปืนตามอำนาจความร้ายแรงของอาวุธปืนนั้น แต่มีการกำหนดตัวบุคคลผู้มีอำนาจในการอนุญาตโดยพิจารณาจากพื้นที่ๆ ประชาชนผู้ขออนุญาตมี ใช้ หรือพกพาอาวุธปืนอาศัยอยู่ ซึ่งหมายความว่าไม่ว่าอาวุธปืนนั้นจะเป็นอาวุธปืนที่มีอำนาจไม่ร้ายแรง หรือเป็นอาวุธปืนที่มีอำนาจร้ายแรง บุคคลผู้มีอำนาจในการอนุญาตก็เป็นคนเดียวกัน นอกจากนี้เมื่อการพิจารณาอนุญาตไม่มีการแบ่งประเภทอาวุธปืนตามอำนาจความร้ายแรงของอาวุธปืนแล้ว ในการพิจารณาอนุญาต ย่อมไม่มีการกำหนด

หลักเกณฑ์การอนุญาต และความเข้มงวดของการอนุญาตตามอนุภาพความร้ายแรงของอาวุธปืน กล่าวคือ ทั้งอาวุธปืนประเภทที่มีอนุภาพไม่ร้ายแรงและอาวุธปืนที่มีอนุภาพร้ายแรง ใช้หลักเกณฑ์เดียวกันในการพิจารณาอนุญาต ซึ่งย่อมไม่ส่งผลดีต่อการควบคุมอาวุธปืน

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าระบบกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศสหรัฐอเมริกา ระบบกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศอังกฤษ และระบบกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศไทยนั้นต่างก็มีทั้งข้อดีและข้อเสียในแต่ละระบบ ระบบกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศไทยควรนำข้อดีจากระบบกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของทั้งสองประเทศดังกล่าวมาปรับใช้ตามลักษณะสังคมของประเทศไทย

อย่างไรก็ตาม ได้กล่าวมาข้างต้นแล้วว่า การควบคุมอย่างเข้มงวดที่มากเกินไป ก็อาจส่งผลให้เกิดปืนเถื่อนตามมา กล่าวคือ เมื่อประชาชนมีความรู้สึกว่าการขออนุญาตมี ใช้ หรือพกพาอาวุธปืนตามกฎหมายทำได้ยาก ก็อาจทำให้ประชาชนหันไปซื้อปืนเถื่อนแทน ซึ่งย่อมไม่ส่งผลดีต่อการควบคุมอาวุธปืน ดังนั้น จึงควรพิจารณาแก้ไขปรับปรุงกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศไทยอย่างเหมาะสมให้ไม่เป็นการควบคุมที่มากเกินไป จนส่งผลให้ประชาชนรู้สึกว่าการขออนุญาตมี ใช้ หรือพกพาอาวุธปืนตามกฎหมายทำได้ยาก อันส่งผลให้เกิดปืนเถื่อนตามมา แต่ก็ไม่ควรควบคุมน้อยเกินไป จนอาจก่อให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยขึ้นในสังคมอันเป็นผลมาจากอาวุธปืน

จากการพิจารณากฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศไทย ประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศอังกฤษ ทำให้ทราบว่ากฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศไทยมีประเด็นปัญหาที่ต้องพิจารณาเพื่อปรับปรุงแก้ไขกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศไทยให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาดังต่อไปนี้

4.1 ผู้มีอำนาจออกใบอนุญาตมี ใช้อาวุธปืน

กฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศสหรัฐอเมริกาได้กำหนดให้ อัยการสูงสุด เป็นผู้มีอำนาจในการอนุญาต ในขณะที่กฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศอังกฤษได้กำหนดผู้มีอำนาจอนุญาตไว้ 2 กรณี ดังนี้

1. หัวหน้าเจ้าพนักงานตำรวจ เป็นผู้มีอำนาจออกใบอนุญาตในกรณีทั่วไป และ
2. อัยการสูงสุด ในกรณีที่เป็นอาวุธปืนที่มีความร้ายแรงนอกเหนือจากอาวุธเพื่อการกีฬา

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า กรณีของประเทศสหรัฐอเมริกา อัยการสูงสุดเป็นผู้มีอำนาจในการอนุญาต โดยระบบควบคุมอาวุธปืนของประเทศอเมริกามีการควบคุมตรวจสอบผ่านทาง

ผู้แทนจำหน่าย ผู้นำเข้ามาแล้วในขั้นต้น แล้วจึงเข้ามาสู่ขั้นตอนการควบคุมตรวจสอบโดยรัฐในลำดับต่อมา

ในขณะที่กรณีของประเทศอังกฤษที่กำหนดให้หัวหน้าเจ้าพนักงานตำรวจ เป็นผู้มีอำนาจออกใบอนุญาตในกรณีทั่วไปนั้น เห็นว่าเหมาะสมแล้ว เนื่องจากหัวหน้าเจ้าพนักงานตำรวจเป็นผู้ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับอาวุธปืน ย่อมมีคุณสมบัติเหมาะสมในการเป็นผู้มีอำนาจออกใบอนุญาต และกรณีที่สองกำหนดให้อัยการสูงสุด เป็นผู้ที่มีอำนาจออกใบอนุญาตในกรณีที่เป็นอาวุธปืนที่มีความร้ายแรงนอกเหนือจากอาวุธเพื่อการกีฬา นั้นก็มีความเหมาะสมเช่นเดียวกัน เนื่องจากเป็นอาวุธปืนที่มีความร้ายแรง ย่อมต้องการการพิจารณาอนุญาตเป็นกรณีพิเศษ

ส่วนกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศไทยได้กำหนดผู้มีอำนาจอนุญาตไว้ 2 กรณี ดังนี้

1. อธิบดีกรมการปกครอง สำหรับในเขตกรุงเทพมหานคร และ
2. ผู้ว่าราชการจังหวัด เฉพาะรายในเขตจังหวัดของตนเท่านั้น ทั้งนี้ ตามที่กำหนดไว้ในประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง แต่งตั้งนายทะเบียน เจ้าพนักงาน และเจ้าหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ. ศ. 2490¹

โดยในกรณีที่สองสำหรับผู้มีอำนาจในการออกใบอนุญาตในเขตจังหวัดนั้น ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นบุคคลที่โดยส่วนมากไม่มีความรู้ความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับอาวุธปืนหรือกฎหมายการควบคุมอาวุธปืน เนื่องจากเป็นบุคคลที่มีหน้าที่ทางด้านการปกครองโดยรวมในจังหวัดที่บุคคลนั้นดำรงตำแหน่ง อันจะเห็นได้ว่าหน้าที่ทางด้านการปกครองโดยรวมนั้นไม่มีความเกี่ยวข้องข้องกับอาวุธปืนแต่อย่างใด ดังนั้น จึงอาจเกิดกรณีที่มีการอนุญาตโดยผิดพลาดได้ซึ่งย่อมส่งผลเสียต่อความสงบและความปลอดภัยของสังคม

¹ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง แต่งตั้งนายทะเบียน เจ้าพนักงาน และเจ้าหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ. ศ. 2490

ข้อ 2 ให้แต่งตั้งผู้ดำรงตำแหน่งต่อไปนี้ เป็นนายทะเบียน

- (1) อธิบดีกรมการปกครอง ในเขตกรุงเทพมหานคร
- (2) ผู้ว่าราชการจังหวัด ในเขตจังหวัดอื่น

อย่างไรก็ตาม ผู้ว่าราชการจังหวัด ถือเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2 อาจต้องพิจารณาเหตุผลเบื้องหลังว่าเหตุใดประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง แต่งตั้งนายทะเบียน เจ้าพนักงาน และเจ้าหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ. ศ. 2490 จึงกำหนดให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจออกใบอนุญาตในเขตจังหวัด ดังนี้ เมื่อพิจารณาเห็นว่าปัจจุบันระบบการควบคุมอาวุธปืนของประเทศไทยอยู่ในความรับผิดชอบของกระทรวงมหาดไทย ดังนั้น การกำหนดให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นนายทะเบียนผู้มีอำนาจออกใบอนุญาตในเขตจังหวัด ก็เพื่อความสะดวกในการควบคุมตรวจสอบ และเพื่อให้สอดคล้องกับกรณีนายทะเบียนผู้มีอำนาจออกใบอนุญาตในเขตกรุงเทพมหานคร ที่กำหนดให้อธิบดีกรมการปกครองเป็นมีอำนาจออกใบอนุญาต ซึ่งกรมการปกครองเป็นหน่วยงานที่อยู่ในสังกัดกระทรวงมหาดไทย เช่นเดียวกับสำนักงานจังหวัด ในขณะที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติเป็นหน่วยงานที่ไม่ได้อยู่ในสังกัดกระทรวงมหาดไทย

ดังนั้น การพิจารณาว่าจะกำหนดบุคคลใดเป็นผู้มีอำนาจออกใบอนุญาตมิใช่อาวุธปืนนั้น ควรพิจารณาจาก ความรู้ความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับอาวุธปืน หรือกฎหมายการควบคุมอาวุธปืนเป็นหลัก สำคัญ ดังเช่นกรณีของประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศอังกฤษ จึงเห็นว่าจึงเห็นว่าจะแก้ไขบทบัญญัติที่ให้อำนาจผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้มีอำนาจในการออกใบอนุญาต โดยอาจจะมีการปรับเปลี่ยนเป็นผู้ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับอาวุธปืน อันได้แก่ ผู้บังคับการตำรวจภูธรของแต่ละจังหวัดนั้น ดังเช่นกรณีของประเทศอังกฤษที่กำหนดให้หัวหน้าเจ้าพนักงานตำรวจ เป็นผู้มีอำนาจออกใบอนุญาตในกรณีทั่วไป

4.2 ปัญหาคุณสมบัติของผู้ขออนุญาต

ตามกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศไทย ลักษณะของบุคคลที่ต้องห้ามในการออกใบอนุญาตตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ. ศ. 2490 นำมาใช้เป็นหลักเกณฑ์ในการพิจารณาออกใบอนุญาตมิใช่อาวุธปืนกับอาวุธปืนทุกประเภท รวมถึงกรณีที่เป็นอาวุธปืนที่มีอำนาจร้ายแรง อันได้แก่ อาวุธปืนตามนัยแห่งกฎกระทรวงฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2522) ออกตามความในพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ข้อ 2 (3) อาวุธปืนชนิดที่มีเครื่องกลไกสำหรับ

บรรจุกระสุนเองให้สามารถยิงซ้ำได้ และ ข้อ 3 ตอนท้าย เครื่องกระสุนปืนชนิดเจาะเกราะหรือชนิดกระสุนเพลิง²

กฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศสหรัฐอเมริกากำหนดลักษณะของบุคคลที่ต้องห้ามในการออกใบอนุญาตไว้ในมาตรา 922 (d) ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับการกำหนดลักษณะของบุคคลที่ต้องห้ามในการออกใบอนุญาตของประเทศไทย แต่เห็นว่ามิกรณีที่น่าสนใจ คือ มาตรา 922 (d) (8) เป็นบุคคลที่ถูกศาลสั่งไม่ให้เข้าใกล้ รังควาน สะกดรอยตาม หรือข่มขู่ แก่ผู้ใกล้ชิดซึ่งเป็นผู้ใหญ่หรือเด็ก เนื่องจากมีเหตุอันควรเชื่อว่าจะทำให้เกิดความกลัวว่าจะเกิดการบาดเจ็บทางกายแก่ผู้ใกล้ชิด ซึ่งเป็นผู้ใหญ่อหรือเด็ก ซึ่งจะเห็นได้ว่าลักษณะต้องห้ามข้อนี้ ไม่มีการกำหนดไว้ทั้งตามกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศไทยและประเทศไทย

ส่วนคุณสมบัติของผู้ขออนุญาตในการออกใบอนุญาตตามกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศไทยต้องพิจารณาจาก Firearm (Amendment) Act 1988 ประกอบกับ Firearm Act 1968 อันถือเป็นกฎหมายแม่บท โดยมีการกำหนดลักษณะของบุคคลที่ต้องห้ามในการออกใบอนุญาตไว้แตกต่างจากลักษณะของบุคคลที่ต้องห้ามในการออกใบอนุญาตตามกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศไทยและประเทศไทย โดยมีประเด็นที่น่าสนใจ คือ ตาม Firearm Act 1968 มาตรา 28 กำหนดให้การออกและต่ออายุใบอนุญาตปืนสั้นจะกระทำโดยหัวหน้างานของตำรวจหากพิจารณา

² กฎกระทรวงฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2522) ออกตามความในพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนวัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490

ข้อ 2 อาวุธปืนที่นายทะเบียนจะออกใบอนุญาตให้ได้ตามมาตรา 7 หรือ มาตรา 24 ต้องเป็นอาวุธปืน ชนิดและขนาด ดังต่อไปนี้

(3) อาวุธปืนชนิดที่มีเครื่องกลไกสำหรับบรรจุกระสุนเองให้สามารถยิงซ้ำได้ ดังต่อไปนี้

(ก) ขนาดความยาวของลำกล้องไม่ถึง 160 มม.

(ข) ปืนลูกซอง

(ค) ปืนลูกกรดขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางปากลำกล้อง ไม่เกิน 5.6 มม.

ข้อ 3 เครื่องกระสุนปืนที่นายทะเบียนจะออกใบอนุญาตให้ได้ตามมาตรา 7 หรือมาตรา 24 ต้องเป็นเครื่องกระสุนปืนที่ใช้กับอาวุธปืนตามข้อ 2 ที่ได้รับอนุญาต แต่ต้องไม่เป็นเครื่องกระสุนปืนชนิดเจาะเกราะหรือชนิดกระสุนเพลิง

เห็นว่าการครอบครองปืนสั้นของผู้ขออนุญาตไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อความสงบสุขและความปลอดภัยของสาธารณชน และหัวหน้างานของตำรวจจะไม่ออกและต่ออายุใบอนุญาตให้ในกรณี มีเหตุผลอันสมควรเชื่อว่าผู้ขออนุญาตไม่มีสิทธิได้รับอนุญาตให้ครอบครองปืนสั้นตามพระราชบัญญัตินี้ หรือพิจารณาแล้วเห็นว่าผู้ขออนุญาตไม่มีเหตุผลสมควรในการครอบครอง ซื่อ หรือได้มา

จากความเป็นมาตราที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่ากฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศอังกฤษมีการควบคุมอย่างเข้มงวดมาก เพียงแค่มีลักษณะเป็นผู้ไม่มีเหตุผลสมควรในการครอบครอง ซื่อ หรือได้มา ก็ถือว่าเป็นบุคคลที่ต้องห้ามในการออกใบอนุญาตตามกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศอังกฤษแล้ว โดยการกำหนดลักษณะต้องห้ามไว้อย่างกว้างเช่นนี้ย่อมทำให้ผู้มีอำนาจออกใบอนุญาตมีดุลพินิจในการพิจารณาว่า อย่างไรจึงจะถือว่า ผู้ขออนุญาตไม่มีเหตุผลสมควรในการครอบครอง ซื่อ หรือได้มา

จะเห็นได้ว่าประเทศสหรัฐอเมริกา มีการกำหนดคุณสมบัติของผู้ขออนุญาตไว้โดยระบุรายละเอียดชัดเจน ส่วนประเทศอังกฤษมีการกำหนดคุณสมบัติของผู้ขออนุญาตไว้โดยกำหนดไว้อย่างกว้าง โดยเป็นการให้ดุลพินิจในการพิจารณาแก่ผู้มีอำนาจออกใบอนุญาต

ในขณะที่ กฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศไทยกำหนดลักษณะของบุคคลที่ต้องห้ามในการออกใบอนุญาต เป็นไปตามมาตรา 13 แห่งพระราชบัญญัติ อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ. ศ. 2490 ซึ่งเป็นการกำหนดในลักษณะระบุรายละเอียดชัดเจน คล้ายคลึงกับการกำหนดลักษณะของบุคคลที่ต้องห้ามในการออกใบอนุญาตไว้ในมาตรา 922 (d) ของประเทศสหรัฐอเมริกา

โดยจากที่กล่าวมาข้างต้นในประเด็นที่น่าสนใจตามลักษณะของบุคคลที่ต้องห้ามในการออกใบอนุญาตไว้ในมาตรา 922 (d) (8) ของประเทศสหรัฐอเมริกา ที่กำหนดว่าเป็นบุคคลที่ถูกศาลสั่งไม่ให้เข้าใกล้ รังควาน สะกดรอยตาม หรือข่มขู่ แก่ผู้ใกล้ชิดซึ่งเป็นผู้ใหญ่ หรือเด็ก เนื่องจากมีเหตุอันควรเชื่อว่าจะทำให้เกิดความกลัวว่าจะเกิดการบาดเจ็บทางกายแก่ผู้ใกล้ชิดซึ่งเป็นผู้ใหญ่หรือเด็ก เห็นว่า กรณีกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศไทย ก็มีการกำหนดลักษณะของบุคคลที่ต้องห้ามไว้ในพระราชบัญญัติ อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ. ศ. 2490 มาตรา 13 (9) บุคคลซึ่งมีความประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง อันอาจกระทบ กระเทือนถึงความสงบเรียบร้อยของประชาชน ซึ่งตามมาตรา 13 (9) ซึ่งครอบคลุมลักษณะของบุคคลที่ต้องห้ามในการออกใบอนุญาตไว้ในมาตรา 922 (d) (8) ของประเทศสหรัฐอเมริกาแล้ว

นอกจากนี้ จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้นว่า ลักษณะของบุคคลที่ต้องห้ามในการออกใบอนุญาตตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดดอกไม้เพลิง และ

สิ่งเทียมอาวุธปืน พ. ศ. 2490 นำมาใช้เป็นหลักเกณฑ์ในการพิจารณาออกใบอนุญาตมิ ใช้อาวุธปืนกับอาวุธปืนทุกประเภท รวมถึงกรณีที่เป็นอาวุธปืนที่มีอำนาจร้ายแรง อันได้แก่ อาวุธปืนตามนัยแห่งกฎกระทรวงฉบับที่ 11 (พ. ศ. 2522) ออกตามความในพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ. ศ. 2490 ข้อ 2 (3) อาวุธปืนชนิดที่มีเครื่องกลไกสำหรับบรรจุกระสุนเองให้สามารถยิงซ้ำได้ และ ข้อ 3 ตอนท้าย เครื่องกระสุนปืนชนิดเจาะเกราะหรือชนิดกระสุนเพลิง เห็นว่าควรเพิ่มคุณสมบัติของผู้ขอใบอนุญาต โดยอาจกำหนดให้ต้องผ่านการอบรมความรู้เกี่ยวกับการดูแลและรักษาความปลอดภัยในการใช้และการเก็บรักษาอาวุธปืน

4.3 ปัญหากำหนดอายุใบอนุญาต

กรณีกำหนดอายุของใบอนุญาตมิและใช้อาวุธปืนที่พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 23 (3) กำหนดให้มีอายุตลอดความเป็นเจ้าของอาวุธปืนของบุคคลที่ได้รับใบอนุญาตนั้น ซึ่งเสมือนเป็นการทำให้ใบอนุญาตมีอายุเป็นการถาวร ซึ่งย่อมไม่ส่งผลดีต่อการควบคุมอาวุธปืน เนื่องจากไม่มีการควบคุมตรวจสอบใดๆ เกิดขึ้นภายหลังจากได้รับใบอนุญาตมิและใช้อาวุธปืน

กรณีประเทศสหรัฐอเมริกา ในกฎหมายกลางของรัฐบาล กรณีที่เป็นผู้ผลิต ผู้นำเข้า ผู้แทนจำหน่าย หรือใบอนุญาตของนักสะสม มีอายุ 1 ปี ตามมาตรา 923 (a) ส่วนกรณีบุคคลทั่วไปนั้นเป็นไปตามกฎหมายของแต่ละมลรัฐ ซึ่งในกรณีตามกฎหมายกลางของรัฐบาล กรณีที่เป็นผู้ผลิต ผู้นำเข้า ผู้แทนจำหน่าย หรือใบอนุญาตของนักสะสมที่กำหนดให้มีอายุใบอนุญาตเพียง 1 ปีนั้น ถือว่าเป็นข้อดี เนื่องจากหากในเวลาที่มีผู้ถือใบอนุญาตจะต้องมาต่ออายุใบอนุญาตเมื่อใกล้ครบกำหนดอายุของใบอนุญาต หากผู้ถือใบอนุญาตตกเป็นผู้ขาดคุณสมบัติตามกฎหมาย หรือมีเหตุอื่นประการใดที่ทำให้ไม่อาจต่ออายุใบอนุญาตได้ รัฐย่อมทราบได้ในเวลาที่ผู้ถือใบอนุญาตมาต่ออายุใบอนุญาต

ส่วนกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศอังกฤษก็มีการกำหนดอายุของใบอนุญาตเช่นเดียวกัน โดยกำหนดอายุใบอนุญาตแต่ละประเภทจะเป็นไปตามที่กำหนดในใบอนุญาตนั้นๆ

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า ทั้งประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีระบบการควบคุมอาวุธปืนอย่างเสรี และประเทศอังกฤษที่มีระบบการควบคุมอาวุธปืนอย่างเข้มงวด ต่างก็มีการกำหนดอายุใบอนุญาตไว้เป็นระยะสั้น โดยกำหนดให้ผู้ถือใบอนุญาตต้องมาต่ออายุใบอนุญาต ทำให้รัฐสามารถควบคุมตรวจสอบได้ในเวลาที่ผู้ถือใบอนุญาตมาขอต่ออายุใบอนุญาต

กรณีของประเทศไทย ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.๒๔๙๐ กำหนดให้มีอายุตลอดความเป็นเจ้าของอาวุธปืนของบุคคลที่ได้รับใบอนุญาต ซึ่งในกรณีที่ต่อมาภายหลังได้รับใบอนุญาตมีและใช้อาวุธปืนแล้ว หากผู้ถือใบอนุญาตขาดคุณสมบัติในการมีและใช้อาวุธปืนซึ่งจะต้องถูกเพิกถอนใบอนุญาต ซึ่งหากเป็นกรณีตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ มาตรา 23 (3) ที่กำหนดให้มีอายุตลอดความเป็นเจ้าของอาวุธปืนของบุคคลที่ได้รับใบอนุญาตนั้น รัฐย่อมไม่มีโอกาสทราบข้อมูลดังกล่าวได้เลย ทั้งนี้ หากมีการกำหนดอายุใบอนุญาตให้ผู้ถือใบอนุญาตมี ใช้อาวุธปืนต้องมาร้องขอต่อใบอนุญาต ย่อมทำให้รัฐสามารถตรวจสอบคุณสมบัติของผู้ถือใบอนุญาตมี ใช้อาวุธปืนได้ว่า ผู้นั้นยังคงมีคุณสมบัติครบตามที่กำหนดไว้หรือไม่ อย่างไร โดยหากผู้ถือใบอนุญาตมี ใช้อาวุธปืนที่มาร้องขอต่อใบอนุญาตนั้นเป็นผู้ที่ขาดคุณสมบัติในเวลาที่มา ร้องขอต่อใบอนุญาต รัฐย่อมสามารถพิจารณาไม่ต่อใบอนุญาตมี ใช้อาวุธปืนแก่บุคคลนั้นได้ ซึ่งถือเป็นการควบคุมตรวจสอบอาวุธปืนในอีกแนวทางหนึ่ง

โดยเห็นว่าควรเสนอแนวทางแก้ไขให้มีการกำหนดอายุของใบอนุญาต เพื่อที่กรณีที่ได้รับใบอนุญาตต้องมาขอต่อใบอนุญาต จะทำให้สามารถตรวจสอบคุณสมบัติของผู้ได้รับใบอนุญาตว่ามีคุณสมบัติครบหรือไม่ สุขภาพจิตของบุคคลนั้นเป็นอย่างไร โดยเสนอว่ากำหนดอายุของใบอนุญาตควรกำหนดให้เหมาะสมกับประเภทของอาวุธปืนดังเช่นกรณีของประเทศอังกฤษ โดยประเทศอังกฤษได้กำหนดอายุของใบอนุญาตแต่ละประเภทเป็นไปตามที่กำหนดในใบอนุญาต และกรณีที่บุคคลขอต่อใบอนุญาต ประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีการกำหนดอายุใบอนุญาตไว้เช่นเดียวกัน ในกฎหมายกลางของรัฐบาล กรณีที่เป็นผู้ผลิต ผู้นำเข้า ผู้แทนจำหน่าย หรือใบอนุญาตของนักสะสม มีอายุ 1 ปี ตามมาตรา 923 (a) ส่วนกรณีบุคคลทั่วไปนั้นเป็นไปตามกฎหมายของแต่ละมลรัฐ

4.4 ปัญหาวัตถุประสงค์ในการอนุญาต

พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 อันเป็นกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศไทย ได้อนุญาตให้บุคคลสามารถมีและใช้อาวุธปืนได้ โดยมีวัตถุประสงค์ 3 ประการ³ กล่าวคือ เพื่อใช้ในการป้องกันตัว เพื่อใช้ในการกีฬา และเพื่อใช้ในการยิงสัตว์

³ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ. ศ. 2490 มาตรา 9 ใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืน ให้ออกให้แก่บุคคล

กรณีที่เป็นกรณขออนุญาตมี ใช้อาวุธปืนที่มีอำนาจไม่ร้ายแรง เห็นว่าในเมื่อพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ได้อนุญาตให้บุคคลสามารถมีและใช้อาวุธปืนได้ โดยมีวัตถุประสงค์ 3 ประการ ข้างต้นแล้ว ในการขออนุญาตมี ใช้อาวุธปืนควรจะกำหนดให้ผู้ขออนุญาตระบุเหตุผลที่ต้องขอใบอนุญาตมี ใช้อาวุธปืนลงในคำขออนุญาตมี ใช้อาวุธปืน เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของกฎหมาย

ส่วนกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศสหรัฐอเมริกา โดยหลักแล้วมีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันตนเอง โดยมีการบัญญัติรับรองสิทธิในการมีและถืออาวุธปืนไว้ใน Second Amendment ของรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกา

ในขณะที่กฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศอังกฤษ กำหนดให้มีวัตถุประสงค์เพื่อการกีฬาเป็นหลักสำคัญ ส่วนกรณีเหตุที่ใช้เพื่อป้องกันตัวนั้นสำหรับในประเทศอังกฤษถือว่าเหตุผลดังกล่าวอ่อนเกินไป ควรมีเหตุผลอื่นประกอบด้วย ซึ่งเป็นดุลพินิจของผู้มีอำนาจพิจารณาอนุญาต อันได้แก่ หัวหน้าเจ้าพนักงานตำรวจ

ส่วนในกรณีของประเทศไทย กรณีที่เป็นกรณขออนุญาตมี ใช้อาวุธปืนที่มีอำนาจร้ายแรง เห็นว่าเพียงเหตุสามประการข้างต้นนั้นอาจยังไม่เป็นเหตุเพียงพอในการพิจารณาอนุญาต ว่าเหตุใดผู้ขออนุญาตจึงต้องมีและใช้อาวุธปืนที่มีอำนาจร้ายแรง เนื่องจากอาวุธปืนที่มีอำนาจร้ายแรงย่อมส่งผลกระทบต่อความสงบและความปลอดภัยของสังคมมากกว่าอาวุธปืนที่มีอำนาจไม่ร้ายแรง ดังนั้นควรมีการควบคุมอย่างเข้มงวดมากยิ่งขึ้น โดยอาจกำหนดวัตถุประสงค์เพิ่มเติมในกรณีที่เป็นกรณขออนุญาตมี ใช้อาวุธปืนที่มีอำนาจร้ายแรง

4.5 ปัญหาการถอดถอนใบอนุญาต

กฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศไทย อันได้แก่ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ. ศ. 2490 ได้กำหนดให้มีการเพิกถอนใบอนุญาตได้ใน 2 กรณี คือ กรณีภายหลังจากได้มีการออกใบอนุญาตแล้ว ปรากฏภายหลังว่าผู้ถือ

สำหรับใช้ในการป้องกันตัวหรือทรัพย์สิน หรือในการกีฬาหรือยิงสัตว์ใบอนุญาตนั้นให้ออกสำหรับอาวุธปืนแต่ละกระบอก

ใบอนุญาตเป็นผู้ซึ่งจะออกใบอนุญาตให้ไม่ได้ตาม มาตรา 66⁴ หรือ กรณีภายหลังจากได้มีการออกใบอนุญาตแล้ว ปรากฏภายหลังว่าผู้ถือใบอนุญาตเป็นผู้ที่ได้รับใบอนุญาตมาก่อนแล้วภายหลังตกเป็นผู้ซึ่งจะออกใบอนุญาตให้ไม่ได้ตามมาตรา 65

การเพิกถอนใบอนุญาตทั้งสองกรณีตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ. ศ. 2490 เป็นกรณีที่ขาดการตรวจสอบจากรัฐ ทำให้บทบัญญัติดังกล่าวมีปัญหาในการบังคับใช้ อย่างไรก็ตามเห็นว่าปัญหานี้เป็นปัญหาที่สืบเนื่องมาจากปัญหากำหนดอายุใบอนุญาต ที่ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ. ศ. 2490 มาตรา 22 (3) ได้กำหนดให้มีอายุตลอดความเป็นเจ้าของอาวุธปืนของบุคคลที่ได้รับใบอนุญาตนั้น ซึ่งหากมีการแก้ไขบทบัญญัติดังกล่าวให้มีกำหนดอายุใบอนุญาตที่ต้องมีการมาร้องขอต่อใบอนุญาตอย่างสม่ำเสมอแล้ว ย่อมจะส่งผลให้รัฐสามารถตรวจสอบพบเหตุตามที่กล่าวมาข้างต้นได้รวดเร็วยิ่งขึ้นด้วย และทำให้บทบัญญัติตามมาตรา 65 และมาตรา 66 มีประสิทธิภาพในการบังคับใช้มากยิ่งขึ้นตามเจตนารมณ์ของบทบัญญัตินั้น

จากการศึกษาพบว่าประเทศสหรัฐอเมริกาได้มีการถอดถอนใบอนุญาตโดยกำหนดให้เป็นอำนาจของอัยการสูงสุด และกำหนดเหตุในการเพิกถอนไว้ในลักษณะกว้างๆ โดยให้เป็นดุลยพินิจของอัยการสูงสุดในการพิจารณาถอดถอน โดยจะเห็นได้ว่า ประเทศสหรัฐอเมริกาได้กำหนดบุคคลผู้มีอำนาจออกใบอนุญาตและบุคคลผู้มีอำนาจถอดถอนใบอนุญาตเป็นบุคคลเดียวกัน คือ อัยการสูงสุด

ส่วนประเทศอังกฤษได้มีการถอดถอนใบอนุญาตโดยกำหนดให้เป็นอำนาจของหัวหน้าเจ้าพนักงานตำรวจในพื้นที่ ผู้ถือใบอนุญาตอาศัยอยู่ โดยหากพบว่าการมีหรือครอบครองของบุคคลผู้ถือใบอนุญาตนั้นกระทบต่อความปลอดภัยและความสงบในสังคม หรือเหตุอื่น ได้แก่ กรณีผู้ถือใบอนุญาตมีสภาพจิตใจไม่มั่นคงหรือเป็นคนวิกลจริตหรือไม่มีความยับยั้งชั่งใจ หัวหน้าเจ้าพนักงานตำรวจในพื้นที่ ผู้ถือใบอนุญาตอาศัยอยู่ย่อมมีอำนาจถอดถอนใบอนุญาตนั้นได้ ซึ่งย่อมเป็นผลดีต่อ

⁴ มาตรา 66 ถ้าปรากฏว่าผู้ที่ได้รับใบอนุญาตตามความในพระราชบัญญัตินี้เป็นผู้ซึ่งจะออกใบอนุญาตให้ไม่ได้ ให้นายทะเบียนท้องที่หรือรัฐมนตรีสั่งเพิกถอนใบอนุญาตนั้นเสียเมื่อได้รับคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตแล้ว ให้ผู้รับใบอนุญาตส่งมอบอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน หรือวัตถุระเบิด และใบอนุญาตแก่นายทะเบียนท้องที่โดยไม่ชักช้า

ถ้าผู้รับใบอนุญาตเป็นคนไร้ความสามารถ หรือเป็นคนเสมือนไร้ความสามารถ หรือเป็นคนวิกลจริต หรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ ให้ผู้อนุญาต ผู้พิทักษ์ หรือผู้ควบคุมดูแลแล้วแต่กรณี มีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามความในวรรคก่อน

การควบคุมอาวุธปืน เนื่องจากการถอดถอนใบอนุญาตโดยหัวหน้าเจ้าพนักงานตำรวจทำให้เกิดการตรวจสอบ และควบคุมก่อนที่การมีหรือครอบครองอาวุธปืนของบุคคลผู้ถือใบอนุญาตจะก่อให้เกิดความเดือดร้อนต่อการดำเนินชีวิตของประชาชนในสังคม นอกจากนี้ยังเป็นการตรวจสอบการมีหรือครอบครองอาวุธปืนของบุคคลผู้ถือใบอนุญาต โดยไม่จำเป็นต้องเป็นกรณีที่ผู้ถือใบอนุญาตยื่นขอต่ออายุใบอนุญาตแต่อย่างใด

โดยเห็นว่าตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.๒๔๙๐ ที่กำหนดเหตุในการเพิกถอนใบอนุญาตตามมาตรา 65 และมาตรา 66 ควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมโดยนำแบบอย่างมาจากกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมอาวุธปืนของประเทศอังกฤษซึ่งกำหนดบุคคลผู้มีอำนาจถอดถอนใบอนุญาต และเหตุต่างๆ ในการถอดถอนใบอนุญาตไว้ ทั้งนี้อาจจะมีการแก้ไขเพิ่มเติมเหตุในการเพิกถอนใบอนุญาตเพียงบางเหตุ อาทิ การมีหรือครอบครองของบุคคลผู้ถือใบอนุญาตกระทบต่อความปลอดภัยและความสงบในสังคม เป็นต้น

นอกจากนี้ กรณีที่กำหนดให้หัวหน้าเจ้าพนักงานตำรวจในพื้นที่ๆ ผู้ถือใบอนุญาตอาศัยอยู่ เป็นผู้ที่มีอำนาจถอดถอนใบอนุญาตก็น่าจะสามารถนำมาพิจารณาแก้ไขเพิ่มเติมได้เช่นเดียวกัน ดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นว่าเป็นผลดีต่อการควบคุมอาวุธปืน ที่ทำให้สามารถถอดถอนใบอนุญาตได้แม้ยังไม่ถึงกำหนดที่ผู้ขอใบอนุญาตจะมายื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาต โดยอาจกำหนดให้ผู้บังคับการตำรวจภูธรของแต่ละจังหวัด เป็นผู้ที่มีอำนาจถอดถอนใบอนุญาตในกรณีที่พบว่า การมีหรือครอบครองของบุคคลผู้ถือใบอนุญาตนั้นกระทบต่อความปลอดภัยและความสงบในสังคม

4.6 ปัญหาความจำเป็นในการออกใบอนุญาตพกพาอาวุธปืน

ประเทศไทยมีการออกใบอนุญาตพกพาอาวุธปืน เรียกว่า ใบอนุญาตพาอาวุธปืนติดตัว ซึ่งเพียงกำหนดให้บุคคลต้องเป็นผู้ที่ถือใบอนุญาตและมีใช้อาวุธปืน และเป็นกรณีที่มีความจำเป็น ซึ่งกรณีความจำเป็นดังกล่าวเป็นดุลพินิจของผู้มีอำนาจออกใบอนุญาต โดยประเทศไทยนั้น จากการอนุญาตให้พกพาอาวุธปืนในปัจจุบันจะเห็นว่า มีการเกิดเหตุการณ์ความรุนแรงต่อชีวิต และร่างกายอยู่บ่อยครั้ง ทำให้ต้องพิจารณาว่ายังคงมีความจำเป็นหรือไม่ที่จะอนุญาตให้ประชาชนพกพาอาวุธปืน

ส่วนประเทศสหรัฐอเมริกา แม้จะเป็นประเทศที่มีการควบคุมอาวุธปืนอย่างเสรี แต่ในกรณีการอนุญาตให้ประชาชนพกพาอาวุธปืนนั้น จะมีต้องมีการพิจารณาอนุญาตเป็นกรณีพิเศษ อาจกล่าวได้ว่า เป็นการอนุญาตให้พกพาอาวุธปืนในกรณียกเว้น

ในขณะที่ประเทศอังกฤษโดยหลักแล้วไม่มีการออกใบอนุญาตพกพาอาวุธปืน เนื่องจากความสงบเรียบร้อยของสังคมเป็นหน้าที่ของเจ้าพนักงานตำรวจ ประชาชนไม่มีความจำเป็นที่จะต้องพกพาอาวุธปืน ทั้งนี้ ยังพิจารณาว่าการอนุญาตให้ประชาชนพกพาอาวุธปืนจะทำให้เกิดความรุนแรงโดยไม่คาดคิดขึ้นได้

จะเห็นได้ว่าการออกใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนนั้น จากการศึกษาข้อมูลของกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของต่างประเทศนั้นพบว่า ทั้งประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศอังกฤษมีการควบคุมอย่างเข้มงวดจะปรากฏข้อยกเว้นในกรณีที่มีความจำเป็นเท่านั้นซึ่งกำหนดไว้เป็นการเฉพาะเจาะจง โดยถือเป็นกรณียกเว้น แม้กระทั่งประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีระบบการควบคุมอาวุธปืนอย่างเสรีก็ตาม แสดงให้เห็นว่าการออกใบอนุญาตพกพาอาวุธปืน นั้นเป็นกรณีที่รัฐพิจารณาว่าเป็นการอนุญาตให้บุคคลสามารถพกพาอาวุธปืนออกไปในที่สาธารณะ ซึ่งหากมีการใช้อาวุธปืนในทางที่ผิดย่อมส่งผลกระทบต่อความสงบและความปลอดภัยของสาธารณะชน ซึ่งย่อมเป็นวัตถุประสงค์ที่สำคัญประการหนึ่งของกฎหมายควบคุมอาวุธปืน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรณีกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมอาวุธปืนของประเทศไทยที่โดยหลักแล้วจะไม่อนุญาตให้ประชาชนพกพาอาวุธปืน

ดังนั้น เห็นว่าเป็นกรณีที่กระทบต่อความสงบและความปลอดภัยของสาธารณะชน จึงควรแก้ไขบทบัญญัติของกฎหมายในการออกใบอนุญาตให้พกพาอาวุธปืน โดยเสนอว่าควรเป็นกรณีเฉพาะเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีหน้าที่ดูแลความสงบเรียบร้อยของสังคมเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม ในบางพื้นที่ของประเทศไทย ซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจอาจจะไม่สามารถดูแลสอดส่องได้อย่างทั่วถึง ก็อาจมีความจำเป็นที่จะต้องอนุญาตให้ประชาชนสามารถพกพาอาวุธปืนได้ เป็นกรณียกเว้น โดยอาจกำหนดให้ต้องระบุเหตุผลความจำเป็นอย่างยิ่งยวดที่จะต้องขออนุญาตพกพาอาวุธปืน เนื่องจากกรณีพกพาอาวุธปืนนั้น เป็นกรณีที่กระทบต่อความสงบและความปลอดภัยของสังคมโดยรวมมากกว่า กรณีการมี ใช้อาวุธปืน

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

จากการศึกษาพบว่า แม้ “อาวุธปืน” จะเป็นเครื่องมือสำคัญอันเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดอาชญากรรมขึ้นในสังคม โดยทำให้อาชญากรรู้สึกเชื่อมั่นในการลงมือก่ออาชญากรรมมากยิ่งขึ้น เนื่องจาก อาวุธปืนเป็นอาวุธที่มีอำนาจ สามารถทำให้มีอันตรายแก่ชีวิต และร่างกายได้ แต่อาวุธปืนก็ยังสามารถสร้างความอบอุ่นใจให้แก่ประชาชนทั่วไปในสังคมที่มีอาชญากรรมเกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจผู้มีหน้าที่ดูแลความสงบเรียบร้อยในสังคม ไม่สามารถปกป้องคุ้มครองประชาชนได้อย่างทันที่วงที่ ไม่สามารถคุ้มครองประชาชนได้อย่างทั่วถึง เนื่องจากสังคมมีขนาดใหญ่ ทำให้เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถปกป้องคุ้มครองได้อย่างทั่วถึง ขาดแคลนงบประมาณที่จะทำให้สามารถใช้เทคโนโลยีใหม่ๆ ด้านกล้องวงจรปิด หรือเทคโนโลยีอื่นๆ ที่จะช่วยในเรื่องการรักษาความปลอดภัย อันทำให้ไม่สามารถดูแลสอดส่อง ได้อย่างทุกซอกทุกมุม ส่งผลให้บางกรณีการมีอาวุธปืนไว้เพื่อป้องกันชีวิต ร่างกายและทรัพย์สินของ ตนและบุคคลในครอบครัว จึงเป็นเรื่องที่น่าจะพิจารณาได้ว่าเป็นการจำเป็น เนื่องจากหากอาชญากรมีอาวุธปืน แต่ประชาชนที่ตกเป็นเหยื่อของอาชญากรไม่มีอาวุธปืนที่มีอำนาจทัดเทียมกันไว้ป้องกันตนจากอาชญากรรมนั้น ก็อาจเป็นเรื่องที่ทำให้อาชญากรยิ่งลำพองใจในการก่ออาชญากรรมมากขึ้น จึงทำให้ต้องชั่งน้ำหนักผลประโยชน์และโทษ หรือข้อดีและข้อเสียของการมี การใช้ และพกพาอาวุธปืนว่าอย่างไรเป็นผลดีหรือผลเสียยิ่งหย่อนกว่ากัน และกรณีใดที่จะเป็นการจำเป็นที่จะอนุญาตให้ประชาชน มี ใช้ หรือพกพาอาวุธปืนได้

อย่างไรก็ตาม หากมีการควบคุมอาวุธปืนในระดับที่มีความเข้มงวดมากเกินไป ก็อาจทำให้ประชาชนไม่ต้องการขออนุญาตมี ใช้ หรือ พกพาอาวุธปืนอย่างถูกต้องตามกฎหมายอีกต่อไป ซึ่งจะก่อให้เกิดปัญหาอาวุธปืนเถื่อนเป็นผลสืบเนื่องต่อมาได้

จากการศึกษาพบว่าระบบการควบคุมอาวุธปืนของประเทศอังกฤษเป็นระบบที่ควบคุมอย่างเข้มงวด และเป็น การควบคุมตรวจสอบโดยรัฐเท่านั้น ซึ่งก็เป็นระบบที่มีประสิทธิภาพ จะเห็นได้

จากประเทศอังกฤษเป็นประเทศที่มีสถิติการใช้อาวุธปืนในสถิติที่ต่ำมาก ก็แสดงให้เห็นว่ามีการใช้อาวุธปืนมาประกอบอาชญากรรมในสถิติที่ค่อนข้างต่ำมาก ดังนั้นจึงควรนำข้อดีของกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศอังกฤษมาปรับใช้ อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาจากขนาดพื้นที่ของประเทศไทย จะพบว่ามีความใกล้เคียงกับประเทศอังกฤษ ซึ่งเป็นประเทศที่ได้นำเอากฎหมายควบคุมอาวุธปืนมาศึกษาด้วย แต่ประเทศไทยมีสภาพสังคม ความเป็นอยู่แตกต่างจากประเทศอังกฤษอย่างมาก โดยเห็นว่า ประเทศอังกฤษเป็นประเทศที่สังคมมีความสงบ มีสถิติอาชญากรรมที่ค่อนข้างต่ำ ต่างกันกับประเทศไทย ที่มีสถิติอาชญากรรมค่อนข้างสูง และจากสถิติอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ก็แสดงให้เห็นว่ามีการใช้อาวุธปืนมาประกอบอาชญากรรมในสถิติที่ค่อนข้างสูง จึงต้องพิจารณานำข้อดีของกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศอังกฤษมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับสภาพสังคมของประเทศไทย

ระบบการควบคุมอาวุธปืนของประเทศสหรัฐอเมริกาจะมีการคัดกรอง หรือควบคุมในขั้นต้นผ่านทาง ผู้นำเข้า ผู้แทนจำหน่าย ก่อน แล้วจึงเป็นขั้นตอนการตรวจสอบโดยรัฐในลำดับต่อไป แต่ประเทศสหรัฐอเมริกาก็เป็นประเทศที่มีสถิติอาชญากรรมค่อนข้างสูง และมีการนำอาวุธปืนมาประกอบอาชญากรรมในสถิติที่ค่อนข้างสูงเช่นเดียวกัน โดยประเทศสหรัฐอเมริกานั้นมีขนาดพื้นที่กว้างใหญ่มากเมื่อเปรียบเทียบกับขนาดพื้นที่ของประเทศไทย อย่างไรก็ตาม ระบบการควบคุมอาวุธปืนของประเทศสหรัฐอเมริกาก็มีข้อดีที่สามารถนำมาปรับใช้กับประเทศไทยได้เช่นเดียวกัน

จากที่กล่าวมาข้างต้น เห็นว่าควรนำข้อดีและข้อเสียของกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศอังกฤษมาพิจารณาในการเป็นแนวทางแก้ไขกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของไทยให้สอดคล้องกับสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน

5.2 ข้อเสนอแนะ

พระราชบัญญัติ อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ประกาศใช้เมื่อ วันที่ 9 กันยายน พ.ศ. 2490 เป็นพระราชบัญญัติเกี่ยวกับอาวุธปืนที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งนับระยะเวลาจากวันที่ประกาศใช้จนมาถึงปัจจุบัน เป็นเวลาหลายสิบปี ซึ่งถือได้ว่าเป็นระยะเวลาที่ยาวนาน ย่อมสมควรได้รับการแก้ไข ปรับปรุง หรือเพิ่มเติมเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพสังคมในปัจจุบันซึ่งเปลี่ยนแปลงไปจากสภาพสังคมในอดีตที่ได้ตราพระราชบัญญัติ อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ขึ้น อาทิ ปัจจุบันมีการก่อคดีอาชญากรรมที่มีการใช้อาวุธปืนเป็นเครื่องมือในการประกอบอาชญากรรมเพิ่มมากขึ้นจากอดีตเป็นจำนวนมาก และอาวุธปืนก็ทำให้เกิดความสะดกในการกระทำความผิดมากขึ้น และส่งผลให้อาชญากรรมนั้นมีความรุนแรงยิ่งขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับอาชญากรรมที่ไม่ได้มีใช้อาวุธปืนเป็นเครื่องมือประกอบอาชญากรรม นอกจากนี้ กฎหมายอาญาเกี่ยวกับความผิดต่างๆ ก็ได้มีการปรับปรุงแก้ไข และเพิ่มเติม เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพสังคมอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นกฎหมายควบคุมอาวุธปืน ซึ่งเป็นกฎหมายอาญาประเภทหนึ่งนั้น ก็ควรได้รับการปรับปรุง แก้ไข และเพิ่มเติม เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพสังคมในปัจจุบัน เช่นเดียวกัน

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อพิจารณาเจตนารมณ์ของการประกาศใช้พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 นั้น ระบุเหตุผลหรือความมุ่งหมายในการตราพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ว่า “โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุ ระเบิด และดอกไม้เพลิง กับควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืน...” ซึ่งจะเห็นได้ว่าไม่ได้แสดงเหตุผลไว้อย่างชัดเจน อย่างไรก็ตาม ปรากฏเหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุ ระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ. ศ. 2490 ในความมุ่งหมายของคณะปฏิรูปการปกครอง แผ่นดินในการที่ออกคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 44 ขึ้น เพื่อยกเลิก เพิ่มเติม พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุ ระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ซึ่งจะเห็นได้ว่าเจตนารมณ์ในการประกาศใช้ คือ บรรเทาที่จะรักษาไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อย ภายในประเทศ และให้ประชาชนได้รับความปลอดภัยจากอาชญากรรมให้มากที่สุด และเพื่อแก้ไข กฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุ ระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน ให้ เหมาะสมกับสถานการณ์และความเป็นไปของบ้านเมือง

โดยประสงค์ที่จะให้มีส่วนช่วยรักษาความสงบสุขและลดจำนวนความรุนแรงในการก่ออาชญากรรมลงได้

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าอาวุธปืนมักถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือประกอบอาชญากรรม ทำให้รัฐต้องพิจารณาควบคุมอาวุธปืนของประชาชนโดยการบัญญัติกฎหมาย ซึ่งการควบคุมอาวุธปืนมีแนวความคิดเห็นเป็น 2 แนวทาง 1. การควบคุมอาวุธปืนอย่างเข้มงวด โดยมีแนวคิดที่ว่าหากประชาชนไม่มีอาวุธปืนแล้วอาชญากรรมย่อมลดน้อยลงหรือหมดสิ้นไป ดังนั้นจึงควรห้ามประชาชนมีอาวุธปืนไว้ในครอบครอง 2. การควบคุมอาวุธปืนอย่างเสรี โดยแนวทางนี้เห็นว่าการที่จะห้ามประชาชนมีอาวุธปืนเป็นการลดรอนสิทธิเสรีภาพที่ประชาชนมีเพื่อปกป้องตนเองและทรัพย์สิน ยามที่รัฐไม่สามารถให้ความคุ้มครองประชาชนได้ ดังนั้นจึงสมควรให้ประชาชนมีอาวุธปืนไว้ในครอบครอง จึงจำเป็นที่จะต้องนำแนวความคิดเห็นดังกล่าวมาปรับใช้กับการควบคุมอาวุธปืนของประเทศไทย เพื่อให้สามารถควบคุมอาวุธปืนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากในปัจจุบันกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมอาวุธปืนของไทยที่มีผลบังคับใช้ในปัจจุบัน มีเพียงพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธ พ.ศ. 2490 เท่านั้น จึงทำให้เกิดช่องว่างในการบังคับใช้กฎหมายควบคุมอาวุธปืนหลายประการ ได้แก่ ความคลุมเครือ ล้าสมัย และไม่เหมาะสมกับสภาพสังคมของประเทศไทยในปัจจุบัน วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ได้ศึกษาเปรียบเทียบกับกฎหมายอาวุธปืนของต่างประเทศทั้งประเทศที่มีการควบคุมอย่างเข้มงวด และประเทศที่มีการควบคุมอย่างเสรีในการควบคุมอาวุธปืนเพื่อหาแนวทางปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมอาวุธปืนของประเทศไทย ทั้งนี้ จากการศึกษาพบว่า ทั้งประเทศที่มีการควบคุมอย่างเข้มงวด และประเทศที่มีการควบคุมอย่างเสรีต่างก็อนุญาตให้ประชาชนมี ใช้ และพกพาอาวุธปืนได้ โดยถือว่าเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชนที่จะป้องกันตนเองและทรัพย์สิน แต่มีความแตกต่างกันในเรื่องของมาตรการควบคุม หลักเกณฑ์การขออนุญาตมี ใช้ และพกพาอาวุธปืน การกำหนดเงื่อนไข วิธีการตรวจสอบ และความเข้มงวดในการพิจารณาอนุญาต โดยเสนอว่า กฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมอาวุธปืนของประเทศไทย ควรนำหลักเกณฑ์การควบคุมที่เป็นข้อดีของทั้งสองประเทศมาประยุกต์ใช้และกำหนดหลักเกณฑ์เงื่อนไขการควบคุมการมีและใช้อาวุธปืนตามลักษณะสภาพสังคมของประเทศไทย

โดยจากการศึกษาจากกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศอังกฤษ และประเทศไทย จึงขอเสนอข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

ประการแรก ประเด็นเรื่องผู้มีอำนาจออกใบอนุญาตมี ใช้อาวุธปืน

ขอเสนอแนะว่า กรณีที่กำหนดให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้มีอำนาจในการออกใบอนุญาตในเขตจังหวัดนั้น ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นบุคคลที่โดยส่วนมากไม่มีความรู้ความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับอาวุธปืนหรือกฎหมายการควบคุมอาวุธปืน จึงเห็นว่าควรที่จะแก้ไขบทบัญญัติที่ให้อำนาจผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้มีอำนาจในการออกใบอนุญาต โดยอาจจะมีการปรับเปลี่ยนเป็นผู้ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับอาวุธปืน อันได้แก่ ผู้บังคับการตำรวจภูธรของแต่ละจังหวัดนั้น

ประการที่สอง ประเด็นเรื่องคุณสมบัติของผู้ขออนุญาต

ขอเสนอแนะว่า ลักษณะของบุคคลที่ต้องห้ามในการออกใบอนุญาตดังที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติ อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และ สิ่งเทียมอาวุธ พ. ศ. 2490 นำมาใช้เป็นหลักเกณฑ์ในการพิจารณาออกใบอนุญาตมี ใช้อาวุธปืนกับอาวุธปืนทุกประเภท ทั้งนี้ กรณีที่เป็นอาวุธปืนที่มีอำนาจร้ายแรง อันได้แก่ อาวุธปืนตามนัยแห่งกฎกระทรวงฉบับที่ 11 (พ. ศ. 2522) ออกตามความในพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และ สิ่งเทียมอาวุธ พ. ศ. 2490 ข้อ 2 (3) อาวุธปืนชนิดที่มีเครื่องกลไกสำหรับบรรจุกระสุนเองให้สามารถยิงซ้ำได้ และ ข้อ 3 ตอนท้าย เครื่องกระสุนปืนชนิดเจาะเกราะหรือชนิดกระสุนเพลิง เห็นว่าควรเพิ่มคุณสมบัติของผู้ขออนุญาต โดยอาจกำหนดให้ต้องผ่านการอบรมความรู้เกี่ยวกับการดูแลและรักษาความปลอดภัยในการใช้และการเก็บรักษาอาวุธปืน ทั้งนี้ เนื่องจากอาวุธปืนที่มีอำนาจร้ายแรงดังกล่าว ย่อมต้องอาศัยความรู้ความเชี่ยวชาญการดูแลและรักษาความปลอดภัยในการใช้และการเก็บรักษาอาวุธปืน

ประการที่สาม ประเด็นเรื่องกำหนดอายุใบอนุญาต

ขอเสนอแนะว่า ควรมีการแก้ไขให้มีการกำหนดอายุของใบอนุญาต เพื่อที่กรณีที่ได้รับใบอนุญาตต้องมาขอต่อใบอนุญาต จะทำให้สามารถตรวจสอบคุณสมบัติของผู้ได้รับอนุญาตว่ามีคุณสมบัติครบหรือไม่ สุขภาพจิตของบุคคลนั้นเป็นอย่างไร โดยเสนอว่ากำหนดอายุของใบอนุญาตควรกำหนดให้เหมาะสมกับประเภทของอาวุธปืนดังเช่นกรณีของประเทศอังกฤษ และกำหนดอายุใบอนุญาตควรมีกำหนดอายุเพียง 1 – 2 ปี ทั้งนี้ เนื่องจากในช่วงเวลาเพียง 1- 2 ปีนี้สุขภาพกายและสุขภาพจิตของบุคคลก็ย่อมเปลี่ยนแปลงไป อาจมีเหตุบางประการที่ทำให้ขาดคุณสมบัติที่พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และ สิ่งเทียมอาวุธ พ.ศ. 2490 กำหนดไว้ก็ได้

ประการที่สี่ ประเด็นเรื่องวัตถุประสงค์ในการอนุญาต

ขอเสนอแนะว่า กรณีการขออนุญาตมี ใช้อาวุธปืนควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายโดยกำหนดให้ผู้ขออนุญาตระบุเหตุผลที่ต้องขอใบอนุญาตมี ใช้อาวุธปืนลงในคำขออนุญาตมี ใช้อาวุธปืน เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของกฎหมาย

กรณีที่เป็นการขออนุญาตมี ใช้อาวุธปืนที่มีอำนาจร้ายแรง เห็นว่าเพียงเหตุสามประการที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และ สิ่งเทียมอาวุธ พ.ศ. 2490 นั้นอาจยังไม่เป็นเหตุเพียงพอในการพิจารณาอนุญาต ว่าเหตุใดผู้ขออนุญาตจึงต้องมีและใช้อาวุธปืนที่มีอำนาจร้ายแรง เนื่องจากอาวุธปืนที่มีอำนาจร้ายแรงย่อมส่งผลกระทบต่อความสงบและความปลอดภัยของสังคมมากกว่าอาวุธปืนที่มีอำนาจไม่ร้ายแรง ดังนั้นควรมีการควบคุมอย่างเข้มงวดมากยิ่งขึ้น โดยอาจกำหนดวัตถุประสงค์เพิ่มเติมในกรณีที่เป็นการขออนุญาตมี ใช้อาวุธปืนที่มีอำนาจร้ายแรง

ประการที่ห้า ประเด็นเรื่องการถอดถอนใบอนุญาต

ขอเสนอแนะว่า ควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมโดยนำแบบอย่างมาจากกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมอาวุธปืนของประเทศอังกฤษซึ่งกำหนดบุคคลผู้มีอำนาจถอดถอนใบอนุญาต และเหตุต่างๆ ในการถอดถอนใบอนุญาตไว้ ทั้งนี้อาจจะมีการแก้ไขเพิ่มเติมเหตุในการเพิกถอนใบอนุญาตเพียงบางเหตุ อาทิ การมีหรือครอบครองของบุคคลผู้ถือใบอนุญาตกระทบต่อความปลอดภัยและความสงบในสังคม เป็นต้น นอกจากนี้ กรณีที่กำหนดให้หัวหน้าเจ้าพนักงานตำรวจเป็นผู้มีอำนาจถอดถอนใบอนุญาตก็น่าจะสามารถนำมาพิจารณาแก้ไขเพิ่มเติมได้เช่นเดียวกัน ดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นว่าเป็นผลดีต่อการควบคุมอาวุธปืน ที่ทำให้สามารถถอดถอนใบอนุญาตได้แม้ยังไม่ถึงกำหนดที่ผู้ขอใบอนุญาตจะมาถึงคำขอต่ออายุใบอนุญาต โดยอาจกำหนดให้ผู้บังคับการตำรวจภูธรของแต่ละจังหวัด เป็นผู้ที่มีอำนาจถอดถอนใบอนุญาตในกรณีที่พบว่า การมีหรือครอบครองของบุคคลผู้ถือใบอนุญาตนั้นกระทบต่อความปลอดภัยและความสงบในสังคม

ประการที่หก ประเด็นเรื่องความจำเป็นในการออกใบอนุญาตพกพาอาวุธปืน

ขอเสนอแนะว่า โดยหลัก ถือเป็นเรื่องที่กระทบต่อความสงบและความปลอดภัยของสาธารณชน จึงควรแก้ไขบทบัญญัติของกฎหมายในการออกใบอนุญาตให้พกพาอาวุธปืน โดยเสนอว่าควรเป็นกรณีเฉพาะเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีหน้าที่ดูแลความสงบเรียบร้อยของสังคมเท่านั้น

กรณียกเว้น ในบางพื้นที่ของประเทศไทย ซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจอาจจะไม่สามารถดูแลสอดส่องได้อย่างทั่วถึง ก็อาจมีความจำเป็นที่จะต้องอนุญาตให้ประชาชนสามารถพกพาอาวุธปืนได้ เป็นกรณียกเว้น โดยอาจกำหนดให้ต้องระบุเหตุผลความจำเป็นอย่างยิ่งยวดที่จะต้องขออนุญาตพกพาอาวุธปืน

ประการสุดท้าย ประเด็นเรื่องกฎหมายล้าสมัยและไม่สอดคล้องกับทางปฏิบัติ
ขอเสนอแนะว่า ปีนบางประเภทควรได้รับการแก้ไขกฎหมายให้สอดคล้องกับสภาพ
สังคมในปัจจุบัน อาทิ ปีนลมควรเป็นอุปกรณ์กีฬา

กรณีกฎหมายไม่สอดคล้องกับทางปฏิบัติ กฎหมายล้าสมัย เช่น ปัจจุบันกฎหมาย
ควบคุมอาวุธปืนของไทยมีการควบคุมเคร่งครัดมากในเรื่องกระสุน แต่ทางปฏิบัติไม่มีการขออนุญาต
ซื้อกระสุนปืน จึงควรแก้ไขกฎหมายให้สอดคล้องกับทางปฏิบัติในเรื่องนี้

บรรณานุกรม

หนังสือ

- กุลพล พลวัน. สิทธิมนุษยชนกับสหประชาชาติ. กรุงเทพมหานคร : แอดวานซ์มีเดีย, 2520.
- โกวิท วงศ์สุรวัฒน์. รัฐธรรมนูญและการเมืองการปกครองสหรัฐอเมริกา. นครปฐม: โรงพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมและฝึกอบรมการเกษตรแห่งชาติ, 2544.
- คณิต ฌ นคร. กฎหมายอาญาภาคทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร : วิทยุชน, 2554.
- จรัญ โฆษณานันท์. นิติปรัชญา. พิมพ์ครั้งที่ 16. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคาแหง, 2552.
- จิตติ ดิงศักดิ์. คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญา ภาค 2 ตอน 2 และภาค 3. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร : สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา, 2553.
- จุฑารัตน์ เอื้ออานวย. สังคมวิทยาอาชญากรรม. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551.
- ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ. คำอธิบายกฎหมายอาญาภาคความผิดและโทษ. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร : วิทยุชน, 2554.
- สรารักษ์ สุวรรณเสรี และอาคม ศรียาภัย. กฎหมายและคดีอาวุธปืน. กรุงเทพมหานคร : หจก.แสงจันทร์การพิมพ์, 2553

วิทยานิพนธ์

- เกียรติกุล พูลศิลป์. “การบังคับใช้พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 เกี่ยวกับอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2552.
- ชำนาญ ชื่นยินดี. “นโยบายของรัฐในการควบคุมอาวุธปืน”. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540.
- ณัฐพล เลิศธารงศักดิ์. “ขอบเขตและมาตรการการควบคุมการพกพาและใช้อาวุธปืนของเจ้าหน้าที่ตำรวจ.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, 2555.
- นรังสรรค์ ศิลป์ประกอบ. “มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมสิ่งเทียมอาวุธปืน.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม, 2554.
- บงกช เอกกาญจนกร “ปัญหาเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนในประเทศไทย”. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2557.

ประสาน เจนร่วมจิต “ทัศนคติของประชาชนในอำเภอเมืองเชียงใหม่กับนโยบายของรัฐในการควบคุมอาวุธปืน” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2543.

ฤทธิรงค์ สมอุดร. “การป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมาย ศึกษาเน้นหนักเฉพาะกรณีขอบเขตของการป้องกัน.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2536.

สวณิต สดงคุณท์. “ปัญหาและแนวทางในการปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน: ศึกษาในเชิงกฎหมายเปรียบเทียบ” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.

อัศวิน วัฒนวิบูลย์. “การพกพาอาวุธปืนโดยเสรีและการห้ามพกพาอาวุธปืนโดยเด็ดขาดในทัศนคติของเจ้าพนักงานในกระบวนการยุติธรรมและกลุ่มประชาชนทั่วไป.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, 2527.

เอกสารอื่น ๆ

คู่มือสำหรับประชาชน. “การขออนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัวในเขตจังหวัด.” สำนักการสอบสวนและนิติการ กระทรวงมหาดไทย, 27 มกราคม 2558.

ณวัฒน์ ศรีปัดถา. “ลักษณะบางประการเกี่ยวกับกฎหมายนิรโทษกรรมในประเทศไทย.” สำนักส่งเสริมวิชาการรัฐสภา สถาบันพระปกเกล้า, ไม่ปรากฏปีที่พิมพ์.

รายงานการศึกษาเรื่อง “ศึกษาพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน.” โดยคณะกรรมการการยุติธรรมและสิทธิมนุษยชนวุฒิสภา

รายงานผลการศึกษาเรื่อง “อาวุธปืนเถื่อน.” มหาดไทย, กระทรวง. กรมตำรวจ. กองวิจัยและวางแผน.

เอกสารอิเล็กทรอนิกส์

กรุงเทพธุรกิจ. “กราดยิงนักเรียนประถมสหรัฐตาย.”

<http://www.bangkokbiznews.com/home/detail/politics/world/20121215/4>

82264/กราดยิงนักเรียนโรงเรียนประถมสหรัฐตาย-28.html, วันที่ 8 พฤศจิกายน 2558.

เดลินิวส์. “นิวยอร์กผ่านร่างกฎหมายควบคุมอาวุธปืน.” <http://www.dailynews.co.th/Content/foreign/115265/นิวยอร์กผ่านร่าง>, วันที่ 8 พฤศจิกายน 2558.

ไทยพีบีเอส. "รอยเตอร์ชี้ไทยมีผู้ครอบครองปืนมากที่สุดในอาเซียน."

<http://news.thaipbs.or.th/content/รอยเตอร์ชี้ไทยมีผู้ครอบครองปืนมากที่สุดในอาเซียน>, วันที่ 5 มีนาคม 2559.

ณัฐวัฒน์ สุทธิโยธิน. "ทฤษฎีอาชญาวิทยา." http://law.stou.ac.th/dynfiles/กม.อาญาและอาชญาวิทยาชั้นสูง_หน่วยที่_5.pdf, วันที่ 8 พฤศจิกายน 2558.

ภิญโญ ภูประเสริฐ. "ปัญหาเกี่ยวกับการมีอาวุธปืนติดตัว." http://elib.coj.go.th/Article/d5_10_6.pdf, วันที่ 5 มีนาคม 2559.

พ.อ. สุริยาวัชร บุญญาวรรรัตน์. "การขอ ป.12 บทความน่ารู้." <https://www.evensi.cz>, วันที่ 5 พฤศจิกายน 2558.

<http://gis.police.go.th/cstat/stat/arr-percent/all#>, วันที่ 5 มีนาคม 2559.

<http://group.wunjun.com/valrom2012/topic/551979-1127>, วันที่ 8 พฤศจิกายน 2558.

<http://ilab.dopa.go.th/service/download-21.html?c=51>, วันที่ 5 มีนาคม 2559.

<https://www.gotoknow.org/posts/592604>, วันที่ 5 มีนาคม 2559.

<http://www.isranews.org/%E0%B9%80%E0%B8%A3%E0%B8%B7%E0%B9%88%E0%B8%AD%E0%B8%87%E0%B9%80%E0%B8%94%E0%B9%88%E0%B8%99/item/18106-gun.html>, วันที่ 8 พฤศจิกายน 2558.

http://www.manager.co.th/Around/ViewNews.aspx?NewsID=9560000154_927, วันที่ 5 มีนาคม 2559.

<http://www.oknation.net/blog/kit001/2008/09/14/entry-2>, วันที่ 8 พฤศจิกายน 2558.

<http://news.voicetv.co.th/thailand/54138.html>, วันที่ 8 พฤศจิกายน 2558.

http://www.senate.go.th/senate/report_detail.php?report_id=33, วันที่ 5 มีนาคม 2559.

<https://somsak55.wordpress.com/%E0%B8%AD%E0%B8%B2%E0%B8%A7%E0%B8%B8%E0%B8%98%E0%B8%9B%E0%B8%B7%E0%B8%99/>, วันที่ 5 มีนาคม 2559.

<http://stat.bora.dopa.go.th/callcenter1548/gun.htm>, วันที่ 5 มีนาคม 2559.

Articles

James E. Hamby, Ph.D., Indianapolis-Marion County Forensic Services Agency, Indianapolis, IN 46204 and James W Thorpe, Ph.D., Forensic Science Unit, “THE HISTORY OF FIREARM AND TOOLMARK IDENTIFICATION.” University of Strathclyde, Glasgow, Scotland G1 1XW Accessed November 8, 2015.
http://www.firearmsid.com/A_historyoffirearmsID.htm

Electronic Media

New York State Police. “Guide to The New York Safe Act for Members of the Division of State Police.” http://www.nypdcea.org/pdfs/NYSP_Safe_Act_Field_Guide.Pdf, May 5, 2016.

NRA-ILA. “Court Declares District of Columbia’s Ban on Bearing Arms Unconstitutional.” <http://www.nraila.org/newsissues/articles/2014/7/court-declares-district-of-columbias-ban-on-bearing-armsunconstitutional.aspx> , May 5, 2016.

Ny senate. “Enacts the NY SAFE Act of 2013.” <http://open.nysenate.gov/legislation/bill/s2230-2013>, May 5, 2016.

<https://www.law.cornell.edu/uscode/text>, November 8, 2015.

<https://www.law.cornell.edu/uscode/text/18/92>, November 8, 2015.

<https://www.law.cornell.edu/uscode/text/18/921>, November 8, 2015.

<https://www.law.cornell.edu/uscode/text/18/922>, November 8, 2015.

<http://www.legislation.gov.uk/ukpga/1997/5/contents>, November 8, 2015.

<http://www.legislation.gov.uk/ukpga/1968/27>, November 8, 2015.

<http://www.loc.gov/law/help/firearms-control/greatbritain.php>, November 8, 2015.

“The U.S. Is A World Leader In Gun Deaths.”

<http://www.npr.org/sections/goatsandsoda/2015/12/07/458815891/the-u-s-is-a-world-leader-in-gun-deaths>, 5 March, 2016.

USA carry. "New York Concealed Carry Permit Information," Accessed May 5, 2016,
http://www.usacarry.com/new_york_concealed_carry_permit_information.html

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก**The Gun Control Act 1968**

Section 101. The Congress hereby declares that the purpose of this title is to provide support to Federal, State, and local law enforcement officials in their fight against crime and violence, and it is not the purpose of this title to place any undue or unnecessary Federal restrictions or burdens on law-abiding citizens with respect to the acquisition, possession, or use of firearms appropriate to the purpose of hunting, trapshooting, target shooting, personal protection, or any other lawful activity, and that this title is not intended to discourage or eliminate the private ownership or use of firearms by law-abiding citizens for lawful purposes, or provide for the imposition by Federal regulations of any procedures or requirements other than those reasonably necessary to implement and effectuate the provisions of this title.

Section 921 Definitions

(a) As used in this chapter—

(1) The term “person” and the term “whoever” include any individual, corporation, company, association, firm, partnership, society, or joint stock company.

(3) The term “firearm” means

(A) any weapon (including a starter gun) which will or is designed to or may readily be converted to expel a projectile by the action of an explosive;

(B) the frame or receiver of any such weapon;

(C) any firearm muffler or firearm silencer; or

(D) any destructive device. Such term does not include an antique firearm.

(4) The term “destructive device” means—

(A) any explosive, incendiary, or poison gas—

(i) bomb,

(ii) grenade,

(iii) rocket having a propellant charge of more than four ounces,

(iv) missile having an explosive or incendiary charge of more than one-quarter ounce,

(v) mine, or

(vi) device similar to any of the devices described in the preceding clauses;

(B) any type of weapon (other than a shotgun or a shotgun shell which the Attorney General finds is generally recognized as particularly suitable for sporting purposes) by whatever name known which will, or which may be readily converted to, expel a projectile by the action of an explosive or other propellant, and which has any barrel with a bore of more than one-half inch in diameter; and

(C) any combination of parts either designed or intended for use in converting any device into any destructive device described in subparagraph (A) or (B) and from which a destructive device may be readily assembled.

The term “destructive device” shall not include any device which is neither designed nor redesigned for use as a weapon; any device, although originally designed for use as a weapon, which is redesigned for use as a signaling, pyrotechnic, line throwing, safety, or similar device; surplus ordnance sold, loaned, or given by the Secretary of the Army pursuant to the provisions of section 4684 (2), 4685, or 4686 of title 10; or any other device which the Attorney General finds is not likely to be used as a weapon, is an antique, or is a rifle which the owner intends to use solely for sporting, recreational or cultural purposes.

(5) The term “shotgun” means a weapon designed or redesigned, made or remade, and intended to be fired from the shoulder and designed or redesigned and made or remade to use the energy of an explosive to fire through a smooth bore either a number of ball shot or a single projectile for each single pull of the trigger.

(6) The term “short-barreled shotgun” means a shotgun having one or more barrels less than eighteen inches in length and any weapon made from a shotgun (whether by alteration, modification or otherwise) if such a weapon as modified has an overall length of less than twenty-six inches.

(7) The term “rifle” means a weapon designed or redesigned, made or remade, and intended to be fired from the shoulder and designed or redesigned and made or remade to use the energy of an explosive to fire only a single projectile through a rifled bore for each single pull of the trigger.

(8) The term “short-barreled rifle” means a rifle having one or more barrels less than sixteen inches in length and any weapon made from a rifle (whether by alteration, modification, or otherwise) if such weapon, as modified, has an overall length of less than twenty-six inches.

(9) The term “importer” means any person engaged in the business of importing or bringing firearms or ammunition into the United States for purposes of sale or distribution; and the term “licensed importer” means any such person licensed under the provisions of this chapter.

(10) The term “manufacturer” means any person engaged in the business of manufacturing firearms or ammunition for purposes of sale or distribution; and the term “licensed manufacturer” means any such person licensed under the provisions of this chapter

(11) The term “dealer” means (A) any person engaged in the business of selling firearms at wholesale or retail, (B) any person engaged in the business of repairing firearms or of making or fitting special barrels, stocks, or trigger mechanisms to firearms, or (C) any person who is a pawnbroker. The term “licensed dealer” means any dealer who is licensed under the provisions of this chapter.

(13) The term “collector” means any person who acquires, holds, or disposes of firearms as curios or relics, as the Attorney General shall by regulation define, and the term “licensed collector” means any such person licensed under the provisions of this chapter.

(15) The term “fugitive from justice” means any person who has fled from any State to avoid prosecution for a crime or to avoid giving testimony in any criminal proceeding.

(18) The term “Attorney General” means the Attorney General of the United States

(23) The term “machinegun” has the meaning given such term in section 5845(b) of the National Firearms Act (26 U.S.C. 5845 (b)).

(24) The terms “firearm silencer” and “firearm muffler” mean any device for silencing, muffling, or diminishing the report of a portable firearm, including any combination of parts, designed or redesigned, and intended for use in assembling or fabricating a firearm silencer or firearm muffler, and any part intended only for use in such assembly or fabrication.

(28) The term “semiautomatic rifle” means any repeating rifle which utilizes a portion of the energy of a firing cartridge to extract the fired cartridge case and chamber the next round, and which requires a separate pull of the trigger to fire each cartridge.

(29) The term “handgun” means—

(A) a firearm which has a short stock and is designed to be held and fired by the use of a single hand; and

(B) any combination of parts from which a firearm described in subparagraph (A) can be assembled.

Section 922 Unlawful acts.

(a) It shall be unlawful—

(1) for any person—

(A) except a licensed importer, licensed manufacturer, or licensed dealer, to engage in the business of importing, manufacturing, or dealing in firearms, or in the course of such business to ship, transport, or receive any firearm in interstate or foreign commerce; or

(B) except a licensed importer or licensed manufacturer, to engage in the business of importing or manufacturing ammunition, or in the course of such business, to ship, transport, or receive any ammunition in interstate or foreign commerce;

(2) for any importer, manufacturer, dealer, or collector licensed under the provisions of this chapter to ship or transport in interstate or foreign commerce any firearm to any person other than a licensed importer, licensed manufacturer, licensed dealer, or licensed collector, except that—

(A) this paragraph and subsection (b)(3) shall not be held to preclude a licensed importer, licensed manufacturer, licensed dealer, or licensed collector from returning a firearm or replacement firearm of the same kind and type to a person from whom it was received; and this paragraph shall not be held to preclude an individual from mailing a firearm owned in compliance with Federal, State, and local law to a licensed importer, licensed manufacturer, licensed dealer, or licensed collector;

(B) this paragraph shall not be held to preclude a licensed importer, licensed manufacturer, or licensed dealer from depositing a firearm for conveyance in the mails to any officer, employee, agent, or watchman who, pursuant to the provisions of section 1715 of this title, is eligible to receive through the mails pistols,

revolvers, and other firearms capable of being concealed on the person, for use in connection with his official duty; and

(C) nothing in this paragraph shall be construed as applying in any manner in the District of Columbia, the Commonwealth of Puerto Rico, or any possession of the United States differently than it would apply if the District of Columbia, the Commonwealth of Puerto Rico, or the possession were in fact a State of the United States;

(3) for any person, other than a licensed importer, licensed manufacturer, licensed dealer, or licensed collector to transport into or receive in the State where he resides (or if the person is a corporation or other business entity, the State where it maintains a place of business) any firearm purchased or otherwise obtained by such person outside that State, except that this paragraph (A) shall not preclude any person who lawfully acquires a firearm by bequest or intestate succession in a State other than his State of residence from transporting the firearm into or receiving it in that State, if it is lawful for such person to purchase or possess such firearm in that State, (B) shall not apply to the transportation or receipt of a firearm obtained in conformity with subsection (b)(3) of this section, and (C) shall not apply to the transportation of any firearm acquired in any State prior to the effective date of this chapter;

(4) for any person, other than a licensed importer, licensed manufacturer, licensed dealer, or licensed collector, to transport in interstate or foreign commerce any destructive device, machinegun (as defined in section 5845 of the Internal Revenue Code of 1986), short-barreled shotgun, or short-barreled rifle, except as specifically authorized by the Attorney General consistent with public safety and necessity;

(5) for any person (other than a licensed importer, licensed manufacturer, licensed dealer, or licensed collector) to transfer, sell, trade, give, transport, or deliver any firearm to any person (other than a licensed importer, licensed

manufacturer, licensed dealer, or licensed collector) who the transferor knows or has reasonable cause to believe does not reside in (or if the person is a corporation or other business entity, does not maintain a place of business in) the State in which the transferor resides; except that this paragraph shall not apply to (A) the transfer, transportation, or delivery of a firearm made to carry out a bequest of a firearm to, or an acquisition by intestate succession of a firearm by, a person who is permitted to acquire or possess a firearm under the laws of the State of his residence, and (B) the loan or rental of a firearm to any person for temporary use for lawful sporting purposes;

(6) for any person in connection with the acquisition or attempted acquisition of any firearm or ammunition from a licensed importer, licensed manufacturer, licensed dealer, or licensed collector, knowingly to make any false or fictitious oral or written statement or to furnish or exhibit any false, fictitious, or misrepresented identification, intended or likely to deceive such importer, manufacturer, dealer, or collector with respect to any fact material to the lawfulness of the sale or other disposition of such firearm or ammunition under the provisions of this chapter;

(7) for any person to manufacture or import armor piercing ammunition, unless—

(A) the manufacture of such ammunition is for the use of the United States, any department or agency of the United States, any State, or any department, agency, or political subdivision of a State;

(B) the manufacture of such ammunition is for the purpose of exportation; or

(C) the manufacture or importation of such ammunition is for the purpose of testing or experimentation and has been authorized by the Attorney General;

(8) for any manufacturer or importer to sell or deliver armor piercing ammunition, unless such sale or delivery—

(A) is for the use of the United States, any department or agency of the United States, any State, or any department, agency, or political subdivision of a State;

(B) is for the purpose of exportation; or

(C) is for the purpose of testing or experimentation and has been authorized by the Attorney General;

(9) for any person, other than a licensed importer, licensed manufacturer, licensed dealer, or licensed collector, who does not reside in any State to receive any firearms unless such receipt is for lawful sporting purposes.

(b) It shall be unlawful for any licensed importer, licensed manufacturer, licensed dealer, or licensed collector to sell or deliver—

(1) any firearm or ammunition to any individual who the licensee knows or has reasonable cause to believe is less than eighteen years of age, and, if the firearm, or ammunition is other than a shotgun or rifle, or ammunition for a shotgun or rifle, to any individual who the licensee knows or has reasonable cause to believe is less than twenty-one years of age;

(2) any firearm to any person in any State where the purchase or possession by such person of such firearm would be in violation of any State law or any published ordinance applicable at the place of sale, delivery or other disposition, unless the licensee knows or has reasonable cause to believe that the purchase or possession would not be in violation of such State law or such published ordinance;

(3) any firearm to any person who the licensee knows or has reasonable cause to believe does not reside in (or if the person is a corporation or other business entity, does not maintain a place of business in) the State in which the licensee's place of business is located, except that this paragraph (A) shall not apply

to the sale or delivery of any rifle or shotgun to a resident of a State other than a State in which the licensee's place of business is located if the transferee meets in person with the transferor to accomplish the transfer, and the sale, delivery, and receipt fully comply with the legal conditions of sale in both such States (and any licensed manufacturer, importer or dealer shall be presumed, for purposes of this subparagraph, in the absence of evidence to the contrary, to have had actual knowledge of the State laws and published ordinances of both States), and (B) shall not apply to the loan or rental of a firearm to any person for temporary use for lawful sporting purposes;

(4) to any person any destructive device, machinegun (as defined in section 5845 of the Internal Revenue Code of 1986), short-barreled shotgun, or short-barreled rifle, except as specifically authorized by the Attorney General consistent with public safety and necessity; and

(5) any firearm or armor-piercing ammunition to any person unless the licensee notes in his records, required to be kept pursuant to section 923 of this chapter, the name, age, and place of residence of such person if the person is an individual, or the identity and principal and local places of business of such person if the person is a corporation or other business entity.

Paragraphs (1), (2), (3), and (4) of this subsection shall not apply to transactions between licensed importers, licensed manufacturers, licensed dealers, and licensed collectors. Paragraph (4) of this subsection shall not apply to a sale or delivery to any research organization designated by the Attorney General.

(c) In any case not otherwise prohibited by this chapter, a licensed importer, licensed manufacturer, or licensed dealer may sell a firearm to a person who does not appear in person at the licensee's business premises (other than another licensed importer, manufacturer, or dealer) only if—

(1) the transferee submits to the transferor a sworn statement in the following form:

“Subject to penalties provided by law, I swear that, in the case of any firearm other than a shotgun or a rifle, I am twenty-one years or more of age, or that, in the case of a shotgun or a rifle, I am eighteen years or more of age; that I am not prohibited by the provisions of chapter 44 of title 18, United States Code, from receiving a firearm in interstate or foreign commerce; and that my receipt of this firearm will not be in violation of any statute of the State and published ordinance applicable to the locality in which I reside. Further, the true title, name, and address of the principal law enforcement officer of the locality to which the firearm will be delivered are

Signature _____ Date ____.”

and containing blank spaces for the attachment of a true copy of any permit or other information required pursuant to such statute or published ordinance;

(2) the transferor has, prior to the shipment or delivery of the firearm, forwarded by registered or certified mail (return receipt requested) a copy of the sworn statement, together with a description of the firearm, in a form prescribed by the Attorney General, to the chief law enforcement officer of the transferee’s place of residence, and has received a return receipt evidencing delivery of the statement or has had the statement returned due to the refusal of the named addressee to accept such letter in accordance with United States Post Office Department regulations; and

(3) the transferor has delayed shipment or delivery for a period of at least seven days following receipt of the notification of the acceptance or refusal of delivery of the statement.

A copy of the sworn statement and a copy of the notification to the local law enforcement officer, together with evidence of receipt or rejection of that notification

shall be retained by the licensee as a part of the records required to be kept under section 923(g).

(d) It shall be unlawful for any person to sell or otherwise dispose of any firearm or ammunition to any person knowing or having reasonable cause to believe that such person—

(1) is under indictment for, or has been convicted in any court of, a crime punishable by imprisonment for a term exceeding one year;

(2) is a fugitive from justice;

(3) is an unlawful user of or addicted to any controlled substance (as defined in section 102 of the Controlled Substances Act (21 U.S.C. 802));

(4) has been adjudicated as a mental defective or has been committed to any mental institution;

(5) who, being an alien—

(A) is illegally or unlawfully in the United States; or

(B) except as provided in subsection (y)(2), has been admitted to the United States under a nonimmigrant visa (as that term is defined in section 101(a)(26) of the Immigration and Nationality Act (8 U.S.C. 1101(a)(26)));

(6) who [2] has been discharged from the Armed Forces under dishonorable conditions;

(7) who, having been a citizen of the United States, has renounced his citizenship;

(8) is subject to a court order that restrains such person from harassing, stalking, or threatening an intimate partner of such person or child of such intimate partner or person, or engaging in other conduct that would place an intimate partner

in reasonable fear of bodily injury to the partner or child, except that this paragraph shall only apply to a court order that—

(A) was issued after a hearing of which such person received actual notice, and at which such person had the opportunity to participate; and

(B)

(i) includes a finding that such person represents a credible threat to the physical safety of such intimate partner or child; or

(ii) by its terms explicitly prohibits the use, attempted use, or threatened use of physical force against such intimate partner or child that would reasonably be expected to cause bodily injury; or

(9) has been convicted in any court of a misdemeanor crime of domestic violence.

Section 923 Licensing.

(a) No person shall engage in the business of importing, manufacturing, or dealing in firearms, or importing or manufacturing ammunition, until he has filed an application with and received a license to do so from the Attorney General. The application shall be in such form and contain only that information necessary to determine eligibility for licensing as the Attorney General shall by regulation prescribe and shall include a photograph and fingerprints of the applicant. Each applicant shall pay a fee for obtaining such a license, a separate fee being required for each place in which the applicant is to do business, as follows:

(1) If the applicant is a manufacturer—

(A) of destructive devices, ammunition for destructive devices or armor piercing ammunition, a fee of \$1,000 per year;

(B) of firearms other than destructive devices, a fee of \$50 per year; or

(C) of ammunition for firearms, other than ammunition for destructive devices or armor piercing ammunition, a fee of \$10 per year.

(2) If the applicant is an importer—

(A) of destructive devices, ammunition for destructive devices or armor piercing ammunition, a fee of \$1,000 per year; or

(B) of firearms other than destructive devices or ammunition for firearms other than destructive devices, or ammunition other than armor piercing ammunition, a fee of \$50 per year.

(3) If the applicant is a dealer—

(A) in destructive devices or ammunition for destructive devices, a fee of \$1,000 per year; or

(B) who is not a dealer in destructive devices, a fee of \$200 for 3 years, except that the fee for renewal of a valid license shall be \$90 for 3 years

(b) Any person desiring to be licensed as a collector shall file an application for such license with the Attorney General. The application shall be in such form and contain only that information necessary to determine eligibility as the Attorney General shall by regulation prescribe. The fee for such license shall be \$10 per year. Any license granted under this subsection shall only apply to transactions in curios and relics.

(c) Upon the filing of a proper application and payment of the prescribed fee, the Attorney General shall issue to a qualified applicant the appropriate license which, subject to the provisions of this chapter and other applicable provisions of law, shall entitle the licensee to transport, ship, and receive firearms and ammunition covered by such license in interstate or foreign commerce during the period stated in the license. Nothing in this chapter shall be construed to prohibit a licensed manufacturer, importer, or dealer from maintaining and disposing of a personal

collection of firearms, subject only to such restrictions as apply in this chapter to dispositions by a person other than a licensed manufacturer, importer, or dealer. If any firearm is so disposed of by a licensee within one year after its transfer from his business inventory into such licensee's personal collection or if such disposition or any other acquisition is made for the purpose of willfully evading the restrictions placed upon licensees by this chapter, then such firearm shall be deemed part of such licensee's business inventory, except that any licensed manufacturer, importer, or dealer who has maintained a firearm as part of a personal collection for one year and who sells or otherwise disposes of such firearm shall record the description of the firearm in a bound volume, containing the name and place of residence and date of birth of the transferee if the transferee is an individual, or the identity and principal and local places of business of the transferee if the transferee is a corporation or other business entity:

Provided, That no other recordkeeping shall be required.

(d)

(1) Any application submitted under subsection (a) or (b) of this section shall be approved if—

(A) the applicant is twenty-one years of age or over;

(B) the applicant (including, in the case of a corporation, partnership, or association, any individual possessing, directly or indirectly, the power to direct or cause the direction of the management and policies of the corporation, partnership, or association) is not prohibited from transporting, shipping, or receiving firearms or ammunition in interstate or foreign commerce under section 922(g) and (n) of this chapter;

(C) the applicant has not willfully violated any of the provisions of this chapter or regulations issued thereunder;

(D) the applicant has not willfully failed to disclose any material information required, or has not made any false statement as to any material fact, in connection with his application;

(E) the applicant has in a State

(i) premises from which he conducts business subject to license under this chapter or from which he intends to conduct such business within a reasonable period of time, or

(ii) in the case of a collector, premises from which he conducts his collecting subject to license under this chapter or from which he intends to conduct such collecting within a reasonable period of time;

(F) the applicant certifies that—

(i) the business to be conducted under the license is not prohibited by State or local law in the place where the licensed premise is located;

(ii)

(I) within 30 days after the application is approved the business will comply with the requirements of State and local law applicable to the conduct of the business; and

(II) the business will not be conducted under the license until the requirements of State and local law applicable to the business have been met; and

(iii) that the applicant has sent or delivered a form to be prescribed by the Attorney General, to the chief law enforcement officer of the locality in which the premises are located, which indicates that the applicant intends to apply for a Federal firearms license; and

(2) The Attorney General must approve or deny an application for a license within the 60-day period beginning on the date it is received. If the Attorney General fails to act within such period, the applicant may file an action under section 1361 of

title 28 to compel the Attorney General to act. If the Attorney General approves an applicant's application, such applicant shall be issued a license upon the payment of the prescribed fee.

(e) The Attorney General may, after notice and opportunity for hearing, revoke any license issued under this section if the holder of such license has willfully violated any provision of this chapter or any rule or regulation prescribed by the Attorney General under this chapter or fails to have secure gun storage or safety devices available at any place in which firearms are sold under the license to persons who are not licensees (except that in any case in which a secure gun storage or safety device is temporarily unavailable because of theft, casualty loss, consumer sales, backorders from a manufacturer, or any other similar reason beyond the control of the licensee, the dealer shall not be considered to be in violation of the requirement to make available such a device). The Attorney General may, after notice and opportunity for hearing, revoke the license of a dealer who willfully transfers armor piercing ammunition. The Secretary's action under this subsection may be reviewed only as provided in subsection (f) of this section.

ภาคผนวก ข**Firearm (Amendment) Act 1988**

Section 1 Prohibited weapons and ammunition

(1) Section 5 of the Firearms Act 1968 (in this Act referred to as “the principal Act”) shall have effect with the following amendments the purpose of which is to extend the class of prohibited weapons and ammunition, that is to say weapons and ammunition the possession, purchase, acquisition, manufacture, sale or transfer of which requires the authority of the Secretary of State.

(2) For paragraph (a) of subsection (1) there shall be substituted—

“(a) any firearm which is so designed or adapted that two or more missiles can be successively discharged without repeated pressure on the trigger;

(ab) any self-loading or pump-action rifle other than one which is chambered for .22 rim-fire cartridges;

(ac) any self-loading or pump-action smooth-bore gun which is not chambered for .22 rim-fire cartridges and either has a barrel less than 24 inches in length or (excluding any detachable, folding, retractable or other movable butt-stock) is less than 40 inches in length overall;

(ad) any smooth-bore revolver gun other than one which is chambered for 9mm. rim-fire cartridges or loaded at the muzzle end of each chamber;

(ae) any rocket launcher, or any mortar, for projecting a stabilised missile, other than a launcher or mortar designed for line-throwing or pyrotechnic purposes or as signalling apparatus;”.

(3) For paragraph (c) of subsection (1) there shall be substituted—

“(c) any cartridge with a bullet designed to explode on or immediately before impact, any ammunition containing or designed or adapted to contain any such noxious thing as is mentioned in paragraph (b) above and, if capable of being used with a firearm of any description, any grenade, bomb (or other like missile), or rocket or shell designed to explode as aforesaid.”

(4) If it appears to the Secretary of State that the provisions of the principal Act relating to prohibited weapons or ammunition should apply to—

(a) any firearm (not being an air weapon) which is not for the time being specified in subsection (1) of section 5, was not lawfully on sale in Great Britain in substantial numbers at any time before 1988 and appears to him to be—

(i) specially dangerous; or

(ii) wholly or partly composed of material making it not readily detectable by apparatus used for detecting metal objects; or

(b) any ammunition which is not for the time being specified in that subsection but appears to him to be specially dangerous,

he may by order add it to the weapons or ammunition specified in that subsection whether by altering the description of any weapon or ammunition for the time being there specified or otherwise.

(5) The power to make an order under subsection (4) above shall be exercisable by statutory instrument and no such order shall be made unless a draft of it has been laid before and approved by a resolution of each House of Parliament.

Section 3 Grant and renewal of shot gun certificates.

(1) For section 28(1) of the principal Act (criteria for grant of shot gun certificates) there shall be substituted—

“(1) Subject to subsection (1A) below, a shot gun certificate shall be granted or, as the case may be, renewed by the chief officer of police if he is satisfied that the applicant can be permitted to possess a shot gun without danger to the public safety or to the peace.

(1A) No such certificate shall be granted or renewed if the chief officer of police—

(a) has reason to believe that the applicant is prohibited by this Act from possessing a shot gun; or

(b) is satisfied that the applicant does not have a good reason for possessing, purchasing or acquiring one.

(1B) For the purposes of paragraph (b) of subsection (1A) above an applicant shall, in particular, be regarded as having a good reason if the gun is intended to be used for sporting or competition purposes or for shooting vermin; and an application shall not be refused by virtue of that paragraph merely because the applicant intends neither to use the gun himself nor to lend it for anyone else to use.”

(2) After section 28(2) of the principal Act (form and contents of shot gun certificates) there shall be inserted—

“(2A) A shot gun certificate shall specify the description of the shot guns to which it relates including, if known, the identification numbers of the guns.”

Section 12 Revocation of certificates.

(1) Where a certificate is revoked by the chief officer of police [under section 30A(2), (3) or (4) or 30C] of the principal Act he may by notice in writing require the holder of the certificate to surrender forthwith the certificate and any firearms and ammunition which are in the holder’s possession by virtue of the certificate.

(2) It is an offence to fail to comply with a notice under subsection (1) above; and that offence shall be punishable on summary conviction with imprisonment for a

term not exceeding three months or a fine not exceeding level 4 on the standard scale or both.

(3) Where a firearm or ammunition is surrendered in pursuance of a notice under subsection (1) above, then—

(a) if an appeal against the revocation of the certificate succeeds, the firearm or ammunition shall be returned;

(b) if such an appeal is dismissed, the court may make such order for the disposal of the firearm or ammunition as it thinks fit;

(c) if no such appeal is brought or such an appeal is abandoned, the firearm or ammunition shall be disposed of—

(i) in such manner as the chief officer of police and the owner may agree; or

(ii) in default of agreement, in such manner as the chief officer may decide;

but subject, in a case within sub-paragraph (ii), to the provisions of subsection (4) below.

(4) The chief officer of police shall give the owner notice in writing of any decision under subsection (3)(c)(ii) above, the owner may appeal against that decision in accordance with section 44 of the principal Act and on such an appeal the court may either dismiss the appeal or make such order as to the disposal of the firearm or ammunition as it thinks fit.

(5) . . . ; and paragraph 1 of Part I and paragraphs 1 to 5 of Part II of Schedule 5 to that Act (appeal jurisdiction and procedure) shall apply to an appeal under subsection (4) above as they apply to an appeal against the revocation of a certificate.

Section 57 Interpretation.

(1) In this Act, the expression “firearm” means a lethal barrelled weapon of any description from which any shot, bullet or other missile can be discharged and includes—

(a) any prohibited weapon, whether it is such a lethal weapon as aforesaid or not; and

(b) any component part of such a lethal or prohibited weapon; and

(c) any accessory to any such weapon designed or adapted to diminish the noise or flash caused by firing the weapon;

and so much of section 1 of this Act as excludes any description of firearm from the category of firearms to which that section applies shall be construed as also excluding component parts of, and accessories to, firearms of that description.

ภาคผนวก ค**Firearm (Amendment) Act 1997**

Section 32 Transfers of firearms etc. to be in person.

(1) This section applies where, in Great Britain—

(a) a firearm or ammunition to which section 1 of the 1968 Act applies is sold, let on hire, lent or given by any person, or

(b) a shot gun is sold, let on hire or given, or lent for a period of more than 72 hours by any person, to another person who is neither a registered firearms dealer nor a person who is entitled to purchase or acquire the firearm or ammunition without holding a firearm or shot gun certificate or a visitor's firearm or shot gun permit.

(2) Where a transfer to which this section applies takes place—

(a) the transferee must produce to the transferor the certificate or permit entitling him to purchase or acquire the firearm or ammunition being transferred;

(b) the transferor must comply with any instructions contained in the certificate or permit produced by the transferee;

(c) the transferor must hand the firearm or ammunition to the transferee, and the transferee must receive it, in person.

(3) A failure by the transferor or transferee to comply with subsection (2) above shall be an offence.

Section 33 Notification of transfers involving firearms.

(1) This section applies where in Great Britain—

(a) any firearm to which section 1 of the 1968 Act applies is sold, let on hire, lent or given;

(b) any shot gun is sold, let on hire or given, or lent for a period of more than 72 hours.

(2) Any party to a transfer to which this section applies who is the holder of a firearm or shot gun certificate or, as the case may be, a visitor's firearm or shot gun permit which relates to the firearm in question shall within seven days of the transfer give notice to the chief officer of police who granted his certificate or permit.

(3) A notice required by subsection (2) above shall—

(a) contain a description of the firearm in question (giving its identification number if any); and

(b) state the nature of the transaction and the name and address of the other party; and any such notice shall be sent by registered post or the recorded delivery service.

(4) A failure by a party to a transaction to which this section applies to give the notice required by this section shall be an offence

Section 34. Notification of de-activation, destruction or loss of firearms etc.

(1) Where, in Great Britain—

(a) a firearm to which a firearm or shot gun certificate relates; or

(b) a firearm to which a visitor's firearm or shot gun permit relates,

is de-activated, destroyed or lost (whether by theft or otherwise), the certificate holder who was last in possession of the firearm before that event shall within seven days of that event give notice of it to the chief officer of police who granted the certificate or permit.

(2) Where, in Great Britain, any ammunition to which section 1 of the 1968 Act applies, and a firearm certificate or a visitor's firearm permit relates, is lost (whether by theft or otherwise), the certificate or permit holder who was last in possession of

the ammunition before that event shall within seven days of the loss give notice of it to the chief officer of police who granted the certificate or permit.

(3) A notice required by this section shall—

(a) describe the firearm or ammunition in question (giving the identification number of the firearm if any);

(b) state the nature of the event;

and any such notice shall be sent by registered post or the recorded delivery service.

(3A) A notice is sent by permitted means for the purposes of subsection (3) if it is sent—

(a) by registered post;

(b) by the recorded delivery service; or

(c) by permitted electronic means (see section 35A).

(4) A failure, without reasonable excuse, to give a notice required by this section shall be an offence.

(5) For the purposes of this section and section 35 below a firearm is de-activated if it would, by virtue of section 8 of the 1988 Act be presumed to be rendered incapable of discharging any shot, bullet or other missile.

Section 35. Notification of events taking place outside Great Britain involving firearms etc.

(1) Where, outside Great Britain, any firearm or shot gun is sold or otherwise disposed of by a transferor whose acquisition or purchase of the firearm or shot gun was authorised by a firearm certificate or shot gun certificate, the transferor shall within 14 days of the disposal give notice of it to the chief officer of police who granted his certificate.

(2)A failure to give a notice required by subsection (1) above shall be an offence.

(3) Where, outside Great Britain—

(a) a firearm to which a firearm or shot gun certificate relates is de-activated, destroyed or lost (whether by theft or otherwise); or

(b) any ammunition to which section 1 of the 1968 Act applies, and a firearm certificate relates, is lost (whether by theft or otherwise),
the certificate holder who was last in possession of the firearm or ammunition before that event shall within 14 days of the event give notice of it to the chief officer of police who granted the certificate.

(4) A failure, without reasonable excuse, to give a notice required by subsection (3) above shall be an offence.

(5) A notice required by this section shall—

(a) contain a description of the firearm or ammunition in question (including any identification number); and

(b) state the nature of the event and, in the case of a disposal, the name and address of the other party.

(6) A notice required by this section shall be sent within 14 days of the disposal or other event—

(a) if it is sent from a place in the United Kingdom, by registered post or by the recorded delivery service; and

(b) in any other case, in such manner as most closely corresponds to the use of registered post or the recorded delivery service.

Section 36. Penalty for offences under ss. 32 to 35.

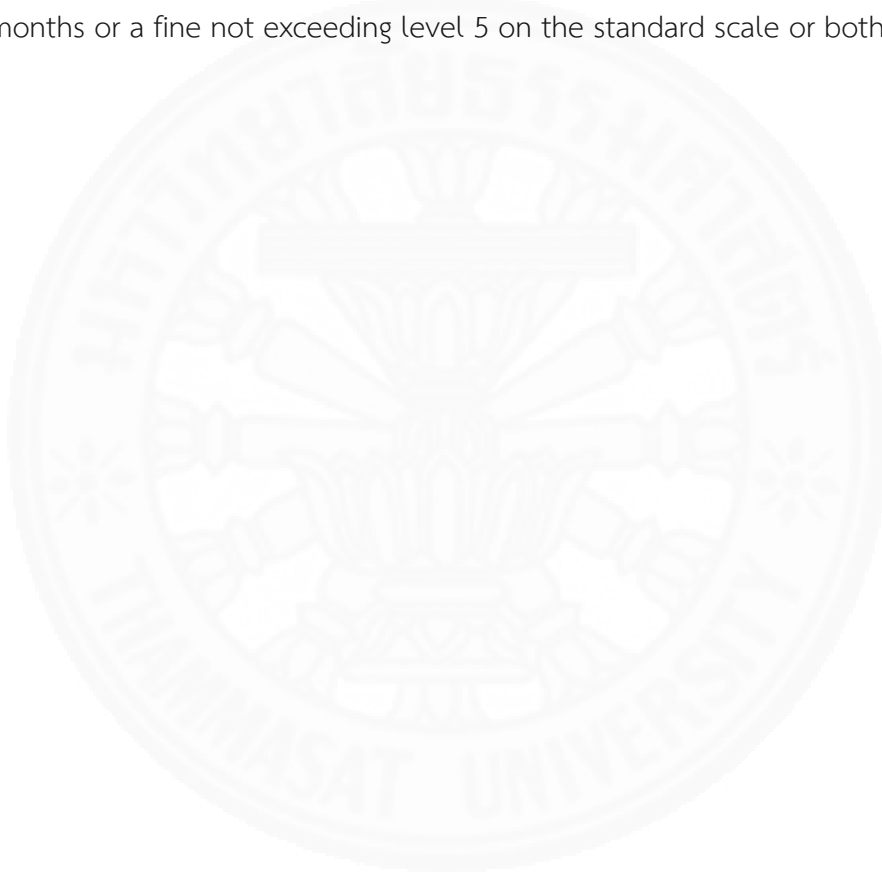
An offence under section 32, 33, 34 or 35 above shall—

(a) if committed in relation to a transfer or other event involving a firearm or ammunition to which section 1 of the 1968 Act applies be punishable—

(i) on summary conviction with imprisonment for a term not exceeding six months or a fine not exceeding the statutory maximum or both;

(ii) on conviction on indictment with imprisonment for a term not exceeding five years or a fine or both;

(b) if committed in relation to a transfer or other event involving a shot gun be punishable on summary conviction with imprisonment for a term not exceeding six months or a fine not exceeding level 5 on the standard scale or both.

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ

นางสาวพรนัชชา ชวนชม

วันเดือนปีเกิด

วันที่ 3 มกราคม พ.ศ. 2532

